

**Наръчник Лука 10
Мисията
заповядана и демонстрирана от
Исус Христос**

Стийв и Мерилин Хил

Исус е бил най-умният и най-добър лидер някога стъпвал на планетата. Защо си мислим, че имаме по-добър модел?

С МАЛКО ПОМОЩ ОТ МОИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Повече от десетилетие аз следя глобалния напредък на Божието царство. И е вярно – книгата Деяния на апостолите все още се случва и днес! Но често не на бляскавите църковни платформи, широко рекламираните християнски конференции или туристическите пътувания по повод съживленията. Царството Божие е там, където обикновените последователи на Исус се молят и излизат от зоната на удобство, ходят на необичайни места (но това може да са и техните съседи), служат, споделят за вярата си с другите, срещат се, ядат, правят ученици и се умножават. Това е динамиката, за която четем в Лука 10 и книгата Деяния на апостолите. Това е начина, по който се е зародила ранната църква и е достигнала Древния свят. Така напредва Божието царство и днес.

Стийв Хил е мой приятел и спътник от много години. Той и Мерилин са инвестирали себе си в „хората на мир“ и скромните църковни групи из Северна Америка, Европа и Централна Азия. Това, което той споделя в тази книга не е теория, това е преживян опит.

Марк ван дер Вуде
Marc van der Woude
Издателство joelnews.org и [teamleader simplechurch.eu](http://teamleader.simplechurch.eu)

Толкова е стимулиращо да четеш Наръчника Лука 10 от Стийв Хил. Той внася много необходими промени в много вярвания и практики, преобладаващи в „харизматичните/ апостолски/ пророчески“ общества. Голяма част от това, което се изнася от Запада чрез християнските телевизия и медии е изкривено, измамливо, нездравословно и анормално. Влиянието на западните медии е широко разпространено в останалите части на света: за по- добро, но може би по-често, за по-лошо. Всички неща от Запада не са „божия истина.“ Някой от тях са отрова. Аз толкова оценям мисионерска мисъл и ясните пророчески качества, които му дават възможност да казва необходимата болезнена истина без да влага злоба в полемиката. Той дава ясен призив за завръщане към новозаветното поставяне на Исус в центъра на живота. Ако се спазват, съветите и указанията, предоставени от Стийв, много животи ще бъдат спасени от модерни, измамни и празни доктрини, чиито край е разрушения, болка и опетняване на свидетелството за Исус. Тези неща трябва да бъдат изречени. Радвам се, че Стийв ги казва.

Стефан Кросби,
Stephanos Ministries
www.stevencrosby.org

Мисионерският наръчник, позоваващ се на Лука 10 е един истински манифест, призоваващ обикновените християни да бъдат работници на полето всеки ден. Той обучава, наставлява и увещава, вдъхновява, предизвиква – но най-вече е уместно слово от Бог за това поколение. Като всяка книга, трябва да сдъвчеш месото, като изплюеш костите. Но има много месо в този манифест.

Брайън Дж. Дод

Професор от Университета в Шефилд, Англия, Изучаване на Новия Завет

Бивш професор: Духовна семинария, Духовна семинария Асбъри

Автор на:

„Да се молиш като Исус“ - (Inter Varsity Press, 1996)

„Откъде е започнала Христологията“ _ (Westminster John Knox Press, 1997)

„Проблемът с Павел“ _ (Inter Varsity Press, 1998)

„Парадигматичното „Аз“ на Павел: личен пример за литературна стратегия“ _
(Sheffield Academic Press JSNTSS 177, 1999)

„Мощно църковно лидерство: служение в Духа според Павел“ _ (Inter Varsity Press, 2003)

Пастор от 25 години.

ПОСВЕЩЕНИЕ

На нашите приятели в Централна Азия, които ходят в тези истини.
Вие сте нашите герои и героини.

Наръчник Лука 10 (Мисията заповядана и демонстрирана от Исус)

Съдържание

Предговор

Въведение (за приятелите ни от запада)

Въведение (за приятелите ни от изтока)

1. Проблемът с работниците
  - A. Проблеми със сърцето
  - B. Проблеми с обучението
  - B. Проблеми с видението или виновна е жетвата

2. Молитва и проблемът с географското разположение
  - A. Пропилени молитви
  - B. Господарят на жетвата
  - B. Заповяданата молитва

3. Внимание опасност!
  - A. Предполага се да е опасно
  - B. Животът на Исус се проявява чрез страданието
  - B. Да бъдеш благословен за благословение

4. Кесия с пари, торба за път, сандали & цел
  - A. Кесия с пари и мисия
  - B. Торби за път и култура
  - B. Сандали и методологии
  - Г. Историята за следите от камилата
  - E. Поздрави и цели

5. Вашият мир и човек на мира
  - A. Мир вам
  - B. Да намериш човека на мира
  - B. Какво да кажем за градската и западна култура?

6. Заповедта за ядене и пиене X2
  - A. Останава: почтеност във взаимоотношенията и умножение
  - B. Ядене, пиене и приемане или принадлежност, поведение и вярвания
  - B. Заплата и отговорност

7. Демонстриране и разказ за Царството
  - A. Изцелявай и показвай Царството
  - B. Разкажи и изявявай Царството
  - B. Кой е начело?
  - Г. Винаги слуга, никога цар

- Д. Исус, истинският водач, а не поставено лице
8. Реалността на отхвърлянето/ приемането
9. Да се радваш на взаимоотношение
- А. Пълна власт
  - Б. Най-важно е взаимоотношението
  - В. Нарекох ви приятели
  - Г. Отговорностите & свободите в приятелството

Приложение # 1, Апостоли, Слуги на Христа

Приложение # 2, Домашните църкви в Новия Завет

Приложение # 3 Заповедите един на друг

Приложение # 4 Служение на пълен работен ден и финанси в Новия Завет

Предговор

Свидетелство по милост 1

(Един нов, действащ слуга)

Благодаря на Бог за това, че мога да Го обичам, да Му служа и да Го прославям. Аз викам, изпълнен от щастие, че Бог ме е избрал да споделя какво Той е направил тази година. Много години минаха откакто предадох живота си на Исус, но едва тази година очите ми бяха отворени за великите истини на Исус, за това че съм обичана дъщеря на Бог и че Той има за мен служение, което да върша. Миналата година аз виках към Господа за помощ тъй като бях в голяма нужда. Бях охладняла, радостта ми беше пресъхнала и нямах духовна подкрепа. Тогав се срещнах със сестра Рут, която познавах от дълго време. Ние ходехме на съборна църква заедно преди да напусна, за да отида в Казахстан и после в Русия да работя. Бях кръстена във вода в Русия и когато се върнах тук, продължих да посещавам съборна църква.

Когато видях Рут бях изненадана, защото ми изглеждаше толкова духовно силна. Чувствах такава топлина и обич, че я попитах да не би да е станала пастор. Тя ми отвърна, че е част от движение на домашни църкви и че от известно време напуска границите на нашия град и е включена в умножението им из страната и дори извън нея.

---

¹ Някои имена са променени от съображения за сигурност

Честно казано, колебаех се цяла година. Как е възможно да не се събираме в неделя и да не слушаме помазани пастори? Как е възможно някой като мен, без духовно образование да е способен да разбира Библията и да открива нови църкви?

Тогава започнах да ходя на техните срещи и от време на време виждах живот. Всеки се чувстваше свободен да споделя своите откровения и свидетелства. Нямах проповеди, но свидетелствата изявяваха, че всеки служи на семейства, посещава хора по села, служи им, помага им във всекидневните грижи. Всичко, което казваха беше потвърдено от Божието Слово. Любовта струеше от тях.

Аз започнах да се моля. Понеже Бог ме намери тогава, когато умирах и ми даде нов живот, аз винаги съм искала да отида сред хората и да споделя добрата новина с тях. Тази година чрез свидетелствата аз отново почувствах силата на вятъра и чух звука на небето. Аз приех свободата си от наранявания и бях способна да се моля със сестра ми, която беше близо до смъртта на смъртно легло. Бог я изцели.

Молитвата ми беше Бог да ми позволи да споделя Неговата светлина с останалите и Той отговори на този вик. Понастоящем служа на много хора. Бог отвори врати на много домове и осем от тях започнаха да слушат. Посещавам също много роднини и приятели. Всеки път когато сме заедно ние благодарим на Бог, че ни дава откровение за домовете на мир, където Божият огън се възпламенява. Молим се за нашите приятели Стийв и Мерилин. Нека Бог ви благослови във всичко и винаги.

ВЪВЕДЕНИЕ

(за приятелите ни от запада)

Това ръководство е написано за нашите екипи от Централна Азия. Целта му е практическа, а не академична. Ние искаме много повече свидетелства като това горе. Никога не сме очаквали този наръчник да бъде публикуван на запад. Някой приятели, обаче, които са го чели, ни попитаха защо отделяме толкова време да се занимаваме с контекста на харизматичния израз на църковен живот, след като тази книга е била написана за изтока. Просто защото харизматичният израз е навсякъде! Беше шокиращо да сме в Бишкек и да превключваме двадесетина християнски канали използвайки безплатна сателитна връзка и да открием, че всички те проповядват Американското евангелие на просперитета и да дават за образец привилегията и властта на лидерството.

Може би сте наясно, че през деветдесете, всеки голям център в Съветския свят видя издигането на големи, независими, харизматични църкви.

Може би не осъзнавате, че през последните десетилетия повечето от тези църкви са западнали. Защо? Повечето от тези църкви показваха стил на силно и привилегировано лидерство, което беше съвсем малко по-различно от лидерите в света на политиката и престъпленията.

Наскоро бях в един от главните градове на Украйна, а след това и в град на Армения. И в двата града можеше да видите млади хора да се мотаят привечер от мъждукането на мобилните им телефони. Апартаментите са малки и претъпкани. Те нямат пари за клубове или кафенета. Те висят по парковете и улиците през нощта.

И в двата града аз зададох един и същи въпрос, „Как може да наемем тези млади възрастни за Царството? Те стояха без работа на пазара на труда.“ И в двата града моят домакин ми отговори по един и същи начин, „Почти невъзможно е. Повечето вече са били в църквите и са си отишли през задния вход.“

Много биха ви казали, че е имало възраждане в Украйна през деветдесете. Ние започнахме ревностно нашето движение през 1998. Имаше много евангелски срещи и много решения за приемането на Исус. Някои ми казваха, че броят на докладваните решения от работещите служения в Украйна се равнява на сума пет пъти по-висока от населението. Други ми казваха, че общия брой на решенията в Русия възлиза на общия брой на населението. Не мога да потвърдя тези цифри, но бяха давани сведения за много решения. Исус, обаче, никога не ни е заповядал да преброяваме нашите решения. Той ни заповяда да правим ученици.

Да, младите хора идваха на срещите и виждаха как нещата работят. Мнозина стигнаха до убеждението, че има малка разлика между организираната религия и организираната престъпност (освен това, че Мафията има по-добри ресторанти!) . „Евангелието“ на дай, за да получиш богатство е проработило за лидерите и те имат къщи, скъпи коли, построили са впечатляващи църковни сгради, снабдени с луксозни офиси. Но не е свършило работа на хората, които са дали. Те все още са бедни.

И тогава, ако отидеш в малки, бедни села, вероятно ще намериш малка група, въведена в хвалението от група с електрически китари и барабани. Това бяха обстоятелствата, в които се намирах преди няколко дни в едно циганско гето в България. Хората, които имат проблем да се изхранват влагат пари в звукови системи и електрически китари, така че дванадесетина души да слушат хваление в стил рок? Попитах ги, „Защо правите това?“.

Те отвърнаха. „Това е което виждаме да се прави в Америка по телевизията.“

Убеден съм че повечето от западните харизматични изрази на Царството Божие, което се копира из целия свят, е смесица от преклонение към

лидерството/личността и култ към парите. Една от целите на ръководството Лука 10 е да развенчаем тези идоли като фалшива изява на Божието Царство. Необходимо е да бъдем непоколебими към институциите, идолите и гонения.

Нужно е да виждаме нашата мисия като възложена ни и моделирана от Исус. Трябва да възприемаме нашата общност от ученици така, както Исус е указал и показал. Църквата, такава, каквато ние сме я познали, трябва да отстъпи на църквата, такава, каквато Исус я иска и изгражда.

ВЪВЕДЕНИЕ

(за приятелите ни от изтока)

Привилегия е да ви представя този материал. Позволете ми да започна като заявя, че Библията културно обоснована е източна книга и че Исус е човек от изтока. Културната среда била еврейска, не гръцка, а географското разположение бил Средния Изток, не Западна Америка. Затова, вие, като жители на изтока, можете по-добре да разберете какво Исус е учел, отколкото аз мога това.

Нека, обаче, да използвам авторитета си на западняк, за да акцентувам върху едно нещо, „Не правете църквата, такава, каквато ние сме я направили на запада през последните няколко стотин години. Не е дала добри резултати. Тогава как ще постигне успех някой друг?

Исторически, ние имаме склонността да започваме с традициите, как възприемаме църквата (лидер, събрание, сграда, седмични проповеди, подкрепяща молитва и малки групи) и след това изграждаме нашето разбиране за мисия, съобразявайки я с практиката в църквата. Тази практика на специално място и специално време, където специални неща се вършат от специален човек, неща, които ти не правиш за себе си и за които плащаш на специална личност да ги изпълнява за теб, е белег на религиите по света. По този начин ние изхождаме от нашата религиозна традиция.

Когато поставяме началото на практиките в църквата, нашето разбиране за мисия се превръща в опити да спечелим хората да дойдат на нашите събрания и да подкрепят програмата като присъстват, полагат доброволен труд или ни финансират. Това едва ли може да се нарече мисия. В най-лошия случай, това е маркетинг, насочен към вече Християните, който трябва да накара хората да дойдат при вас, а не църквата да отиде при тях. В най-добрия случай, това означава, искрени и посветени хора да вършат всичко, което знаят, за да служат на общността по начин, по който те винаги са го правили. Във връзка с това, ученичестването се превръща в усвояването на характерните доктрини и структури на властта от конкретното деноминационно движение. Това е едно цялостно системно обучение във всичко онова, което отличава това движение и го прави по-добро от всички останали. В крайна сметка, тези неща са вярвани и

практикувани, защото те са правилни и всички други са, ако не грешни, то поне не са толкова прави, колкото сме ние. Едва ли това е полезно при разглеждането на Исус и Неговите последователи като едно Тяло и при схващането за Исус и Неговото Царство.

Да облечем това в гръмки думи, ние започваме с нашата еклесиология (това как ние вършим нещата в църквата) и се оставайки я да оформи нашата мисиология (как ние мисионерстваме) и се надяваме някак си, чрез всичко това, хората да научат нещо за Исус (Христология). Това означава, че църквата и мисията изглеждат почти еднакви във всяка култура, с изключение на деноминационните различия, които за нещастие, се загнезждат по-скоро в развиващите се страни, отколкото в развитите в света.

На Алберт Айнщайн се приписва поговорката, „Глупост е да вършиш едно и също нещо и да очакваш различен резултат.“ Друга пословица, която използвам е, „Ако правим това, което винаги сме правили, винаги ще получим онова, което винаги сме получавали.“ Ние ненормално вършим едно и също нещо отново и отново, а очакваме нещо различно да ни се случи!

Какво става ако поставим Исус начело? Какво се случва, ако позволим на Исус да диктува нашата мисия и след това оставим Христос да построи църквата? Какво би се променило ако редът е Християнология, Мисиология и едва тогава Еклесиология? Ами, какво ако Исус ръководи мисията различно във всяка култура и църквата, която строи изглежда по-друг начин във всяка култура? Изследването на думите на Исус в Лука 10 е целта на тази книга. Когато се вгледаме в думите на Исус през обектива на стотици години на изграждане на централна и с йерархична структура църква, ние нагласяме думите Му в тази рамка. Използваме думите Му, за да подкрепим традициите и това, което правим. Това е като да сме хванат в капана на църква, каквато винаги сме я знаели. Каква би изглеждала църквата в очите на Исус? Какво ще кажеш да се опитаме да видим църквата описана чрез думите и примера на Исус?

Може би ако вършехме онова, което Той е заповядал и правехме ученици (обучавахме хората от всички народи да вършат всичко, което Исус ни е заповядал да вършим), Той би могъл да изпълни онова, което е обещал и да изгради (лично да наставлява членовете на Неговото тяло, да бъде истинския водач, а не поставено лице на тялото Му) Неговата църква?

Какво ще стане ако започнем с мисия така, както Исус го направи и постанови? Каним те да проследиш с нас заключенията и заповедите в думите на Исус в Лука10.

Глава Първа

Проблемът с работниците

„И каза им: Жетвата е изобилна, а работниците малко:“ Лука 10:2

А. ПРОБЛЕМЪТ НА СЪРЦЕТО

Исус прави контраст между изобилието на жетвата и недостига на работници, Той не ни казва защо работниците са малко, но опитът показва, че мнозинството Християнски служители са струпани в центъра на онези, части от света, които имат най-голям брой евангелизирани, докато онези, с най-малко вярващи имат най-ограничен брой трудещи се.

Възможно е да е свързано с желанието ни за сигурност, позиция, заплата, удобство и безопасност, тъй като невярващите на са много добри в осигуряването на тези неща! Да жънеш често е трудоемка, опасна работа, която вършиш за своя сметка!

Това може да ни насочи към проблема със сърцето на работника, което понякога чувствам, че се стреми към Господа до там, че да почувства Неговата любов, да познае Неговата прошка, да преживее изцеление, накратко, да се почувства по-добре, но не е достатъчно, за да бъде погълнато от Неговото сърце за нациите и за най-малките.

Бог е любов, но Неговата любов не е придиричива. Неговата любов е необузdana, опасна, безгранична, неустрашима. Жътвата е преди всичко тежка работа, но може и да е мръсна и опасна. Нашите сърца трябва да са по-големи от това, а те стават такива единствено, когато са в едно с Неговото сърце.

Необходимо е също да сме наясно с духовността на ню ейдж и желанието за духовни преживявания като цел сама по себе си, като стока на потребителя. Когато това мислене преобладава, духовността е откъсната от отговорността за другите и от покорство. В Новия Завет тези две неща никога не биват разделяни. Познаването на Светия Дух е и желанието да положиш живота си пред Исус, като радикално се Му се подчиниш.

„Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.“ ДА 1:8

Новият Завет е пълен с драматични духовни срещи, но те не са се случили, защото ранните светци са ги търсели в и извън себе си. Няма новозаветен разказ за това как апостолите са учили светците да отидат на третото небе, как да познаят ангелите, нито дори как да разпознават Божия глас. Има много служения на запад, при които лидерът твърди, че може да научи другите как да преживяват тези неща. Те говорят за влизане в третото небе така небрежно,

както за ходене в ресторант и по този начин показват, че не са отишли подалеч от своите представи. Това е едно допълнително библейско учение.

Дали хората преживяват нещо на тези събирания. Да, много от тях го правят, но какво точно? Динамиката на тълпата, психологическото внушение и емоционалната еуфория могат да създадат силни чувства и заблуда спрямо духовните преживявания. Просто, защото отделни хора в Новия завет са имали свръхестествени преживявания не означава, че ние трябва да ги търсим в и извън тях самите. Толкова много по време на конференциите на харизматичните и телевизионните служения е като допълнение на Библията. Библейските стихове са използвани по начини, които не са били употребявани в Новия Завет. Това е и заблудата срещу която ранната църква се е противопоставяла, когато някой започвали да твърдят за специални преживявания и знания и да учат, че те са необходими за спасението. Били наречени „гностици“ и издигали своите „духовни“ опитности над простите учения в Словото.

Йоан е имал впредвид именно гностичите с техните нови откровения, когато е написал в I Йоан 1:1-4, *„Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипахме, за Словото на Живота, (защото животът се яви, и ние видяхме, и свидетелствуваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам), това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и Неговия Син Исус Христос. И това ви пишем, за да бъде пълна вашата радост.“*

Нещата зародили се в началото, нещата, преживяни от всички носят в себе си истинско усещане за братство и истинска радост. Това взаимоотношение с Господа ще се прояви в истински взаимоотношения с другите. Йоан е ясен по отношение на практикуването на нещо повече от взаимоотношение с Бог, което се изразява в любов и служение един на друг.

В Новия Завет опитностите с Бог не са търсени отделени от покорството към Бог. Хората преживявали свръхестествени сблъсъци с Бог и Неговата чудотворна намеса докато преминавали през лишения и страдания, за да се подчинят на Господаря си. Например, бих се съгласил с мнозина, които мислят, че за Павел третото небе се е случило тогава, когато е бил замерян с камъни и оставен да умре извън Листра (ДА 14:19). Първостепенното, най-важното нещо е да сме съработници, заедно с Христа. Ние не бива да се превръщаме в търсачи на духовни преживявания в и извън самите тях. Ние трябва да сме онези, които знаят, че са мъртви за греха и егоизма в Исус и по тази причина сме свободни да представим нашите нови същества като жива жертва на Него. Ние живеем, за да следваме Господаря до следващия дом, следващия град, следващата страна. Ние вървим с Него.

Б. ПРОБЛЕМЪТ С ОБУЧЕНИЕТО

Традиционното обучение може също да бъде проблем. Станала е банална истината, че колкото повече теологическо образование е придобил някой, толкова по-малко вероятно е да доведе някого при Исус. В действителност, традиционните библейски колежи и семинари не обучават работници. Те обучават професионалисти в поддържането и растежа на една институция. Онези от тях, които по-късно се оказват успешни в създаването на последователи на Исус, често свидетелстват, че е трябвало да се отучат от наученото в семинарите, за да имат сполука като слуги на Исус и да наставляват служещите.

Друга такава очевидна действителност е, колкото по-далече си завел някого от тяхната среда, за да го обучиш, толкова по-малко вероятно е той да се върне в това обкръжение, за да служи. Това не означава много в рамките на западната култура, но е от голямо значение, когато някой от третия свят е обучаван в контекста на запада, или пък ако някой от третия свят, който живее в селски район, е въведен и обучаван в градска обстановка. Отново, това обучение ще е насочено към създаването на професионалисти, които искат професионален стандарт на живот. То не възпитава работниците в желание да се ангажират с тежката работа на жътва и не ги приучва към начина на живот на полето. Жътварите биват създавани на полето!

Исус е подготвял своите работници на полето. Ние нямаме по-добра алтернатива от тази да сме последователи на Исус. Исус подготвял риболовците и земеделците на полето да бъдат ловци на хора. Той не се интересувал от религиозни професионалисти. Той смърлил, прокълел и като цяло заставал срещу религиозните водачи по онова време. (Матей 23 е сурово четиво!) и Той би направил същото и днес.

Исус говори за практическо обучение в Йоан 7:17, „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря“. Ние знаем чрез дела. Дисциплината, вярата, усилието да работим по Неговата воля създава зависимост от Него и едно дълбоко смирение. Само да овладяваме една информация, детайлите и знанията си за една доктрина, Библейските истини и теология, може да доведе до надменност, каквато е показана от Фарисеите в изявлението им в Йоан 7:49, „Но това простолюдие, което не знае закона проклето е.“

Исус също говори за обучение на място в Матей 28:19-20, със заповедта да учат всичките народи като ги учите да *„пазят всичко що съм ви заповядал“*. Най-лошото в институционалното ученичество откриваме в доктриналните различия и стуктурите на властта в конкретната деноминация. Това предизвиква разделение от останалото тяло на Христа и създава чувство на превъзходство, тъй като вие очевидно вярвате, че всичко, което вършите е най-доброто. В противовес на това, заповедите на Исус включват връзка между

отделните членове посредством простителност и възстановяване и след това служение с почтени взаимоотношения. Фокусът е изцелени сърца и връзки, а не вярност и точност на доктрината. За съжаление най-често най-умните и най-надарените са тези, които имат най-лоши взаимоотношения. Интелектуалната наглост не е добра основа за любящи взаимоотношения! Павел, един от най-образованите мъже на него време, отбелязва в I Коринтяни 8:1, че *„Но знанието възгордява, а любовта назидава.“*

Кой би предпочел да бъдеш, някой, който говори за чудеса или някой, който извършва чудеса? Някой, който говори за любовта на Бог или някой, който може да прегърне брата си и да му послужи, изявявайки тази любов? В царството Божие ние сме познати по плодовете, а не по това колко информация сме овладяли. Няма дипломи на стената на Царството. Исус повери Неговото царство на „неграмотните и неуките“. Защо си мислим, че имаме по-добър начин?

„А те, като гледаха с дързост на Петра и Йоана и бяха вече забелязали, че са неграмотни и неучени човеци, чудеха се; и познаха, че са били с Исуса.“
ДА 4:13

Друго проявление на грешката при обучението не на място е успешния харизматичен лидер, който отваря школа за служение. Централно място в обучението на учениците е да правят това, което лидерът върши на практика в своето служение, например, изцеление. Звучи добре, нали? Учениците започват да се стичат от всички места, на които лидерът и помощниците му са служили. Често най-гладните посещават тези школи на служение. Атмосферата в училището и централната църква могат да бъдат много вълнуващи, много предизвикателни и променящи живота ни. Какъв би бил възможният проблем?

Това не е онова, което Исус направи, нито пък е онова, което ни е заръчал да вършим самите ние, така че ще има проблеми! Най-добрите идват за да бъдат обучени. Школата расте и нейните собствени нужди започват да растат-нужда от администратори, учители, съветници и личните асистенти. Много от изпратените да бъдат обучавани започват да остават в училището. Този център на служение не благославя местното население, което е изпратило синовете и дъщерите си да бъдат обучавани, като ги изпрати обратно да жънат полетата, но вместо това задържа най-добрите за себе си. Местните полетата имат не повече, а по-малко жътвари, поради библейската школа.

Центърът за служители има конференции, пастори, лидери и всеки, който може да лети, шофира или върви отива при тях. Ако искате да станете някой в това служение трябва да сте там! Проповядването и молитвата е за обновление и жътва! Чудесно! Чудесно? Лидерите ще изхарчат хиляди на година за конференции и ще инвестират малко или почти нищо в своите местни градове. Ами ако времето и парите инвестирани в конференции бяха дадени на бездомните, на бедните, на лишените от свобода, за разрешаване на

проблемите на града или на бежанците? Какво мислите? Жътвата, за която проповядват и се молят може да се случи в действителност.

В централна Азия бяхме изненадани, когато се запознахме с хора, завършили осем библейски курса, организирани от различни мисии. Защо някой би пожелал да бъде вечният студент, слушайки едни и същи неща отново и отново? Защо би търсил огромяване все по-далеч и по-далеч? В някои случаи, това обучение върви в комплект с осигуряване на спане и хранене, а това е един мощен стимул в култура на бедност. Понякога обучението е свързано с мисионерска организация и това да доведе до възможността за платена позиция – друг мощен стимул!

Уверявам ви, че различните служения не споменават на своите спонсори, че мнозинството от студентите в Библейския колеж вече са завършили няколко други курсове в конкурентни деноминационни училища. Сигурен съм, че единствено се съобщават броя обучаващи, които са „бъдещите лидери на нацията“. Защо биха го сторили? Те самите са били обучени в Библейски колеж. Да управляваш Библейски колеж е всичко онова, което знаят как да вършат. Те знаят как да обучават професионалисти за позицията в една институционална среда. Те не знаят как да огромяват работници за житните полета. Техният успех се измерва с броя ученици, които посещават програмата. Те броят раздадените сертификати. Те не могат да преброят истинските ученици.

За щастие някои студенти се изморяват от тази въртележка и просто решават да последват Исус и да се заловят за работа. Както и да е, дори някои традиционни програми се променят. Чувал съм за няколко училища, в които студентите не завършват докато не са излязали, покръстили дванадесет души и не са сформирали общност от последователи на Исус.

Простата истина е, че която и да е институция или структура на власт, която се издига като външна на местната църква, в крайна сметка става враг на тази църква. Тези институции поглъщат финансовите ресурси и личния състав и се превръщат в ръководно звено, което измества Исус като глава на църквата. Точно тези предполагаеми центрове за обучение и възпитание на бъдещи църковни лидери стават източници на ерес. Това е израз на анти-християнската реалност, което означава, че всяка институция, структура от хора, които отслабват или отричат ролята на Исус като глава на Неговата църква и като Един, който живее в хората и ги направлява. Антихристът не е отделна личност, която идва в църквата, но дух, който вече работи в нея, казва Йоан в Йоан 2:18-23. Тези изяви на антихриста се забелязват като произлязали от църквата и принципната лъжа в тях е да отричат, че Исус е Христос. Аз, обаче, не вярвам, че Йоан посочва отричането на Исус с думи, но по скоро едно практическо отхвърляне на господството Му над църквата. Ние признаваме Неговото господство с устата си, но вземаме всички решения сами и така намаляваме влиянието Му и го свеждаме до изпълняващ ролята на поставено лице, а не на водач на църквата Си.

През последните двадесет години, основните движения за създаване на църкви по света са се посветили да обучават работниците за жетвата на полето. Работниците се обучават на полето! Това е, което Исус направи. Това е, което Дейвид Гарисън документира в „Движенията за създаване на църкви“ (www.churchplantingmovements.com). Движенията за ученичество се разпространяват с голяма сила в недостигнатите до този момент групи в области, смятани за „твърда почва“ и една от причините за това е обучението на място на работниците.

Учениците се правят от ученици. Програмите и събитията не създават ученици. Те създават хора, които знаят как да провеждат програми и как да организират мероприятия.

Исус отпрати тълпите и инвестира живота си в дванадесетте.

Инфраструктурата на Божието Царство е взаимоотношения.

В. ПРОБЛЕМЪТ С ВИДЕНИЕТО ИЛИ ВИНОВНА Е ЖЕТВАТА

В Евангелието от Йоан, глава четири, ние се запознаваме с историята на жената при кладенеца. По принцип, евреите презирали самаряните като смесена раса вероотстъпници и по-скоро биха заобиколили Самария, отколкото да минат през нея, но Йоан отбелязва в стих четири, че Исус „трябваше да мине през Самария“. Резултатът бил срещата с жената при кладенеца и спасението и така се стигнало до думите на Исус „нивите ви са бели за жетва“.

„Не казвате ли: Още четири месеца и жетвата ще дойде? Ето, казвам ви, повдигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва.“

Учениците на Исус гледали към една и съща нива, Самария. Това, което видели били празни полета, а оставали четири месеца до жетвата. Те не искали да бъдат в Самария и нямали вяра, че нещо добро ще се случи там! Исус се хранел с волята на Баща Си, видял белите ниви, готови за жетва и, следвайки тази вяра, чрез дарбите на Святия Дух, пожънал реколта. Те всички гледали към една и съща нива, но „видели“ според сърцата си.

Да опишеш една нива като „твърда почва“ е самоизпълняващо се пророчество. Обвиненията са, че такава реколта не може да бъде пожъната. Или още по-лошо, отговорността се стоварва върху Бог- „Бог не се движи тук, така както в другите народи“. Проблемите с видението са проблеми на сърцето, които трябва да бъдат коригирани чрез кръщение в сърцето на Господа.

Години наред едно служение в затворена мюсюлманска държава предавало следното послание „Елате при Исус, след това си намерете добра църква, където да бъдете кръстени и ученичествани“. Проблемът в това послание бил, че нямало църковни събирания в сгради в тази държава. Била изработена промяна в методологията. Започнали да проповядват събирания в домашна обстановка с активно изучаване на Библията, кръщение и молитва за болните. Посланието се променило на „Елате при Исус и основете общност от ученици в

своя дом." Такива общества сега се умножават в тази култура и цифрите сочат, че като процент от населението, има повече кръстени вярващи, отколкото в Белгия или Япония.

Същият този метод за обикновена домашна църква достъпен на DVD или в интернет помага за основаването на множество такива църкви в Иран. (www.222ministries.com).

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

1/ Изглежда някак сурово да обвиняваме сърцето, видението или методологията на работниците за липса на реколта в дадена култура. Не е ли вярно, че някои култури са по-отворени и възприемчиви към Исус? Няма ли сезони на сеене и жънене?

Да, има сезони на сеене и жънене, но изглежда те следват доста близко един след друг, както и Павел го излага в II Коринтяни 3. Изглежда също, че във всяка култура има изолирани места, където някой е пренебрегнал да ги възприеме като „твърда почва“ и просто се е покорил на Исус. Много от тези проявления на Бог са се зародили сред бедните, съкрушените и лишените от права.

2/ Не е ли вярно, че това, което дава резултати в една култура, няма да има същия успех в друга?

Когато ние споделяме тези принципи на Запад, някои казват, че те ще проработят на Изток, но не и тук. Когато ги споделяме на Изток, някой казват, че те ще действат на Запад, но не и тук. Ние всички обичаме да се оправдаваме! Ние, обаче, се сблъскваме със заповедите на Исус. Той е най-великият и мъдър човек, живял някога. Ако Неговите думи се отнасят само за една култура, то тогава всички имаме голям проблем. Неговите думи надхвърлят границите на културата и са ключ към отключване на всякакви затворени врати, така че културата на Царството Му да изпълни сърцата, семействата, градовете и народите.

3/ Това не е ли просто една друга методология? Отново ли просто копираме нещо, което действа някъде другаде и се надяваме да проработи тук?

Ние сме последователи на Исус. Неговата заповед за нас е да учим другите да се покоряват на всичко, което сме научили от Него. Ние не сме последователи на някой човек, било той и най-успешния. Да, ние сме задължени на безброй много хора, които са се осмелили да се подчинят на думите на Исус в Лука 10 и които виждат плодовете на това смирение в културите, исторически приети за „твърда почва“. Това не е просто един друг метод. Това е, което Исус е наредил.

Толкова голяма част от стратегията за разрастване на църквата се основава на бизнес и маркетинг модели. Толкова много лидерски конференции се базират на най-новата колективна мъдрост. Новият Завет се използва като „доказателствен материал“ за това, което се представя, но основанието е често последната мода в управлението на бизнеса. Тези увлечения идват и си отиват, но цялата истина е в Исус и ние търсим онези истини, които са в Исус. Това не е просто още една методология. Това е Неговата методология! Интересен е, обаче, факта, че някои бизнес ментори заимствуват голяма част от своята стратегия за почтеност във взаимоотношенията от модела, показан от Исус.

4/ Защо изграждаме институции за обучение и практика?

Защо не правим това, което Исус даде за пример, и не обучаваме на полето? Може би, това е свързано с желанието ни да се чувстваме силни, в контрол, успешни, забелязвани? Може би това има общо с традицията? Може би се обуславя от чувство на несигурност и липсата на вяра, че писанията и Святия Дух са достатъчни? Може би не вярваме на думите на Исус, че основното условие, за да бъдем свидетели за Него и Неговото Царство, е да бъдем изпълнени и водени от Святия Дух? Може би малцина са старейшините, които действително ще извървят пътя с по-младите, така както Исус го направи със Своите ученици. Може би поради недостига на взаимоотношения на ученичестване и промяна на живота, ние приемаме програмите и трансфера на информация за ходене с хората по начина, който Исус демонстрира.

5/ Нима казвате, че всеки, който започва някакъв вид служение в обучителен център или библейско училище има погрешна мотивация?

Не, не става дума за това. Ние всички започваме тези проекти с добра мотивация и още по-добри намерения. Ние имаме наша собствена история за зараждането или западането на обучителния център! Проблемът е в това, че когато не следваме думите и примера на Исус, често се озоваваме на погрешното място. Проблемите с централизираното обучение са ясни и добре документирани. Може да направим първите стъпки с правилните подбуди, но щом институцията се изправи на крака и е в ход, тя придобива свой собствен живот и мотивацията на тези, на които тя е поверена може радикално да се промени от намеренията на основателя. Инициаторът може да е имал ясен фокус върху работниците, но тези, дошли след това са се съсредоточили върху поддържането и растежа на институцията, върху отстояването и увеличаването на заплатите и техните позиции.

Случват ли се добри неща? Разбира се, но в крайна сметка всички институции се превръщат във врагове на жетвата. Те поглъщат финансовите ресурси и хората, които Исус би изпратил за жетвата.

Това, което е започнало като краткосрочно служение може да се превърне в тригодишно библейско училище, а това, което е стартирало като библейско училище, може да стане четиригодишна семинария, семинарията пък, може да даде началото на университет. Истинският замисъл на учредителя е изчезнал, а инерцията на институцията е надделяла.

От нас се очаква да следваме стъпките на Исус. Той е учел в движение, на полето. Там, където правенето на ученици и движенията за създаване на църкви се умножават главоломно в една култура, една от основните характеристики е добавката от кратко обучение, последвано от периоди на почивка, съпътствани от възможността да получите мъдрост и назидание от старейшините във вярата.

Глава 2

ПРОПИЛЕНИ МОЛИТВИ И ПРОБЛЕМЪТ С ГЕОГРАФСКОТО РАЗПОЛОЖЕНИЕ

*„Затова молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници в жетвата Си“
Лука 10:2 (Б)*

А/ ПРОПИЛЕНИ МОЛИТВИ

Може би е спорно да отбележим, че Исус не ни е наредил да се молим за изгубените, но това е истината. Той не поиска да се молим за жетвата. Плачът на самотните, наранените, измъчваните, изплашените, болните, пристрастените, насилваните, на гладуващите, на угнетените и огорчените постоянно докосват Бащиното сърце. Виковете на изгубените са ефективни, силни и безкрайни молитви.

Исус видя полетата като духовно бели и повече от готови. Те не се нуждаят от допълнителна духовна подготовка. Необходимо е ние да чуем техните молитви. Те нямат нужда от нашите молитви. На тях им е нужно нашето смирение.

Също така, предмет на дискусии е, че Исус не заповяда да връзваме духовните сили контролиращи изгубените или да отхвърляме силите упражняващи власт над тях. Не там Той видя пречка за жетвата. Освен това, Той знаеше, че щеше да се заеме със силите на тъмнината чрез смъртта и възкресението Си.

Размишленията ни върху Ефесяни 1:1-23, Колосяни 2:14-15 и Евреи 2:14-15 установяват реда тук. Духовните сили, които държат в робство народите са унищожени чрез смъртта и възкресението на Исус. Ако ние се молим сякаш ние извършваме тази работа е все едно да го правим поради неверието си към онова, което Исус вече е доведено до своя край. Ние не можем да изпълним с „духовна“ технология онова, което е било постигнато на кръста. Ето защо проповядваме Христос и то Христос, разпънат на кръста! Павел не се моли срещу началствата и властите на мрака, но за църквата, която да има откровение за славната победа на Христос над мрака.

Исус наистина заяви на завръщащите се при Него ученици в Лука 10:18, че е видял „Сатана, паднал от небето като светкавица.“ Това се случваше, когато те се подчиняваха на Исус в служението си на Царството, където и да отиде. Това беше резултат на тяхното покорство. Той обяви властта, която имаха над „змии и скорпии, и власт над цялата сила на врага“, а докато те упражняваха тази власт при изцеляването и освобождаването на хората от злите духове, Исус видя Сатана паднал.

В много харизматични кръгове изглежда можеш да имаш „служение“ стига да създадеш причина хората да вършат „духовни“ неща, които на практика не

включват служение. Те ще пеят с часове, ще влизат в „духовна“ битка, ще правят заявления, ще се молят, ще предприемат молитвени пътешествия („духовен“ туризъм?), ще пророкуват предстоящата жетва, но те няма да се възползват от времето и взаимоотношенията си, за да се покорят на заповедите на Исус в Лука 10 и да пожънат реколтата сега.

Докато се молите, пророкувате, подготвяте и декларирате в името на Исус, вие сте в безопасност. Няма риск от провал. Няма плод, който да бъде оценен. Вие можете само да прецените атмосферата, „помазанието“ и чувството на събранието. Може да говорите за „духовни пробиви“ (къде в Новия Завет се споменава за духовни пробиви?), но трябва да бъдете „духовни“ за да ги доловите. Вие се произнасяте върху изкуското представление. Нямаме отговорност в истинския си живот. Вие сте пренебрегнали заповедта и отговорността да правите ученици и живеете в свят на фалшива духовност.

Защо се молим така сякаш трябва да убедим, придумаме или да принудим Бог да се задвижи сред народите? Не вярваме ли, че Той обича хората и желае тяхното най-добро? Много молитви съществуват защото никога не сме се натъквали на естеството на Божието сърце. Да, молете се за народите докато не придобиете Божието сърце да отидете.

Защо се молим сякаш е по-вероятно Бог да ни чуе и отговори ако се молим по-често или по-шумно? Исус поиска да не го правим, понеже езичниците са тези, които мислят, че ще бъдат чути заради многото думи (Матей 6:7). Бог чува нашите сърца.

Защо се опитваме да съберем колкото е възможно повече души в масивните молитвени събрания? Мислим ли наистина, че Бог ще направи повече в отговор, ако се молят повече хора? Може ли да окаже влияние броя на молещите се върху силата на Бог. Яков ни казва, че в молитвата на един единствен праведен мъж има голяма сила и ни дава пример за Илия (Яков 5:16-17). Бог почита вярата и праведността, не бройката.

Защо си мислим, че публичната и масова молитва е ефективна? Тя може да превърне „лидерите, които се молят“ в суперзвезди, но Исус укори религиозната тълпа по онова време за техните молитви пред хората и каза, че когато се молим тайно, Бог ще ни „въздаде наяве“ (Матей 6:5-6).

Религиозният дух ще празнува това, което Бог е направил в миналото и ще приветства Месията да дойде в бъдеще, но ще търси да унищожи Онзи, който казва, „днес се изпълни това писание във вашите уши“ (Лука 4:21-30). Това, което Бог е направил в миналото ни носи облекчение, а онова, което ще направи Бог в бъдеще ни носи вълнение, но заповедта на Господаря изисква вяра, смирение и принасяне на жертва сега.

Истината е, че Исус постанови да се молим за работници на жетвата, която е готова, дори презряла! Духовно зряла. Той е приготвил всичко необходимо. Извършил е най-голямото ходатайство. От нас се очаква да пожънем плода на Неговото застъпничество. Ние трябва да се молим за работници. Опасността от молитвата за работници е точно това, което се случи на учениците. Те бяха незабавно изпратени като отговор на собствените си молитви! Когато се покорим и смирим ние се намираме в центъра на Неговата воля.

Ние не сме директори, професионалисти, изследователи или царе. Няма новозаветно служение или дарба наречена „пророчески ходатай”. Няма „генерали на посредничеството”. Ние всички сме свещеници и всички се молим, защото това е част от нашата работа. Ние сме работниците.

Нужно е да се молим за тези, които ще се смирят и ще извършат мръсната, а понякога и опасна работа на жетвата. Бог има само един метод и той е да изпрати Неговото слово в плът и кръв и да живее сред хората, така че те да видят славата Му пъна с милост и истина. Йоан 1:14 е Неговият план „А”. Той няма план „Б”.

Ние не може да се молим за работници без да имаме готовност да тръгнем самите ние.

Молете се за работници!

Б/ ГОСПОДАРЯТ НА ЖЕТВАТА

В този пасаж на Лука, Исус се самоопредели като „Господарят на жетвата”. Той направи всичко необходимо, за да се отъждестви като такъв. Някой хора вярват, че църквата ще запада докато Исус не я спаси от демоничната нощ. Те изглеждат наистина са убедени, че увеличаващото се зло ще завладее света, а не че разширяващото се Божие царство ще изпълни земята, както е описано от Данаил в Данаил 2 и е заявено от Исус в Матей 13. Те смятат, че Исус ще се върне, за да изпълни с яростна сила онова, което не е успял да направи със саможертвената Си любов. Мислят, че не всичко е свършило на кръста и че Неговата саможертва не е била достатъчна, за да изкупи отчаяното създание. Изглеждат вярват, че Исус е трябвало да нарече Себе си „Господаря на упадъка”.

Исус тържествува победата над злото на кръста и наистина Неговата любов никога не отпада. Цифрите показват, че Царството Божие се разраства. „До 40 след Христа, движението, което Исус основава се състои от около 10 000 последователи. До 300 след Христа числото им се е увеличило на около 6 милиона души или 10 процента от населението на Римската империя.”² Това динамично развитие спряло след трети век, а църквата се институционализираща и била убита, но с първото мисионерско движение на

² 4 Steve Addison, *Movements That Change the World*, Missional Press, 2009, page 73

св. Патрик се възстановила, последвал нов период на западане и отново реформаторското, възстановителното и мисионерско движения на последните 500 години на Мартин Лутер довели до съживление.

Първите три века църквата е била движение от обикновени църковни събрания, първоначално в домовете. Тези органични събрания всъщност никога не са изчезвали, но от векове традиционните църкви ревностно са преследвали и езекутирали всеки, който четял Библията в дома си или се молел с децата си. Това, което било непостоянно и скрито избухнало през двадесети век, като домашните църкви се появили отново на сцената, и по-специално в Китай.

„ През ранните години на гонения, много китайски вярващи се отказали от вярата си. Някои историци отбелязват, че около 70% от общо 750 000 членове на църквата се отрекли от Господа. Докато Китай затръшвал вратите, останалият свят бил сигурен, че няма да останат християни изобщо. През късните 1970те вратите в Китай започнали да се отварят и повечето изследователи са съгласяват, че има около 100 милиона Християни в Китай днес. „³

Нека отправим един поглед към Африка, „През 1900, Африка имаше население от 108 милиона души от които 8.7 милиона, или 9% бяха Християни. Мнозинството от тези Християни бяха Коптик и Етиопско Православни. Мюсюлманите ги превъзхождаха по численост с 34.5 милиона, или съотношението беше четири към един. До 1962 имаше около 145 милиона Мюсюлмани и 60 милиона Християни – съотношение на около пет към две. До 2000 година имаше 360 милиона Християни в Африка. 40.6% от Африканците бяха Мюсюлмани и 45% бяха Християни. От 1900 до 2000 съотношението на Мюсюлмани към Християни се промени от четири към един до един към по-малко от един.“⁴

От Индия “ Сдружението Старфиш, мрежа от домашни църкви, които работят съвместно в Индия съобщава, че в деня на Петдесетница тази година (2009) били покръстени 300 000 души. Лидерите Виктор и Биндху Коудри казват, че се наблюдава значително нахлуване в обществата на Мюсюлманите и Брамините”.⁵ А съюзът Старфиш е само един от многото бързо увеличаващи се организации в Индия.

---

³ 5 *Asia Harvest Magazine*, December 2009, Newsletter #102, www.asiaharvest.org

⁴ Steve Addison, *Movements That Change the World*, Missional Press, 2009, Page 50- 51

⁵ Marc Van der Woude, *Joel News International* #708, November 17, 2009

Джеймс Руц мисли че „Това растящо ядро от Християни преминава теологическите граници и включва 707 милиона новородени хора, с прираст от 8% на година. Тази „сърцевина апостолски“ служения са мощна смесица от Харизматици, Петдесятници и Евангелисти, чиято основна характеристика е в това, че са разпростиращи се, взаимно свързани и лесно преброими общества“.⁶

Исус е Господарят на Жетвата. Това е едно от Неговите названия. Това е един вид израз на Неговата същност. Ние сме част от нарастващото Му царство!

В/ ЕДНА ТИПИЧНА МОЛИТВА И ЕДИН ГЕОГРАФСКИ ПРОБЛЕМ

Изискването „да изпратим работници на жетвата“ е в страдателен залог (поне в Английския). Ние изпращаме писма, е-мейли, поздравления или съболезнования. В Лука 10, обаче, този глагол изобразява картината на сеяч, разпръскващ семето от ръката си на земята. Не е ли Исус Господар на нашия живот и като такъв Той може да ни вземе в ръцете Си, извън нашата зона на удобство, близки отношения и сигурност и да ни разпръсне на полето за Неговата жетва? Желаяме ли да паднем на земята, да станем невидими, да умрем, за да принесем много плод? Каква е нашата мотивация? Искаме ли да използваме Бог за онези неща, които можем да получим от Него или истински желаяме Неговата слава?

Размишлявайте върху Йоан 12:23-26! Ако служим и следваме Исус, ние ще бъдем с Него, където Той е и ще бъдем почетени от Отец. Къде е бил Исус по това време? Той не говори за място или време, но където е Той, там ще бъде и служителят Му, така това място се свързва със сърцето на Неговия Баща. Можем да изразим сърцето на Бащата ако знаем, че живеем в сърцето на Бащата. Това е, което Исус е знаел и иска и ние да знаем.

Много малко проявления на Господа идват от уважаваната, спокойна среда на обществото. Повечето са се зародили сред бедните, отчаяните и съкрушените. Много малко проявления на Бог са се случили като каним хората от тези слоеве на обществото на нашите срещи. Ние сме тези, които е необходимо да отидем до тези отдалечени краища.

Някой е казал, че църквата има географски проблем. Исус ни заповяда да отидем, а ние продължаваме да каним света да дойде при нас. Защо го правим? Ако някой дойде в моето пространство, той идва там, където аз съм в контрол, знам неписаните правила и се чувствам уютно. Колкото повече хора идват в моето пространство, толкова повече средства управлявам и ставам по-силен. Колкото повече хора идват при мен, толкова по-успешен изглеждам.

⁶ 8 Jim Rutz, *Mega Shift*, Colorado Springs, CO, 2005, page 15.

Събиращите се тълпи са направили много лидери царе, като са им осигурили царствен начин на живот.

Това е така наречения „модел на привличане“⁷ на църковен растеж. Проблемът е, че привлечените в повечето случаи са вярващи, търсеци по-добра сделка. Изпробваме ли общността, така че да посрещне нашите нужди, такива каквито ние ги възприемаме или създаваме общност за онези, които нямат такава? Трябва да е ясно, че ние не сме купувачи или консуматори на духовни преживявания. Ние сме работниците на полетата за жетва.

Истината е много проста. Онези, които не се последвали все още Исус, обикновено не идват на нашите срещи, независимо колко помазани са. Представете си фермер, стоящ на вратата на хамбара да вика на жетвата, „Ела, жетво! Имаме много хубав хамбар, снабден с всякакви удобства. Нашето хваление е вълнуващо. Нашите проповеди са помазани. Нашата грижа за децата е номер едно.“

Бихте си помислили, че този фермер си е изгубил ума. Ако иска жито в хамбара си, той трябва да отиде и да го пожъне. За такъв вид работници нека се молим. Това е, което Господарят на жетвата повелява да направим.

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

1/ Значи вие не вярвате в това, което някои наричат „стратегическо ниво на духовно воюване“? Не вярвате във връзването на духовни сили, които държат в робство народите, като подготовка за евангелизация?

Не, не вярвам. Исус не постави това условие, като предпоставка, за да отиде при хората, така че защо ние да го правим? Всъщност, в средата на глава 10 от Лука, ние имаме думите на Исус „видях сатана, паднал от небето като светкавица.“

От контекста и предшестващите стихове можем единствено да заключим, че това е резултат от делата на учениците за Царството, приближило на земята.

За една пълна дискусия по този въпрос ви приканвам да изучите „Основи на духовното воюване- откровението за славата на Исус“ на нашия уеб сайт, www.harvest-now.org.

Заповедта е да се молим за работници и да отидем. Щеше ли Господарят да ни изпрати ако работата по подготовката не беше свършена?

⁷ Michael Frost & Alan Hirsch, *The Shaping of Things to Come*, Hendrickson Publishers, 2006, page 225.

Някой от онези, започнали учението върху разпознаването на началствата и властите и последващото им отхвърляне са бивши латинисти, които твърдят, че имат „вътрешно“ познание за царството на мрака. Защо да приемаме тяхното свидетелство пред ясните учения в словото?

Като част от пакета на служенията са включени много „пророчески ходатайства“ (изцяло не-библейско понятие), като се твърди, че чрез тях могат да се различават злите управници над народите и след това да се връзват и отхвърлят. Ако това е толкова важно, защо не е споменато от Исус или Павел? Защо няма разказ за такива случаи преди Павел да се отправи към нови територии?

Това може и да е добра театрална постановка на една сцена за конференция, но в новозаветното християнство няма място за такава практика. Ние сме призвани да изцеляваме болните и да гоним демони от хората. Нека вършим делата на Исус и да не следваме самозаблудите на тези, които се фокусират върху демоните в небесата.

2/ Какво мислите за молитвата предшествваща търсенето на домове на мир в конкретна област или село?

Да, молитва, която се стреми към благославянето на село или област, която търси водителство към дадените хора на мира, и която е свързана с точно определено действие, смирение и служене. Нещата се объркват, когато няма връзка между молитва и смирение или когато „духовната“ дейност стане заместител на покорното служене на хората. Доводът ни е, че ние всички сме ходатаи поради това, че всички сме царско свещенство и всички сме призвани да бъдем съработници. Както гласи мотото на Nike „Просто го направи!“

3/ Всеки ли трябва да отиде? Необходимо ли е всички да сме евангелисти и основатели на църкви? Исус говореше на апостолите, не е ли така?

Да, Исус говореше на апостолите и става ясно, че не всички имаме допълнителни местни отговорности. Въпреки това, обаче, независимо дали става дума за отвъд океана, през долината или на отсрещната улица, всеки от нас има привилегията и задължението да служи на света около себе си и близките си- семейство и приятели.

Точно като в едно нормално семейство двойката желае деца, така и при нашите взаимоотношения с Бог-Отец ние споделяме сърцето Му за синове и дъщери и споделяме сърцето Му за красива невяста за Неговия син и споделяме сърцето Му за един голям, съзидателен и жив храм, където Святия Му Дух ще радва.

Глава 3

ВНИМАНИЕ ОПАСНОСТ ПРЕД НАС

„Идете: Ето, Аз ви изпращам като агнета посред вълци. „ Лука 10:3

А/ ПРИБИРАНЕТО НА РЕКОЛТАТА СЕ ПРЕДПОЛАГА ДА БЪДЕ ОПАСНА РАБОТА!

Когато отидохме в Централна Азия аз попитах как евангелието е дошло за първи път в региона. Отговорът беше, че първите мисионери дошли с разрешението на „апостол Сталин“. Бях чувал, че Сталин е наричан с много имена, но никога и с „апостол“, така че , разбира се, поисках да науча какво се имаше в предвид с подобно изявление. Историята е, че Сталин, в своята омраза към всичко Божие, беше арестувал вярващите в Москва и ги беше изпратил във вагони за добитък в Киргистан. Днес това пътуване отнема три дни и нощи, а по онова време те тръгнали само с нещата, които можели да носят със себе си, никакви провизии от вода или храна по пътя. Една трета починали по време на пътуването, една трета починали при пристигането си и тъй като нямало хранителни припаси за тях, веднага щом пристигнали, третината оцелели били първите свидетели за Исус в региона.⁸

Мао Тце Танг също е наречен „апостол“ от членовете на тялото на Христос в Китай. Отново, може да потърсим отговора на въпроса защо? Когато Май дошъл на власт църквата в Китай била съсредоточена в югоизточната част на страната, зависела от финансиране от запада, била подчинена на западняшкото лидерство и била слаба. Мао изселил чужденците, разрушил християнските училища, семинари, църковни сгради и започнал да арестува вярващите и да ги разпраца по целия свят като работна ръка във фабриките, мините и фермите. Те давали от хляба и одеалата си на болните и умиращите. Вършели най-черната работа, били чистачи на тоалетни, за да имат възможността да ходят от клетка на клетка и да носят утеха. Свидетелството на вярващите, които живеели, служели, страдали и умирали, започнало да довежда множествата при Исус. Свидетелството за Исус, което били изолирано и чуждо на културата и ограничено до една част от страната било посято из целия народ за сметка на комунистическата държава Китай. Словото станало плът и живяло между тях.⁹ Дали тези вярващи са страдали? Да, а много от тях починали. Дали Сталин и Мао имали последната дума? Не. В опитите си да стъпчат църквата, те я вкоренили дълбоко в почвата на своите народи.

⁸ From conversations with friends in Central Asia.

⁹ For a first hand account see *The Heavenly Man*, Paul Hathaway, Monarch Books, Mill Hill, London, 2003.

Б/ ПРИРОДАТА НА ИСУС СЕ ПРОЯВЯВА ЧРЕЗ СТРАДАНИЕТО

„Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо, всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата, понеже така гониха пророците, които бяха преди вас.“ Матей 5:11-12

Заповедите, които Исус дава в проповедта на планината се сблъскват с реалността на гоненията и страданията. Заповедта да обичаме враговете си, да благославяме тези, които ни кълнат и да правим добро на онези, които злоупотребяват с нас намираме в Матей 5:44. Именно изпълнението на тези заповеди обърнало толкова много сърца към Исус в китайския затвор.

Тези команди влизат в конфликт с нашето желание за спокойствие, тишина и благополучие. Имаме дори цели части от поученията в църквата, които проповядват, че знак за Божиите благословения е просперитетът, а затрудненията, бедността и страданията са знак за извършен грях или липса на вяра. Това е изопачаване на евангелието на Царството. В тази фалшива среда на мир, благоуспяване и удовлетворение, хората лесно играят ролята на жертва и се чудят дали Бог все още ги обича, когато са имали лош ден. Бог не е ваш слуга. Ние не отиваме при Бог, заради нещата, които можем да получим от Него. Изтърканите формули на вяра не поставят Бог в малкия ни джоб. Бог не е машина за кафе и напитки, в която да пуснем левче вяра, левче признания, и левче дарение, за да получим каквото си поискаме след това.

Нашата грешна природа умира и ние живеем нов живот с Бог за Неговата слава, дори и това да означава страдание или саможертва. Истината е, че идването при Исус, няма да направи живота ти по-лесен. Ще направи живота ти по-труден и по-опасен. От средата на 2008 до средата на 2009 над 176 000 са измъчвани заради вярата си в Исус, според www.opendoorsusa.org. Това са почти 500 души на ден избрали да се пожертвуват.

Реалността на страданията и гоненията се изправя срещу леснодостъпното евангелие, което се опитва да примамва хората да дойдат при Исус, за всичко онова, което Той ще направи за тях и всичко, което те ще получат от Него. В пълен контраст Павел каза на Тимотей (2 Тимотей 3:12), „Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени“. Някой са преобърнали тези думи напълно и учат, че ако само имаме достатъчно вяра в Исус, нашият живот ще бъде пълен със здраве, богатство, спокойствие и удоволствия. Това „евангелие“ на мира и просперитетът не е новозаветното евангелие. Ние сме дали името Царство Божие на материализма и търсенето на удоволствия на запада. Няма значение колко стихове телевизионния проповедник използва да докаже, че неговия материализъм и любов към парите е нещо свято за Исус. Ние знаем, че много от техните думи се отнасят до благословието и проклятието и как ние сме благословени или проклетни според онова, което вършим и по-специално в областта на това, което им

даваме. Старозаветния принцип на благославяне и проклинане, основан на подчинението на Моисеевия закон, се проповядва като приложим и днес. Ние, обаче, не сме подвластни на Стария Завет. Обещаната земя от Стария Завет се е превърнала в обещания Дух от Новия. Благословията на успеха в земята се е превърнала в благословията да си в Исус при всяка ситуация. Ние сме благословени в Исус поради онова, което е извършил и тези благословения на духовния ни живот и мир са достатъчни, за да ни изпълнят с радост, дори и когато страдаме.

Еврейската църква пострада, но и „радостно посрещайте разграбването на имота си“. Защо? Те знаеха, че имаха „по-добър и траен имот на небето“ (Евреи 10:34). Ако ние наистина видим вечността, тази картина показва времето и всичко свързано с него в контекст. Не бива да реагираме като жертви, но да бъдем уверени, че след като извършим Божията воля, ще получим обещаното!

Павел говори на Солунци в I Солунци 3:3 „та да се не колебае никой от тия скърби; защото вие знаете, че на това сме определени.“ Ние не сме непременно определени за благополучие и просперитет. Ние сме определени да бъдем като Исус, което може да означава определени да страдаме.

Много светци при обстоятелства на страдание и гонения приемат тайнството на кръста на Исус да работи като превръщат оскърбленията в повод за прошка по благодат и проклятията в повод за благославяне по благодат. Може и да не можете да избирате онова, което ви се случва, но можете да изберете вашето отношение и отклик. Тихата увереност, мирът, радостта, прошката в лицето на бедите и нещастията са основно свидетелство, че Исус живее във вас!

В/ ДА БЪДЕШ БЛАГОСЛОВЕН ЗА БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Исус използва и друга метафора и каза, че ние трябва да сме „разумни като змиите, и незлобливи като гълъбите“ (Матей 10:16). Да, ние сме благословени, за да бъдем благословия! Не можете да правите другите щастливи, освен ако вие самите не сте щастливи. От нас се очаква да даваме като хора, получили даром! На първо място ние сме получили благословенията на благодатта, милостта, прошката, изцелението, освобождението, любовта към всеки и дори към онези, които се държат като врагове, но сме благословени и във всяка област от нашия живот, от здравето, до взаимоотношенията и финансите. Необходимо е да сме разумни когато управляваме нашите ресурси, умели в бизнеса и финансите и ни е заповядано да не влизаме в дългове. Както Джон Уесли, основателят на Методизма, казваше, „Направете всичко, което е по силите ви. Спестявайте всичко, което можете. Давайте онова, което сте в състояние да дадете“.

Благословенията винаги са свързани с отговорност към онези, които страдат и онези, които отиват! Как да се отнасяме към благословенията е цяла нова тема,

но като цяло Новият Завет разграничава две основни области на получаване и даване на дарения. Едната е за бедните, а другата, за да изпраща апостолски екипи, които да служат на нови територии. Ако превърнем благословенията в самоцел, тогава сме на крачка от това, удоволствията, сигурността, удобството и отсъствието на риск да се превърнат също в самоцел.

Една от причините Исус да изтъкне опасността на преден план, е да направи учениците си устойчиви на гонения и да вкорени любовта и прошката дълбоко в тяхната същност!

Дори и в условията на сравнителна безопасност на запад, когато хората са дошли при Исус, ние обикновено ги караме да се откъснат от старите си взаимоотношения от страх, че техните стари приятели ще ги завлекат обратно. Няма го дръзновението дори в лицето на едно обикновено изпитание. Ние забравяме, че „по-велик е Оня, Който е с вас от онзи, който е в света.“ (I Йоан 4:4). Тези новоповярвали ще се вкопчат в нас, поради страх от света и след това ще се превърнат в съмишленици, които изглеждат като нас, говорят като нас и са направили това, което ние сме направили. Станали са част от християнската субкултура или гето, а когато ги призовем да отидат и спечелят своите стари приятели за Исус, те осъзнават, че вече нямат такива. Взаимоотношенията им с тях са били напълно прекъснати.

Ние отвърщаме на заобикалящия ни свят със страх и след това се чудим, защо имаме толкова малко влияние върху него. Наша цел са безопасността, сигурността и удобството и след това недоумяваме защо живеем в страх. Когато финансовите благословения са наша първостепенна грижа, ние загубваме ценността на вярата, любовта и взаимоотношенията. Имаме добре развити теологии (ереси?) за благословенията, но много малко за гоненията и страданията. Павел цитира списък с тези страдания (II Коринтяни 11:23- 33) като доказателство за това, че е „служител на Христа“ и завършва (II Кор 12:11) с това, че ще „намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен“. Нуждаем се от много други, които могат да се позоват на страданията като доказателство за служението им!

Едни от смуцаващите белези на повечето традиционни църковни общества от всичките нива на православието е, че младите хора се отдръпват от вярата като възрастни. Възможно ли е това да се дължи на факта, че ние не сме създадени да бъдем консуматори на религиозни преживявания, нито пък пасивни наблюдатели на религиозни практики, независимо колко съвременно е хвалението или колко интересни са посланията?

Ние сме създадени за приключението на вярата и любовта. Сътворени сме да живеем на границата на двете царства и да преодолеем пропастта, така че мнозина също да се впуснат приключението да вървят с Господа. Бог не е безопасен. Бог не е мил. Той е любов, но любовта му е буйна, непредсказуема и

е описана като всепоглъщащ огън, бурни води и бушуващи бурни ветрове. Нашето естество е създадено за Него. Не сме направени да отсъждаме теологичната вяроност на една доктрина или да се утешаваме с ритуали. Сътворени сме за риск и взаимоотношения.

Нашите младежи виждат малко истинност в църквата, каквато ние я познаваме. Те виждат поведение на приспособяване, разговори от типа „помогни си сам“, установени принципи и правила, както и външното им спазване. Те умеят да правят неща, за да бъдат приети, популяризирани и в безопасност сред общността, но знаят малко за приключението на новородените, които са като вятъра „който духа гдето ще, и чуваш шума му; но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа. (Йоан 3:8)

Да вървиш с Исус никога не е било предопределено да е безопасно. Било е предназначено да бъде рисковано. Имало е за цел да бъде опасно. Това е, което Исус е обещал.

„Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света. „ Йоан 16:33

Да търсиш страданието е духовна болест. Да си готов да го посрещнеш, когато то дойде, заради вярата ти в Исус, е духовно здраве. Някои части от църквата страдат най-много от враждебността на правителствата. Други се измъчват от омразата на много силните религиозни движения. Трети страдат от части на църквата, които нападат всеки, който не се вписва в техните доктрини, практики или точно определен начин на живот. Павел говори за тези видове страдания в II Коринтяни 11:26 - „в опасност от съотечественици... в опасност от езичници...в опасност между лъжебрата“.

Да ходим с Исус ще ни отведе до място на изпитания и до познанието Му като наш единствен приятел, щит и защитник, Господ и живот.

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

1/ Защо говорим толкова много за опасността от следването на Исус? Това не прогонва ли хората?

В Лука 14:26-33 Исус заяви, че ние не можем да станем Негови ученици без да включим цената на пълно предаване. Той постави въпроса за цената на преден план. Ние се опитваме да скрием цената и да изтъкнем ползите! Вярно е, че с каквото спечелите хората, това е за което ги печелите. Исус иска да ни спечели с призив да се предадем единствено на Него, да изоставим всичко, за да Го следваме. Затова Той се стреми да ни спечели с призив за напълно предаване на Него и само за Него, както и с апела да живеем така, както Той е живял.

Ако ние убедим хората да се самоопределят с Исус, използвайки тяхната егоистична, търсеща удоволствие природа, ние ще трябва да продължаваме да

посрещаме нуждите на тази природа. Когато някой плътски очаквания не се оправдаят, те напускат и казват, че християнството не върши работа.

Човек не може чрез забавления да превърне консуматора в ученик. Призивът да положим живота си трябва да бъде на първо място. Въпреки това популярен цитат изразява следното, „Християнството не е било опитано и признато за недостатъчно. Признато е за трудно и неизпитано.“

Това, което липсва в този цитат, разбира се, е че не действа посредством нашата собствена сила, но само чрез благодат и напълно предаване.

2/ Значи вие не вярвате, че Новият Завет е завет на материално благословение?

Не. Новият Завет не е завет за материално благословение. Той е Завет на Слава, който казва, че когато дадем живота си на Исус, Той ще донесе Слава на Бог чрез нашия живот, независимо от това през какво преминаваме. Тайнството на кръста ще превърне дори нашето страдание в Негова Слава.

Старият Завет е завет на временно благословение и все още е за семейства, общества и народи. Грехът и егоизмът носят болест, страх, отчуждение, самота, бедност и разрушения, докато „праведността издига народа“. Народите не са благословени поради капитализма или демокрацията, но поради степента, до която обществото спазва Десетте божии заповеди.

Новият завет е по-добър завет тъй като под този завет Бог идва да живее в Неговите хора, а не само сред Неговите хора. Неговите хора стават Негов храм. А славата на този храм носи слава на Бог, независимо от това през което преминаваме.

Глава Четири КЕСИЯ С ПАРИ, ТОРБА ЗА ПЪТ, САНДАЛИ И ПОЗДРАВИ

*„Не носете ни кесия, ни торба, ни обуца, и никого по пътя не поздравявайте.“
Лука 10:4*

А/ КЕСИЯ С ПАРИ И МИСИЯ

Четейки пасажа ние разбираме, че Исус наставлява своите ученици да намерят човек на мира, да влязат в дома му да ядат и пият с тях. Неговата заръка е да останат при такъв човек и да служат на дома му. Ако направим това и особено ако започнем пътешествието си без пари, ние сме зависими от този човек за нашата прехрана. Ето защо кесията с пари, макар и буквално приета, става и

метафора на властта в едно взаимоотношение и за това как преодоляваме различията.¹⁰

Ако вземем парите си с нас, ние имаме властта да създадем малък остров на нашите предпочитания наред всяка култура и точно това мисионерите от запада са направили по света. Можеш да отидеш до всеки народ и да откриеш приятен лагер на удобства от запада зад здрави и високи стени. В този лагер ще има домове, дневно училище, църква и може би медицинска клиника, сиропиталище и Библейско училище. Хората са жертвали финанси време и много енергия, за да създадат тези центрове, където човекът от запада се чувства удобно, силен и в контрол.

Мисията тогава се определя от това да привлечеш колкото се може повече хора от заобикалящата ви култура да дойдат във вашето пространство, за да бъдат образовани и обучени, привидно да бъдат лидерите на тази култура. Ако, обаче, заобикалящата култура е Индуска, Будистка или Ислямска, то най-размирното нещо, което можеш да извършиш е да станеш християнин. Този модел на привличане/извличане привлича най-вече младежите, отхвърлящи тяхната култура. Вътре в мисионерския лагер, те променят имената си с „християнски“ имена, сменят облеклото си и се обучават как да служат в този културен остров. Фелдмаршал Мак Луан е известен с поговорката, „в средата на живот е смисъла“ и докато тези млади мъже и жени преминават своето обучение, те се убеждават в това, че единственият начин да станат лидери е да управляват от центъра на такъв един лагер, като носят костюм, говорят на платформи или да ръководят, стоящи зад бюро, закупено с чужди пари, като бъдат спонсорирани с повече от тези чужди пари.

Проблемът се задълбочава, понеже създаването на един такъв център е скъпоструващо и сравнително малко са тези, които могат да го изградят. Те са също уязвими, защото могат да бъдат разрушени или като цяло могат да се превърнат във фокус на анти-християнски или противни на запада отношения в тази култура.

Освен това, ръководството и управлението на такъв център с голям бюджет, с различни професионални услуги и постоянна поддръжка обикновено изисква западни експерти и финанси и ако е необходимо да се управлява, то това ще е по начина, който западните донори искат да бъде управляван. Посочената цел може да бъде, че на „съотечествениците“ ще бъде предоставен контрола във време когато те са готови, но този ден изглежда никога не идва. Златното правило е „Този, който притежава златото създава правилата“!

---

¹⁰ Ще използваме кесии с пари, торбите за път и сандалите като метафори, изразяващи сила и власт, култура и начини да вършим неща. Не вярвам това да наруши словата или намеренията на Исус, по-скоро опитът показва колко подходящи са тези метафори!

Друга реалност е, че сложността убива. Такъв център просто не може да бъде запазен без външна подкрепа. Простотата умножава. Принципът формулиран от Исус е, че само това, което може да бъде умножено и запазено в местната култура е приемливо да изразява Неговото Царство.

Сложното, чуждото и зависимото в китайската църква беше разрушено от Мао. Това, което беше просто и се носеше в сърцето, беше умножено.

Но може би най-непосредствения проблем е в това, че така обучените индивиди са отхвърлени от техните семейства, приятели и култура и така имат много малко влияние върху тях. Всичките похарчени пари не са допринесли за повлияването на културата, но по-скоро са причинили отхвърляне от тази култура. Постигнали сме точно обратното на това, което сме си поставили за цел да постигнем.

ТОРБИ ЗА ПЪТ И КУЛТУРА

Вярвам, че Исус не е имал нищо против торбите за път, пък и аз нося една през по-голямата част от времето. Торбата за път, куфарът, Ланд Роувърът или товарния влак са средствата да пренесем всичките си вещи. Торбата за път е метафора за всичко, което носим като културно наследство – нашите вкусове, желаниа, предпочитания, облекло, маниери, музикални вкусове, социалния морал, обичаи при женитба, храни, и т.н. Торбата за път се отнася и пряко към торбата с пари, защото ако имаме достатъчно пари, те могат да пресъздадат нашата култура, където и да сме. Точно това е, което западните мисионери са сторили по света. Те създават едно непоносимо объркване в сърцата и умовете на хората, с които ние искаме да споделим за Исус. Какво е Царството и каква е нашата култура? Често отговора прави двете да изглеждат еднакви! Често част от хората в една култура, които мразят западния модел (а има много от културата на запад, което Исус също мрази) също отхвърлят и Исус, тъй като западните мисионери така са смесили Исус със западната култура, че те са напълно идентични в много умове.

Ранните западни мисионери били известни с това, че учили хората да владеят перфектно езици, а също и да пеят химни на холандски, германски или на английски. Ние може да не одобряваме такава културна арогантност, но дали сме наистина свободни от нея?

Ние все още искаме хората да идват при нас. Когато привличаме хората към нас, в нашето пространство, където се чувстваме удобно и в контрол, ние имаме склонността да вършим нещо, което Исус изрично ни забрани и това е да правим прозелити (Матей 23:15). Прозелит е някой, който изглежда като нас, говори като нас, моли се като нас и като цяло спазва правилата и законите, писани и неписани, на нашата религиозна общност. Фокусът е върху външния вид и публично представяне. Нашите църкви са пълни с хора, които изглеждат по един и същи начин, молят се и хвалят Бог еднакво и живеят според едни и

същи правила на обществено поведение. Може би има някои общества, за които луксозното облекло е в реда на нещата и други, където е грях да си гримиран, някъде трябва да си облечен с ежедневни дрехи, за да бъдеш приет. Външната прилика може да бъде възнаградена с обществено приемане и одобрение, но под повърхността, често има борба за позиция, желание за известност, клюки и таен грях.

Eugene Peterson говори за тези динамики в превода си на Галатяни 4:17, „Тези учители – еретици правят всичко възможно да те приласкаят, но мотивите им са гнили. Те искат да те изолират от свободата на Божията благодат, така че винаги да зависиш от тяхното одобрение и напътствия, което ще ги накара да се почувстват важни.“¹¹

Станало е почти закон това външно подчинение на установените правила на поведение, очаквания за високи постижения и усърдни религиозни дейности да прикрива таен грях. Ние или живеем по благодат или водени от нашите пристрастявания!

Динамиката може да изглежда така. Някои са пристрастени към разни вещества или опасен стил на живот. Те започват да правят всичко възможно, за да бъдат приети от определена група от хора. Колкото по-щуро и опасно е поведението им, толкова по-голямо възхищение и приемане получават от останалите. С времето те може да се изтощат от начина си на живот и да потърсят промяна. Но ако тази нужда от приемане не е посрещната в Отец, те лесно биват манипулирани и лесно ще поемат по пътя на постиженията, религиозните дейности и външното им спазване. Те ще сменят облеклото си. Те ще дават от парите си. Те ще посещават всяка среща. Те обичат приемането и одобрението, което получават в отговор на тяхното предано и вярно поведение. След известно време, обаче, ще се почувстват използвани. Ще реагират с болка и огорчение и дори може да се завърнат към старите си навици. Те са заменили едно пристрастяване с друго. Те за заменили дейностите в бандата с религиозни дейности. Те не са се научили да живеят по благодат и свобода, произтичащи от Божията любов.

Едно силно желание за приемане и одобрение от духовните авторитети и силното желание да бъдеш признат за духовен в това общество може да е огромен стимул за промяна в поведението и привидно подчинение. Това е да правим прозелит, който приема цяла една торба, пълна с външни поведения, но чието сърце никога не е било погълнато от Исус.

Въпросът е в преобразяването на сърцето. Отново, цитирайки Eugene Peterson, но този път от въведението към книгата на Галатяни, „ Чрез Исус, Павел научи, че Бог не беше безлична сила, която караше хората да се държат по

---

¹¹ Eugene Peterson, *The Message*, Navpress, 1994

предписани начини на поведение, но личен Спасител, който ни освобождава да живеем живот в свобода. Бог не ни принуждава отвън, но ни освобождава отвътре”.¹²

Всички заповеди на Исус се съдържат в проповедта на планината, и се отнасят до отношението на сърцето, като простителност към тези, които са ни причинили зло, възстановяването на взаимоотношенията с онези, към които ние сме сгрешили и търсенето на Бог в тайно място, отколкото правенето на публично шоу от религиозни дейности.

Бог е триединство на Отец, Слово и Дух. В основата на вселената стоят любящи взаимоотношения, не разум или закон. Ученичестването не се състои от правилната доктрина, тъй като Бог не е теологичен компютър. Той е любов. Неговата вселена е от взаимоотношения. Ученичестването е преди всичко относно чистосърдечни взаимоотношения.

Ние не влизаме в дома на човек на мира с торба, пълна с нашите лични културни ценности, но със сърце, изпълнено с любов, уважение и свобода. Царството Божие е сред тях. Това е всичко, което ни е позволено да носим! Това е всичко, което ни е позволено да споделяме. Целта е да създаваме приятели, не прозелити.

В/ САНДАЛИ И МЕТОДОЛОГИИ И БРУЧКО¹³

Е, какво има Исус против сандалите? Най-вероятно и Той е носел чифт сандали докато е казал това. Вярвам, че в контекста на Лука 10, сандалите представят начина, по който ние вършим нещата, как служим на Исус и какви са нашите взаимоотношения с Него.

Историята на Брус Олсън, мисионер и пионер за индианците метилоун (които го нарекли Бручко), едно племе от каменната епоха в Централна Америка, е много вдъхновяваща. Той буквално влязъл в тази дива земя и в едно от техните села, като не носел нищо със себе си. Със сигурност нямал кесия с пари, нито пък торба за път. Живял сред тях като един от тях и научил езика им без никаква връзка, снабдяване, лекарства или каквато и да е подкрепа от родната си земя Америка. На няколко пъти едва не умрял от треска и постоянно се борел с паразитите. През първите няколко години той най-накрая довел един млад мъж до вяра в Исус и сметнал, че и други скоро ще последват.

---

¹² Ibid, *The Message*

¹³ Bruce Olson, *Bruchko*, ISBN 9780884191339

Той, обаче, все повече се обезсърчавал, тъй като новоповярвалият се затруднявал да разкаже за вярата си на останалите от племето, уверявайки го, че неговото време още не е дошло. Олсън не можел да разбере защо този нов ученик отказвал да сподели каквото и да е с останалите.

Понеже културата на това племе била предавана от уста на уста, тяхната история била предавана от всеки човек в племето, като си припомняли техните легенди и ги изреждали на специална вечер на ротационен принцип. Олсън бил чувал много от тези истории, но не схващал тяхната значимост докато един ден новоповярвалият му казал, че тази вечер била негов ред да разкаже история. Неговото изложение включвало припомнянето на съня на един от старейшините от преди много време за това, че мъж със светла кожа щял да дойде при тях направо от купа с банановите листа и да им каже истината за Божия Син. Новоповярвалият дал и своето тълкувание, като говорил за събъждането на съня чрез Олсън и за посланието на Библията за Божия Син. Тази нощ по-голямата част от племето станали последователи на Исус.

Олсън бил оставил своята кесия с пари и своята торба за път, но все още бил обут със своя американски чифт сандали. Той искал новоповярвалият да говори индивидуално и лично с всеки един човек от племето. Новоповярвалият не можел да разбере този начин на споделяне. Неговият свят бил общ, а не частен, основан от личности и индивидуален. В света на устно препредаване на историята, новото произтича от истините на старото и включва всичко. Неговата представа за времето не била западната. Той не чувствал натиска от време. Той знаел, че неговото време да разкаже историята щяло да дойде.

Ние всички вярваме, че начина, по който мислим и вършим нещата е „нормален“ и „правилен“ и че този на другите е „неестествен“ или „грешен“. Разбира се, не говорим за моралните абсолютни на любовта, казването на истината, прощката, сексуалната чистота или смирението. Новият Завет е ясен по отношение на тези абсолютни при взаимоотношенията ни с Бог и хората, те биват стандарта за едно свободно и чисто сърце, но как ние изразяваме тази реалност в сърцата ни и я изживяваме може да се изменя според многообразието от култури, които сам Бог, съвършеният художник, е сътворил просто от радост и любов към творчеството.

Г/ИСТОРИЯТА ЗА СЛЕДИТЕ ОТ КАМИЛАТА ¹⁴

Една югоизточна, азиатска държава била видяла нормалната мисионерска дейност през последните няколко стотин години като различни деноминации дошли в страната, изградили лагери, клиники, училища и библейски колежи. Те ревностно учили, че покръстените трябвало да сменят имената си от арабски на християнски, както и да променят начина си на обличане, така че да не биват

¹⁴Kevin Greeson, *The Camel Training Manual*, www.churchplantingmovements.com

възприемани като част от местната мюсюлманска култура. Резултатът бил, че новоповярвалите влияели малко на своята култура докато работели, живеели, женели се и отглеждали техните деца сред християнското, моделирано от запада общество. Духовният им живот бил съсредоточен около сградите и чуждите професионални служители. Църквите били разделени според деноминационните граници-някой биха казали нормална ситуация! След сто годишната работа на няколкото мисионерски общества в тази нация от над 150 милиона души, броят на покръстените бил около 100 000 и растежът спрял.

Преди около 15 години, двама млади мъже от тази култура дошли при Исус и взели простички решения. Те нямало да променят нито имената, нито облеклото си. Те нямало да се самоопределят с западните християнски общности. Те щели да уважават своята култура и да използват истините в нея като мост към Исус.

Открили стихове в Корана, които говорели за Исус. Глава 3, стихове 42-54 говори как Исус бил роден от девица, върши чудеса, бива праведен, идва от Бог и се връща при Бог. Друг стих наставлява вярващите да четат Стария и Нов Завет преди да прочетат която и да е друга книга. Тяхната мюсюлманска традиция се застъпва за четири книги, необходими за вярата, Корана, Hadethas, Стария Завет и Новия. Разбрали, че като четат Корана заедно, задават въпроси към тези пасажии, хората на мир пристъпвали напред, задавали повече въпроси, идвали, за да получат Новия Завет, да ги поканят в домовете си и да ги помолят да станат ученици на Исус чрез покръстване.

Когато ги попитали какво мислят за Мохамед, те цитирали Корана, там, където Мохамед казва, че търси само истината и е този, който я посочва. Когато питали за Исус, те се позовавали на стиховете, които говорели как Исус се връща при Бог. Корана провъзгласява, че Исус никога не е умрял, за разлика от Мохамед, който наистина умрял. Не е необходим допълнителен коментар! Те избягвали споровете относно начина си на мислене и използвали уважението на културата към Корана като оставили Корана да говори.

Общности от ученици били сформирани по домовете, кафенетата, бизнес центровете и на работа. Когато на някой от традиционните вярващи им било казано за това движение, те го отхвърлили като невъзможно. Казали, че тези нови ученици нямало да запазят вярата си, че било твърде трудно за тях да живеят извън протекцията на християнското общество. Да, имало много предизвикателства, но това движение е сега с над един милиона покръстени вярващи и расте. Когато е сравнявано с традиционните движения, то е с десет пъти повече ученици за една десета част от времето!

Това е един много по-различен начин да вършим работата си, отколкото мисионерите, които са пожертвали толкова много, за да въведат Царството в този народ. Да, деноминационните мисионери били посветени, жертвоготовни,

работели здраво, но те носели със себе си своите кесии с пари, торби за път и сандалите си. Все още е почти невъзможно някой от тези хора да повярват, че Исус може да работи в един народ без тяхното лидерство и извън техния образец.

Д/ ПОЗДРАВИ И ЦЕЛИ

Защо да не трябва „да поздравяваме никого по пътя“? Изглежда недружелюбно и изразява нежелание за взаимоотношения. Сякаш дава обратен резултат, имайки предвид, че ние се занимаваме със запознанства и с това да търсим хора на мира.

„След това Господ определи други седемдесет души, и ги разпрати по двама пред Себе Си във всеки град и място, гдето сам Той щеше да отиде.“ Лука 10:1

Тези седемдесет души нямаше да се шляят по пътя и да ходят в което и да е селце, но само там, където Исус щеше да отиде! Исус имаше стратегически план и те трябваше да го извървят. Исус беше ясен, Той само вършеше онова, което виждаше Неговия Баща да върши (Йоан 5:19) и говореше онова, което чуеше Баща си да казва (Йоан 6:26). Той служеше от дълбочините на взаимоотношенията си с Неговия Отец. Той не отвърщаше само на човешките нужди. Да, онова, което направим на най-малките е онова, което правим за Исус. Да, Матей 25 и Исая 58 служат за опора и стандарти за всичко, което вършим, но е имало много хора в Израел, които Исус не е изцелил. Имало е много мъртви, които Исус не е възкресил. Имало е много гладни, които не са били нахранени. Исус е вървял в крак с реалността на човешките нужди и в крак със Своя Отец. Имало е много самарянски села, в които Той не влезе, но влезе в едно от тях, тъй като се хранеше с волята на Баща Си (Йоан 3:34).

Човешките нужди могат да бъдат непреодолими и всепоглъщащи. Ако нашият отговор се основава предимно на нуждите, ние ще прегорим, ще се ядосваме на всеки, който не вижда онова, което виждаме ние и след това ще се ядосаме и на Бог, че не ни е дал повече налични средства. Ние не се отклоняваме от пътя, опитвайки се да удовлетворим всяка нужда. От нас се очаква да знаем какво Бог казва, да виждаме какво Бог върши и да вървим с Него. Това не е твоят свят, нито пък това е твоята църква! Това е света на Бащата и това е църквата на Исус Христос.

„Защото сме съработници на Бога, като вие сте Божия нива, Божието здание. Според дадената ми Божия благодат, като искусен строител аз положих основа; а друг гради на нея.“ I Коринтяни 3:9-10

Павел разбираше, че е съработник на Бог и като мъдър майстор строител, знаеше ограниченията на това, което щеше да извърши. Той постави основата и остави другите да градят на нея! Това е Божията нива и Божието здание. Вие

не можете да направите всичко. Останете фокусирани върху онова, за което ви е дадена благодат да свършите и го направете наистина добре.

В центъра не стоят човешките нужди и добруването на хората. Това е хуманизъм. В центъра е Бог и Неговата слава. Това е да последваме Исус.

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

1/ Когато вярващите живеят в културата както описахте, няма ли опасност от синкретизъм, от смесването на нещата от културата и системата от вярвания с нещата в Новия Завет?

Да, това винаги е опасност. Ние, обаче, винаги много добре виждаме нещата, що се отнася до несправедните неща в една култура, които са смесени с евангелието на Царството, но рядко виждаме собствения синкретизъм. Някои от запада могат да се смутят ако заради мюсюлманското си наследство вярващият се моли по пет пъти на ден или пази мюсюлманските пости, дори и ако този вярващ ясно се моли на Исус, гледа към Исус във всичко и рискува живота си, за да го направи. Аз съм, обаче, много по-загрижен за това, че западния материализъм, егоизъм, алчност са завладели мнозина и са издигнали в култ просперитета на църквата. Аз съм много по-загрижен за това колко от хората в църква са издигнали в култ дарбите, личността, известността и привилегиите-акцент в нашата култура. Ние наричаме алчността и егоистичния начин на живот благословение от Господ.

2/ Ако не вземеш никакви пари, как можеш да бъдеш милостив и да помагаш на бедните? Не е ли това част от нашата задача?

Да, ние събираме средства за две основни цели, които са да изпратим апостолски екипи в нови области и да помагаме на бедните. Това е част от нашата задача.

Въпросът, обаче, е как изпълняваме тази задача? Какъв мислите е най-добрият начин да помогнем на сирачетата в общество от фермери? Трябва ли да изграждаме институции по западен образец и стандарти, които изискват постоянно финансиране и експертно управление или трябва да помагаме на местните семейства и да ги обучим да приемат сираците в домовете си. В западните сиропиталища те биха имали достъп до горещ душ, тоалетни докато в местните домове не би имало дори вътрешна водопроводна инсталация. Кое би било най-доброто?

Западният стил институции отнемат много пари и могат да помогнат само на някой от сираците в населението. Изисква се много експертен опит и затова трудно се умножават. Местните не могат да управляват или умножават такава институция като средство за грижа за сираците в техните градове и села. Твърде сложно е и отнема ресурси, които те нямат. По този начин се налага

бедността, неспособността и зависимостта на местните хора. Тези институции предизвикват негодувание. Те също създават деца, които не могат да живеят в своите местни общества; които искат да имат западния начин на живот и възможности.

А защо местните семейства да не се грижат за своите собствени деца и сираци в своите собствени домове? Как ще изглежда това? Може да прилича точно на това, което някои приятели от Кения вършат, когато помагали на местните семейства с дарове от колела, така че да могат да припечелват пари като „колела-таксита“ и вземали по двадесет деца. Децата живеели като всяко друго дете в тази култура, моделът е прост и с възможност за умножение. Дава надежда за действително осигурени домове за всички сираци в тази култура, тъй като може да бъде умножен с местни ресурси. Този модел дава възможности, отключва творчеството, инициативата и създава независимост.

Ние никога не бихме могли да изградим или да осигурим персонала за западен стил сиропиталища, които да посрещнат нуждите, така че защо продължаваме да финансираме подобни проекти? Те ни правят да изглеждаме добре. Карат ни да се чувстваме силни. Да, тези динамики се променят, но има още дълъг път, който да бъде извървян в много области. Необходимо е да мислим на местно ниво, просто, творчески, непрекъснато и по начин, който да упълномощава и да е лесно възпроизводим.

3/ Какви нужди не можем да посрещнем?

Вярвате ли, че Бог вижда нуждите дори на по-дълбоко ниво от вас самите? Молите ли се за работници на полето? Молите ли се за умножение на ограничените средства? Молите ли се за творчески, нови идеи, за да разрешите стари проблеми? Търсите ли нови стратегически партньорства с тези, които имат различно призвание, дарби и ресурси? Отваряте ли врати за тях? Или ограничавате Бог до нещата, които вие можете да свършите?

Бразилия има голям проблем с уличните деца. Тези деца взимат дрога, дишат лепило, крадат, за да живеят. В някой случаи местната полиция ги разстрелва като бездомни кучета. Имаме приятели, които създават домове за тези сираци, като изграждат къщи с по 10 или 12 деца, които да живеят с приемни майка и баща. Техните домове са чудесни, но хиляди деца остават на улицата. Асоциацията от църкви в Бразилия е помолила правителството да направи нещо за бездомните деца. Дали това наистина е отговорност на правителството? Наш приятел сподели, че ако всеки един от лидерите в евангелистките църкви в Бразилия осинови едно дете, не би имало деца, скитащи по улиците.

Сблъскват ли се с нужди, които не можете да посрещнете? Приемете съвета на Майка Тереза, „Започнете с това, което е на ваше разположение.“ Направете

това, което можете, като не се съсредоточавате върху онова, което е непосилно за вас.

4/ Откъде знаете къде Бог ви изпраща? Исус изпрати учениците си в конкретни градове, там където самият Той отиваше. Ние откъде да знаем накъде да се запътим?

От нас се очаква да слушаме и да действаме. Ето защо основата на църквата са пророците и апостолите. Ние може да имаме много добри идеи, но дали слушаме? Дали разпознаваме сънищата и виденията като Петър в Деяния на Апостолите 10 или Павел в Деяния на Апостолите 16? Дали оценяваме началото на едни взаимоотношения като божествени назначения като Павел в Деяния на Апостолите 18:1-3?

Вслушваме ли се в дългосрочните желанията на сърцата си? Какво е поставил Бог във вас? За какво мечтаете, молите се, мислите? За какво имате вяра и благодат? Желаете ли да започнете точно от мястото, на което се намирате?

Глава Пет

Вашият мир и човек на мира

*„И в която къща влезете, първо казвайте: Мир на тоя дом!
И ако бъде там някой син на мира, вашият мир ще почива на него; но ако няма, ще се върне на вас.“ Лука 10:5-6*

A/ МИР НА ТВОЯ ДОМ!

Обичайният **поздрав** сред мюсюлманската култура е "As-Salamu Alaykum!", което се превежда като „Мир на твоя дом.“ Отговорът е "Wa-Alaykum As-Salaam", „Мир да бъде и в твоя дом.“ Това е точно, което Исус казва. Той е от Изтока и от източната култура.

Знаете ли, че вие сте посланик на Царството, носещ присъствието на Царя, където и да отидете? Знаете ли, че е във властта на посланика да прокламира мира на Царството? Съдействате ли мирът да почива върху къщата? Навлизате ли в нови ситуации със страх или имате мир?

Дали онези, които все още не познават Исус, усещат, че ги приемате и им носите мир, вместо осъждение или чувството на превъзходство? Нашият Господар беше наречен „приятел на грешниците“. Ние спечелили ли сме си същото име? Проститутките го търсеха, защото знаеха, че Неговите намерения към тях бяха праведни и че Той ги приемаше. Събирачите на данъци се чувстваха удобно в Неговото присъствие, защото знаеха, че не ги осъжда.

Пръв приоритет е да служим с мир. Понякога почти се наслаждаваме на сблъсъците, отчуждението и така предизвикваме сами отхвърляне, което ни позволява да кажем, че сме се опитали да споделим, но са ни отхвърлили. Религиозният дух се гордее с гонението и при борбата за надмощие. Може пък да отхвърлят методите ни, а не Исус? Първата ни задача е да служим за помирение. Истината ви води. Не ви трябва да крепите Истината! Отпуснете се в Неговите ръце. Исус, Пътят, Истината и Живота дойде като приятел, който пожела да ви служи. Вие не сте адвокат на Истината- Истината ви защитава. Мир на твоя дом!

Б/ ДА НАМЕРИШ СИНА НА МИРА

Този човек е наречен „син на мира“, защото те са търсещите. Бог е работил в сърцата им и ние откриваме, че и в момента Бог работи. Ние трябва да открием къде Исус ще отиде. Как да намерим такъв човек?

Братята, които бяха пионери в историята за следите на камилата, понякога отиваха в една джамия и молеха хората да почетат Корана с тях. Те четяха от глава „Жената“ и започнаха да задават въпроси за значението ѝ. Въпросите им възбуждаха още повече въпроси. Въпросите често ги отвеждаха до запитвания за Исус и „Ningel“, Новия Завет. Понякога ги канеха да се върнат за друга беседа. Понякога някой щеше да ги последва и да ги покани да посетят дома му и да му донесат Нов Завет. Може да са имали няколко разговора с този човек преди да бъдат поканени отново и да заварят къщата пълна с близки роднини и приятели и да бъдат инструктирани, „Сега, кажете им всичко, което казахте на мен.“

Виденията и сънищата също се срещат толкова често сред търсещите мюсюлмани¹⁵, че един от начините да заговорите някого е като просто го попитате дали са имали сънища или видения. Ако този човек е имал видение за Исус, може да остане много изненадан от въпроса. Дори още по-изненадан ще остане ако го попитате дали това видение не е на мъж в блестящи дрехи, към когото се е почувствал привлечен по някакъв странен начин.

Когато намерите син на мира, вашият мир ще почива върху тази къща. Ако не, вашият мир ще се върне на вас, щом си тръгнете. Това помазание, това присъствие на Святия Дух, този мир е мощно свидетелство. Когато намерите син на мира, той ще разпознае, че вие служите за мир и това ще отвори сърцето и дома му за вас. Да, има някой умения за общуване, които са нужни и да, необходимо е да сте разумни, но това не действа поради някакви придобити умения. Работи, защото Бог работи в тях и чрез вас и Исус назовава тази

¹⁵ Jim Rutz, *Mega Shift*, Colorado Springs, Colorado, Empowerment Press, 2005, page 79

динамика динамика на мира. Калко мощна е работата на Бог, да донесе мир в сърцата, където преди е имало разногласия и дори омраза.

Човекът на мир може да е първият новоповярвал в едно село или социална група. Свидетелството им може да е драматично и да подготви това село или група да приеме Исус. Това се е случило с жената при кладенеца в Йоан 4 и обсебения от бесовете в Марк 5:19.

Човекът на мир може да е някой, с най-силно влияние сред социалната среда. Има много свидетелства за мюсюлмански лидери или лидери от северна Африка, които са станали последователи на Исус и след това са довели хората от джамията си също да последват Исус.

Такъв влиятелен човек на мира е част от историята за Петър и къщата на Корнилий в Деяния на апостолите 10, а също и в историята за Павел и Сила и обръщането на затворника от Филипи. И в двата случая „той и цялото му семейство са били покръстени“.

Човекът на мир може да бъде първият новоповярвал, но вашата цел трябва да бъде да видите цялото семейство покръстено по някое време. Ние често кръщаваме някого прекалено бързо и така го отделяме от останалите членове на семейството. По-добре би било да се изучава библията с цялото семейство и то да се доведе до Исус, като се покръсти като група. По този начин празненството при покръстването се превръща в празненство при създаването на църквата.

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

Какво ще кажете за човека на мира в градската или западна култура?

Имали сме няколко разговора относно намирането на човек на мира в градската или западната култура. Контекстът на Лука 10 е очевидно източен и селски, където три поколения семейства и няколко братя и сестри плюс слугите съставляват цяло домакинство от двадесет до четиридесет души. Да живееш сред тях и да учиш човека на мир да стане пастор / старейшина на семейството и приятелите си и да видиш как се умножават като предават тези семейни модели е това, което се случва в много страни от третия свят и тези модели захранват бързо растящите движения за създаване на църкви.

Как прилагаме тези принципи от Лука 10 в западната или градска култура, където индивидуализмът и разделението е норма, а разширените роднинските връзки не са? Разпростира ли се учението на Исус в Лука 10 отвъд културните граници? Разбира се – това е Исус, за когото говорим! На запад „семействата“, хората, с които прекарваме най-много време, са различните видове групи по интереси. Проблемът не е в жетвата. Все още ли чакате жетвата да дойде при вас? Спомнете си Исус никога не е казвал, че това ще се случи! Той ни заповяда

да се молим за работници, които биха отишли, и Той ще изпрати теб като отговор на твоите собствени молитви. Ето няколко съвременни западни примера:

Лидерът на екипа на многообразно служение в Англия се присъединил към местния клуб по крикет и се включил в многото аспекти на клуба. Резултатът? Няколко членове на клуба били покръстени като последователи на Исус.

Една приятелка от Германия чула ясните указания да отиде в местната кръчма. „Господи, никога не съм ходила на кръчма през живота си, защо сега да го правя? Тя отишла и била водена да седне на маса с няколко дами, търсещи истината в духовни езотерични преживявания, събрани на седмичната си среща. Те я приели да участва в техния разговор. След няколко седмици на изслушване и с мек отговор на някой от въпросите им, те я поканили да води цялата вечер и да сподели за взаимоотношението си с Исус. Тя го направила в тази много интересна къща на мир. Последвало барбекю със съпрузите на дамите и те открили, че един от тях четял библията и се чудел дали „някой няма да му помогне да я разбере?“

Друг приятел от Германия започнал да прекарва времето си в местния парк, сред бездомните, пънкарите и други хора от покрайнините. Резултатът? Няколко покръстени последователи на Исус и християнска общност в парка. Един човек разказа за ужасяващо малтретиране в детство си и за това как живееше на улицата от 15 години.

Искате да станете пастор? Защо не бъдете пастор (добре де, треньор) на спортния отбор на сина си? Един близък приятел направи това и се запозна с друг баща, към когото се почувства привлечен. В един определен момент този баща спря да се появява на тренировките и игрите на сина си. Моят приятел продължи да му се обажда, но никой не вдигаше телефона до преди Рождество Христово. Той вдигна и започна да споделя, че е напълно отчаян и е на път да се самоубие. Това беше един от многото разговори и сега той и съпругата му са последователи на Исус.

Ние се запознахме с Петър в Душанбе, Таджикистан, който е пионер за служението там. Той рекламираше уроци по делтапланеризъм със осигурено безплатно оборудване. Младите хора обичат приключенията и искат да се впуснат в тях така, както и връстниците им навсякъде по света, но имат малко финансови средства и все по-малко възможности да го сторят. Петър създава своя къща на делтапланеризъм и мир сред младежите.

В Ню Йорк има движение на испано-говорящите, което протича чрез така наречените „групи за контакти“. Хората, които се вълнуват за Исус, канят приятели, семейство и колеги от работата си в домовете си, на ресторант, където има храна, филм, разговор и молитва за болните. Тези контактни групи

могат да се превърнат в домашни църкви когато хората приемат Исус и така нови контактни групи се сформират.

Едно от най-доброто представяне на създаването на църкви в градски условия е книгата на Нейл Коул „Органичната църква: растяща църква където има живот“, Wiley Press, 2005

В градски условия и на запад къщата на мир всъщност е социална група или група по интереси. Тези групи могат да варират от групи на богати бизнесмени до имигрантски. Святият Дух е най-творческата личност на вселената – защо тогава голяма част от църквата изглежда лишена от съзидателност? Попитайте Него. Мечтайте с Него. Впуснете се в приключението на вярата и любовта с Него.

Намерете своя човек на мир.

Съдбата ви е там, където е жетвата.

Жетвата е там, където е вашата съдба!

Глава 6

ЗАПОВЕДА ЗА ЯДЕНЕ И ПИЕНЕ

„И в същата къща седете, и яжте, и пийте каквото ви сложат; защото работникът заслужава своята заплата. Недейте се премества от къща в къща. И като влизате в някой град, и те ви приемат, яжте каквото ви сложат“.

Лука 10: 7-8

A/ ПОЧТЕНОСТ ВЪВ ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА И УМНОЖЕНИЕ

Веднъж намерили човека на мира – останете там. Или както Петерсън казва в посланието си, „Не се местете от къща на къща, за да търсите най-добрия готвач в града.“ Щом намерите къща на мир, почетете я. Покажете почтеност във взаимоотношенията ви, вярност и приятелство. Ако Бог ви е отвел там, изгладете всички недоразумения, работете върху препятствията и останете там. Имайте план на действие.

Заповедта да останете се свързва със заповедта на Исус да правите ученици, да учите всеки да се подчинява на нещата, изисквани от Исус. Ние не пресмятаме решения. Къщата на мир, с която се свързвате не е еднократно събитие, а дългосрочно! Останете във взаимоотношенията и не тръгвайте преди работата по ученичестване да е свършена, а след това продължете като приятели. Вие учите как се пастируват семействата и приятелите в къщата си. Един нов приятел може да се чувства удобно във вашия дом, но неговото семейство и приятели не. Вие не искате да събирате за себе си. Трябва да отидете в нови домове и да учите човека на мир да върши същото. Искате умножение. Чрез себе си можете да видите само растеж чрез събиране, но когато вашите ученици вършат същото, вие започвате да наблюдавате умножение.

До четвъртото поколение нещата са вече извън вашия контрол, но ключът към умножението е качествени взаимоотношения. Исус имаше дванадесет ученика, с които прекара три години. Той отпращаше тълпите, особено, когато искаха да го провъзгласят за цар. Той даде живота си за дванадесетте. Не прибавяше към дванадесетте, понеже не искаше да разводни качеството на взаимоотношенията, които споделяше с тях. Чувал съм много свидетелства за близки взаимоотношения, изпълнени с радост, на които хората се наслаждавали, когато създавали църква в дома на някого. Те растяха и скоро почувстваха, че се нуждаят от сграда и тъй като растяха, загубили качеството на тези първи връзки. Вместо приятелство, се заредили програми и тъй като имали успех в бройката, те изгубили първата си любов. Резултатът бил растеж чрез прибавяне.

Исус не помрачи качеството на взаимоотношенията си, позволявайки другите да се включат в числото им. Лесно можете да си представите как другите искаха да се присъединят, но Той не им позволи. Ако всеки от дванадесетте,

след това имаха свои групи от ученици, то тези групи можеха да се наслаждават на същото качество на взаимоотношения. Растежът е чрез умножаване и чрез освобождаване на нови поколения ученици. Това не е някоя маркетингова програма на много равнища, но естествен израз на един здравословен живот на взаимовръзки.

Тази работа е дългосрочна, не толкова видна и е основана на взаимоотношения. Не е бърза, не се изгражда върху програми, нито е програмирана. Събитията и програмите не създават ученици.

Б/ ЯДЕНЕ, ПИЕНЕ, ПРИЕМАНЕ ИЛИ ПРИНАДЛЕЖНОСТ, ПОВЕДЕНИЕ И ВЯРВАНИЯ

Убедили сме се, че всяка култура е една и съща по отношения на следното-когато ядеш с нови приятели те се тревожат дали си харесал храната. Защо? Ако храната ти е доставила удоволствие, ти показваш приемане и наслада от тяхната култура, желаниа, предпочитания, дарове, и в крайна сметка, от самите тях.

Заръката да ядем и пием „тези неща, които ни предложат“ е много шокираща за консервативната еврейска култура, която заклеими яденето на много неща като „нечисти“. Яжте, каквото ви сложат? Това беше културно разделение, което Петър трябваше да сънува три пъти, за да го разбере и преодолее. Поради съня си, той беше готов да яде нечиста храна с нечисти езичници в къщата на Корнелий в Деяния на Апостолите 10 и след това да защити решението си пред другите апостоли в Деяния на Апостолите 11.

Забележете последователността в Лука 10:7-9. От нас се очаква да ядем, да служим и да декларираме Царството. Яденето заедно изразява приемане, но по онова време, то е било дори още по-силно. Да разчупиш хляба с друг означавало да се посветиш да бъдеш приятел до живот. Исус повтаря заповедта за ядене два пъти. След това ние служим и обявяваме, че „Царството Божие е близо до вас“.

Нека го кажем и по друг начин, първо е принадлежността, приятелството и общността и след това е поведението, служението, посрещането на нуждите и най-накрая вяра, истина и общуване в Царството – принадлежност, поведение, вярвания. Повечето традиционни евангелски общества са обърнали тези три неща. Изискваме хората да се съгласят с нашата версия за истината, да повярват така, както ние вярваме и след това да се държат така, както ние се държим и ако правят това, тогава ние ще ги приеме – те могат да принадлежат. Нашето приемане е наградата, която им даваме за това, че вярват и се държат както ние бихме желали да го правят.

Исус не стори това. То отиде в къщата на Закхей и понеже го прие за свой приятел, Закхей се убеди, чрез благодатта, че е нужно да промени поведението

си. Първото изискване за добрия апостол не е академично обучение, но някой който е способен да се наслаждава на всякакъв тип хора и може да яде и пие с тях! Как е във вашата програма на обучение?

В/ ДОСТОЕН ЗА СВОЯТА НАДНИЦА И ДРУГИ ВЪПРОСИ, СВЪРЗАНИ С ОТГОВОРНОСТТА

Да говорим за пари в рамките на една единствена култура, икономическа група или език е достатъчно трудно, но като прибавим и културните, икономически и езикови различия, имаме истински проблем.

Когато се стремим да изградим взаимоотношения между културите, нито един друг въпрос не е създавал повече проблеми от този за управлението на финансите.

Исус ни е дал прозрение за това как да избягваме тези проблеми. Той казва, че като изпратени, вие сте зависими от гостоприемството на къщата на мир. Вие, работникът, заслужавате своята заплата. Става въпрос за отговорност и ако никой не приеме отговорността от самото начало, вероятно никога няма да го направи.

Когато някой с повече възможности се срещне с някого с по-малко, често се случва този с по-малкото да е зависим от този, който има повече. Зависимостта разрушава целостността, честта и самоуважението. Ние не сме създадени за взаимоотношения на зависимост. В Йоан 15, Исус погледна своите дванадесет ученици и ги нарече приятели. Ние не искаме да работим с някого или да бъдем роби. Нашето желание е да бъдем приятели и да се отнасят с нас като с приятели.

Приятелите, обаче, не обременяват някого, нито вземат от храната на децата на друг. Въпреки това, приятелите се жертват един за друг и такава жертва е на почит във всяка култура. Едно от изпитанията за къщата на мир е изпитът по гостоприемство – ще бъдат ли хора на мира? Ще поемат ли отговорността да се грижат за изпратения, за своето семейство и приятели. Даващи хора ли са?

Исус ясно посочва, че отговорността за къщата на мир към изпратения, е всекидневната им прехрана и подслон. Това е в контраст с религията, която винаги потиска народа и взема от тях. Религията строи храмове, предлага офиси, коли, къщи, земи на своите свещеници. Независимо дали хората са богати или бедни те са угнетявани за пари и им се казва, че ще бъдат проклетни ако не дават и благословени, ако го правят. Старата Римска църква продава индулгенции за благословии в идния живот, докато модерните продават благословения в този живот. Религията винаги има благословения на щанда за продажби! Религията винаги има вина и проклетие за онези, които не купуват предложените благословения. Религията държи хората в бедност. По този стандарт много от от това, което се нарича църквата на Исус Христос, се е превърнало в култ на парите, не по-различен от всяка друга религия.

Исус каза на своите ученици, че те са получили безплатно и затова трябва да дават безплатно. Царството Божие се дава безплатно и безплатно се получава. Това, с което ги спечелим е това, за което ги печелим. Спечелете ги с Царството? Те ще живеят в Царството? Спечелете ги с с ориз? Те ще искат все повече и повече ориз. Ако гледате на хората като на източници на финанси и ги манипулирате за пари, вие се дискредитирате като служител на Царството.

Парите са голям проблем! Да, ние често се чувстваме ограничени от липсата на ресурси. Растежът на едно движение, обаче, не е зависим от пари. Всички движения започват с вяра, страст, видение, жертва и малко пари. Не парите са движещия фактор. Страстта, вярата и видението мотивират. Божието сърце, което гори във вашето, е което ви мотивира. Движенията се провалят не поради липсата на финанси. Много от напълно развитите служения имат земи, богатство и сгради, но се провалят поради отсъствието на видение, вяра, почтеност и страст. Те са спрели да бъдат служения и са се превърнали в паметници на отминали славни времена. Бог не гледа какво имате в ръцете си, но се интересува от това, което е в сърцето ви. Ресурсите потичат там, където има видение и вяра.

Един казва, че не може да отиде, защото няма кола. Друг отива с обществения транспорт и използва времето да говори с пътниците, намира хората на мир в автобуса. Трети няма пари нито за кола, нито за обществен транспорт, така че ходи пеша и така намира време за молитва и се среща с друг пешеходец, гладен за Исус. Нашите ограничения създават възможности за намесата на Бог. Ако чакате да имате повече пари, преди да се покорите, вие никога няма да се покорите. Бог не се впечатлява от вашите думи за това какво щяхте да направите ако имахте изобилие от средства. Той чака да види какво ще направите с това, което имате сега.

„Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух. Понеже, който така служи на Христа, бива угоден на Бога и одобрен от човешките. „ Римляни 14:17-18

Когато Исус постанови заповедта да правим ученици, Той нареди да направим нещо, за което всяка култура има точно едно и също количество – време. Да правим ученици е свързано с инвестиция от време в този човек, да ги водим с чисто сърце, да ги учим да зависят от Исус, който живее в тях и да ги учим да умножават това инвестирано време в другите. Времето е единственствения необходим ресурс. Ние всички разполагаме с едно и също количество време и по това как изразходваме най-ценния от всички други ресурси личи какво ценим истински със сърцето си.

Но как можем да пътуваме без финанси? Пътуването без да е обезпечено с финанси е трудно, но да достигнем друго село или държава не е изцяло зависимо от парите. Ако човекът отсреща стане ваш ученик и направи същото с

член от семейството си, който е от друг град и отново ако те имат ученици много скоро може да имате ученици от съседната държава! Най-важното от което се нуждаете е времето! Взаимоотношенията, които се умножават ще пресекат всички граници и ограничения.

Ако говорите пред широка публика, на важно място, кой е най-важната личност в залата? Вие сте. Вие сте говорителя. Във всяка култура, такъв човек чувства уважението, важността и може дори да стане известен заради публичното си служение. Исус беше най-добрият в привличането на тълпа от всеки друг и все пак четем, че Той отпращаше тълпите (Матей 14:22, 15:39, Марк 6:45, 8:9). В Йоан Той говори толкова открито за цената да го последваме, че много от учениците Му „не ходеха вече с Него“ (Йоан 6:66). Исус знаеше, че успехът не се състоеше в тълпите. Един ден искаха да Го направят цар, на следващия – да го убият. Това, което хората ти дават, могат да си го вземат.

В противовес на казаното, ако вие говорите на един човек в дома му, коя е най-важната личност в стаята? Тези пред вас. Вие сте гост, служител. Връзката на ученичестване е всеки човек да знае, че Бог го обича достатъчно, за да изпрати Своя син или дъщеря при тях. Бог обича всеки един толкова много, че не само изпраща послание или книга или телевизионна програма, но син или дъщеря.

Исус фокусира живота Си върху дванадесетте. Посланието на това съсредоточаване е в това, че всеки един от тях беше от значение за Бог. Това е послание, което да носим в сърцето си, когато отиваме и инвестираме в единия и в малкото. Това е главното послание на ученичестване според начина на Исус – вие сте от значение за Господ! Той желае да Го следвате и да ви е приятел. А начина, по който ще предадете това послание е като инвестирате време във взаимоотношения с хората. За да направите това, просто подражайте на Исус.

Другият ключов фактор е, че ако хората дойдат във вашия дом и вие сте загрижени за тях, те ще станат зависими от вас. Освен това, докато те може да дойдат при вас, семейството и приятелите им може и да не дойдат. Така растежът спира с това единствено поколение. Когато вие отидете в техния дом, там е където семейството и приятелите им се чувстват удобно. Когато човекът на мир поеме отговорността за гостоприемството, така и те ще поемат отговорността за техните семейства и приятели и ще се умножат до второ поколение вярващи в Исус Христос. Това, че ние отиваме в дома на мир е гениалността на Исус да ни предпази от създаването на зависимост и да освободи отговорността за нови поколения ученици.

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

1/ Чувам ви да говорите против служенията чрез масмедите?

Да, така е! Исус говори лице в лице с дванадесет мъже и поиска от тях да Го последват и да направят това, което Той направи. Той отпращаше тълпите. Защо си мислите, че ние имаме по-добър начин? Някои от най-масовите кампании в историята са се случили в Африка с до един милион решения за приемане на Исус в една такава кампания. Нигерия е имала много от тези масови кампании и сега има едни от най-големите църкви в света. В южните части 80% от населението би заявило, че са християни и все пак Нигерия си остава едно от най-корумпираните общества на планетата. Руанда, преди геноцида можеше да обяви, че 90% от населението са християни и в същото време вярващите, които ходеха на едни и същи църкви се насякоха един друг. Мнозина подписаха карти с решение да следват Исус, но малцина бяха обучени да се покоряват на заповедите на Исус.

Огромният брой на кампаниите поставят евангелистите в добра светлина, позволяват им да събират огромни суми пари, но плодът е опустошение. Защо? Ние не вършим онова, което Исус ни заръча. В действителност мащабните числа, големите платформи и огромните суми пари, въввлечени в това, може да носят едно послание- служението е свързано с позиция, власт, пари и бройки. Позицията, властта, богатството и бройките характеризират голяма част от африканските църкви, но праведността и достойнството - не. Да повярваме, че всичко се отнася до пари и власт, изглежда още означава, че какъвто и да е тип средства оправдават целта. BBC¹⁶ излъчи предаване, в което се говореше за това как политическите и бизнес лидери на Нигерия допринасят с милиони, за да построят една от най-големите църковни сгради в света. Те дават десетъци от онова, което са заграбили, така че другите деветдесет процента да бъдат благословени!

Звучи толкова добре да говориш, че си в домовете на хиляди чрез телевизията, но ако беше толкова добро, защо Исус поиска от нас да правим ученици и след това ни показва как, чрез взаимоотношенията си с дванадесетте?

Християнството не е просто едно послание за Исус. Християнството е Исус живеещ в нас, ходещи с малцина. Въплъщението на Исус трябва да продължи чрез нас в света. Масмедите създават филмови звезди от служителите и подобаващ начин на живот. Медите превръщат служението в представление. Исус изрази служението като взаимоотношения, които се умножават сред дадена култура. Медийното служение е двуизмерно – представление и пари, говорене и вземане. Служението на Исус е триизмерно – лично присъствие,

---

¹⁶<http://news.bbc.co.uk/2/hi/africa/8219131.stm>

достойнство на характера и взаимоотношения на любов и вяроност (без да се поставя изискването за пари!)

2/ Да не би да искате да държите хората в бедност?

Не! Макар да е вяроно, че колкото повече пари текат към една мисия отвън, толкова по-малки са резултатите от тази мисия. Защо се получава това? Не е защото хората от втория и третия светове са по-неумели при боравенето с пари, отколкото западниците.

Може би с развитието на една мисия, повече от фондовете се вливат в скъпи институции, каквито са училищата и болниците. Аз вяровам, обаче, че основната причината се състои в това, че повечето пари, които идват отвън карат много външни лица да смятат, че имат право да контролират това, което вършат онези, които получават парите. Когато външни лица се намесват в процеса на вземане на решения, това убива вярата, отговорността, инициативността, което е мек начин да кажем, че външният контрол пречи на Исус да изгради църквата Си с местните вяроващи.

Решението на този проблем не е „да държим хората бедни“. Отговорът е в живата вяра в Исус като източник на всички неща и жива вяра в Святия Дух като Дух на жертва, творчество и умножение. Решението е да дадем власт на приятелите си да създадат и да управляват собствените си ресурси. Това може да включва микро финансиране и бизнес обучение.

Бедните от третия свят не са такива защото са мързеливи. Те работят много. Главната причина е системната корупция, която отрича справедливото заплащане на техния труд.

В миналото сме се опитвали да си партнираме с приятели от запада, с които мислехме, че споделяме подобни видение и ценности. Когато, обаче, се сблъскахме с конфликт, техният натиск върху мен беше, „Защо просто не им кажем (на екипа ни в Централна Азия) какво да правят?“ Вяроването им беше, че тъй като аз финансирам екипа (предимно за транспорт или дела на милосърдие), аз трябва да им кажа какво да правят и те трябва да го направят под заплахата да изгубят тази подкрепа.

Моят отговор беше, че аз не можех да направя това, тъй като не работя с роби или с подчинени, но с партньори и приятели. Приятелите ми в Централна Азия трябва да решат сами и да приемат последствията от това решение. Ние се съгласяваме за видението – това е нашето дисциплиниране. Съгласяваме се за стратегията – ако не съвпада с видението, не го правим. Ние се посвещаваме един на друг като приятели и партньори. Моята отговорност е да дам съвет, мъдър или глупав, но в крайна сметка те трябва да вървят по начина, който смятат че Исус ги призовава да следват. Това означава, че съм подкрепял решения, които съм чувствал, че не са мъдри. В повечето случаи, обаче, се е

оказвало, че приятелите ми са постъпили мъдро. Означава също, че съм подкрепял решения, които са се оказвали не до там мъдри и след това сме претърпявали последствията заедно.

Приятелството и партньорството са много по-важни от това да се предпазиш от страдание, ако цената за това са заповеди и контрол.

Глава 7

ДА ДЕМОНСТРИРАМЕ И ОБЯВИМ ЦАРСТВОТО

„И изцелявайте болните в него, и казвайте им: Божието царство е приближило до вас. Лука 10:9

„Ето, давам ви власт да настъпвате на змии, и на скорпии, и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди“. Лука 10:19

А/ ИЗЦЕЛЯВАЙТЕ БОЛНИТЕ И ДЕМОНСТРИРАЙТЕ БОЖИЕТО ЦАРСТВО!

Толкова много от християнския свят се състои в думи, книги, телевизия, радио, проповеди, CD, DVD и до известна степен това е подходящо, тъй като ние съобщаваме за добрата новина. От нас се очаква: „почитайте със сърцата си Христа като Господ, като бъдете винаги готови да отговаряте, (но с кротост и страхопочитание), на всекиго, който ви пита за вашата надежда,“ (1 Петър 3:15). Ние трябва да изучаваме, да разбираме и да сме готови да засвидетелстваме, че почитаме Бог в сърцата!

Павел, обаче, заявява в Коринтяни (1 Коринтяни 4:20) „ Защото Божието царство не се състои в думи, а в сила.“ Цитатът е в контекста на моралната власт да убеждаваме, но посочва един огромен проблем. Ние не можем да убедим хората в реалността на Царството само с думи и Исус не очаква това от нас.

Той ни нарежда да изцеляваме болните и говорим за Царството едва след като сме демонстрирали силата и присъствието му. Тази демонстрация е трябвало да се случи в дома на човека на мир. Не би трябвало да се случва на специален поход със специален евангелист и на фона на пеещ хор, който да създава подходящата атмосфера. Помазанието не е зависимо от чувството, което професионалните музиканти създават за един час. Помазанието не слиза. Можете ли да си представите Исус да се отказва да се моли за хората, докато Петър не ги беше водил в едночасово поклонение и не беше заявил на тълпата, че Святия Дух беше дошъл? Помазанието е израз и сила на присъствието на Святия Дух, живеещ и почиващ във вас. Необходимо е отново да прочетем Лука 4:18-21! Ние вече не сме под Стария Завет, където помазанието идваше и действаше в специални хора.

Вашето тяло е храм на Святия Дух. Помазанието не идва, за да си отиде. Идва, за да остане. Ние сме обиталище на Бог, не място за посещение. Проблемът с думите е, че всеки може да говори мило, да звучи духовно и дори да цитира писанията, но може да говори от себе си. Вие можете да се престорите на думи и да манипулирате тълпите с емоционални и динамични представяния. Предизвикателството да се молим за един или двама болни или демонизирани хора в стая без динамиката на тълпата, е нещо, което не можете да съчините. Те не познават все още Исус. Не познават и вас. Или биват изцелени и освободени или не. Вие или познавате Исус и живеещият във вас Свят Дух или не.

Не става въпрос за това колко стиха можете да цитирате, колко духовно звучите когато се молите колко високо викате. (Във всеки случай бихте се чувствали доста неловко да викате и скачате в нечия кухня!) Хората се изцеляват поради вашата смирена зависимост от живеещия във вас Свят Дух и простичката вяра в способността Му да обича и изцелява.

Човешката нужда ни разголва пред Бог. Ние носим ли Царството или не? Можем ли да го покажем или не? Обичаме ли хората или не? Святият Дух дали е наистина върху нас или не?

Да изцеляваме болните също означава да служим на хората по практични начини. Стара поговорка гласи, „Хората не се интересуват от това в какво вярваш, докато не повярват колко много те е грижа.“ Преди известно време приятел започна да се навърта в така наречения „Парк на дрогата“ с хора от улицата, пристрастени и бездомни. Той им осигуряваше превоз, даваше им малки подаръци от банкноти и като цяло се оставяше да го използват. Да, те харчеха повечето от парите си за цигари, дрога и алкохол. Да, той знаеше, че най-вероятно им трябваше превоз, за да си набавят цигари, дрога и алкохол, но все пак им служеше. След известно време, когато хората на улицата започнаха да вярват, че наистина го е грижа за тях, започнаха да му задават въпроси. По това време „Паркът на Дрогата“ стана известен като „Парк за молитва“. Практичното служение доведе до изцеление, освобождение, спасение и църква в парка.

Едно постоянно свидетелство по света, където движенията за създаване на опростен модел църкви се умножават, е че много от новопоявилите се домашни църкви започват с някакво действие на Святия Дух като изцеление или освобождение. Често човекът на мир е някой, който е бил изцелен или освободен или пък е глава на семейство, чието дете или съпруга е била изцелена. Онова, в което сте убедили някого да вярва с думите си, друг може да е имал възможността да го разубеди с думи, но когато сме видели Божията любов на изцеление или освобождение на наш любим, ние знаем на какво сме станали свидетели.

Някои християни, особено на запад, говорят много как светската култура вече не вярва в абсолютните истини и се доверява на каквито и да е фигури на властта. Те говорят за това как тази хуманна култура вярва единствено на опита и се доверява на това, което приятелите казват. Те наричат това постмодернистичен ум, където житейските преживявания са истината, емоцията е доказателството, а потвърждението е споделените свидетелства на преживяванията на приятели. Много християни се отчайват да споделят за Исус в такава култура на относителна реалност на морала.

Вярно, тази светска култура не вярва в абсолютната истина, нито пък иска да слуша приказки за истината от хора, представящи се като властта. Но не е имало никога досега култура по-отворена към свръхестественото и към демонстрирането на Божието Царство. Има уловка, обаче! Те не ще дойдат на нашите срещи, за да видят демонстрацията. Мислят, че това, което правим е преувеличено и е само за пари и когато чуят за дарения за големи кампании по телевизията, те са прави. Всичко е за пари. Защо трябва да ни се доверят? Нужно е ние да отидем при тях, в тяхната среда, сред техните приятели и просто да покажем Царството, така те могат да видят, че то е реално. Не е имало поколение, на което да е толкова лесно да се демонстрира Царството. Но е необходимо да се покорим на Исус и да отидем при тях, да го направим сред тях, където могат да научат да се доверят, че наистина всичко е за хората и приятелството им, не за пари и власт.

Б/ РАЗКАЖЕТЕ И МОДЕЛИРАЙТЕ ЦАРСТВОТО БОЖИЕ!

Имало е много „апостолски възстановителни“ движения от 1970 и общия акцент в тях е, че всичко било за възстановяване на властта на петкратните служения и с по-тесен фокус служението на апостолите като авторитет над църквата. Фрази като „да се прегрупира“, „разпознаване на божествения ред“, „подчинение на царската власт“, „покорство на делегираните власти“, „духовно покритие“, „да се почита властта“, „да се разпознава Божия човек“ и „духовно бащинство“ всички се разпространиха в обща употреба при различните движения. Картината в ума, която се втълпява е пирамидата на политическата власт, бизнес организациите и царството на мрака, където подчинението, поклонението и богатството протичат нагоре, докато заповедите и контрола протичат надолу. Силата, властта, престижа и богатството на човек на върха е в зависимост от това колко са различните нива в йерархията по-долу.

Обичайно е за тези движения да говорят за правенето на ученици, но в тяхното обкръжение това означава да се претворяват роби-някой, който трябва да иска разрешение да прави почти всичко. Целта на ученичестването е да се подсили йерархията. В Божието Царство целта на ученичестването е да се сподели сърцето и да се положи живота, за да се създаде приятелство (Йоан15).

Тези „нови“ апостолски движения обещаващи свобода на духа, често се характеризират с шумно съвременно хваление, танци, размахване на знамена, свободно пророческо пеене и пророчески изказвания. Един от любимите им стихове е „където е Божия Дух там има свобода“ (II Коринтяни 3:17). Всичко това е добро, с изключение на това, че свободата е между четирите стени и включва начина, по който се движиш по време на събранието. Лидерската структура е строга йерархична пирамида и ако се отклониш от онова поведение, смятано за смирение по какъвто и да е начин, ти си считан за непригоден за лидер. Мъжът, който поставя всичко под съмнение е Авесалом, а жената, задаваща въпроси е Йезабел.

Йерархията може да е единственият начин една голяма и сложна организация, каквато е правителството, КГБ, Мафията или царството на мрака, да работи, тъй като всеки един би могъл да бъде на едно място, в точно определено време и поради това делегира власт и получава доклади обратно по веригата на заповедта. Някой се шегуват, че организираната религия и организираната престъпност са почти едни и същи, но Мафията разполага с по-добрите ресторанти. Както и да е, има много работа, която е свършена в бизнес средите по отношение на хоризонталните структури и силата на организациите без лидери.¹⁷

Тялото на Исус Христос е хоризонтална организация. Той не е ограничен, Той е всемогъщ е присъстващ навсякъде. Той е навсякъде по всяко време. Той вижда и знае всичко. Не се нуждае от отчети за изпълнение на поставените нареждания, нито пък е необходимо да делегира власт. Той никога не е дал на човек каквато и да е власт над друг човек. Да, „над цялата сила на врага“ (Лука 10:19), но никъде не спомена за власт на мъж или жена над един над друг. Всъщност Той категорично забрани да се упражнява такава власт – **„но между вас не ще бъде така“!**

„Но Исус ги повика и рече: Вие знаете, че управителите на народите господстват над тях. Но между вас не ще бъде така; но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина.“ Матей 20:25-28

Може да възразите, но нали „апостолът“¹⁸ притежава най-много дарби на служение? Това е въпрос на гледна точка и не се основава на Новия Завет. По

---

¹⁷ “The Seven Day Weekend” by Ricardo Semler
 “The Starfish and the Spider” by Ori Brafman & Rod Beckstrom

¹⁸ This section is a summary of *Apostles Slaves of Christ*, Dr. Brian Dodd, Appendix 1 of this Manual

онова време, около една трета от населението било роби, друга трета освободени роби и останалата една трета била притежателите на роби. Това не било робството, което съществувало в Съединените щати или като онова, което сега съществува в Северна Африка, където арабските мюсюлмани притежават чернокожи слуги от Африка. Според правилата на Римската империя за робите е трябвало да се грижат, да бъдат освобождавани след определен период от време, можело да бъдат високо образовани, доверени членове на домакинството, които управлявали бизнес делата на своите собственици, самите те образовали децата си и можели да си откупват свободата със спечеленото от собствен труд. Освободените роби често се връщали към състоянието на робство просто защото имали по-добър живот като слуги отколкото като свободни хора.

Думата „апостол“ означава само „изпратен“, но ние сме изгубили значимостта на това значение. Слугата с най-ниско положение бил „апостол“. Защо? Пътуванията по онова време били опасни и трудни. Ако имате дипломатическа мисия или богатство което да пренесете, вие щяхте да пътувате, придружени от въоръжен ескорт, за да ви предпазва от грабители. Ако носехте нещо не толкова ценно, щяхте да сте сам. Господарят щеше да изпрати най-малко ценния си служител, за да направи доставката. Незащитен, този „апостол“ би могъл да бъде ограбен или отвлечен и продаден като роб. Ако бяхте най-малко значим за своя господар, вие щяхте да сте апостол. Римляни 1:1 има различно звучене в тази светлина!

„Павел, слуга Исус Христов, призван за апостол, отделен да проповядва благовестието от Бога“.

Културата на онези дни би разбрала, че Павел принизява себе си до най-малкия от слугите! Но какво общо има това с Царството Божие? Всичко! Евангелието за Царството се предполага да бъде добрата новина, която всички да чуят. И е! Евангелието за Царството е в това Исус да е твой Цар, твой Господ, твой Господар, твоя Предводител, твоята Слава и Той живее в теб и е твоята надежда за Слава.

Не е добра новина да ти кажат, че за да бъдеш част от Царството на Бог трябва да се подчиниш на мен! Да ти кажат, че някой човек е твой духовен водител или те покрива е отричане на I Тимотей 2:5

„Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и хората, човекът Христос Исус“.

Интересното е, че на нас ни е толкова ясно, че спасението е индивидуално и е само чрез Исус и че Исус е нашият Предводител. Ние отхвърляме католическата или православната догма, че свещеникът прощава греховете и цитираме I Тимотей 2:5, но що се отнася до общия ни живот в Царството Божие, ние проповядваме същата католическа и православна догма за подчинение на

лидерството на хора. Казва ни се, че единственият начин, по който можем да функционираме в Царството е като се подчиним на човека – предводител. Казва ни се, че нашето взаимоотношение с Исус като обща цялост трябва да бъде подпомогнато от някого другото, а не от Исус. Когато това се случи Исус се превръща в поставено лице. Исус, обаче, е и винаги ще бъде истинския, действащ Предводител на Неговото тяло.

Нашето учение за лично господство и общо подчинение на човешко предводителство е шизофренично. Чудно ли е, че вярващите са толкова объркани и неплодотворни?

Не е чудно и, че обичайният „проблем“, който лидерството на събранието има с новоповярвалите, е че те са „бунтари“, „независими“ и се нуждаят да се научат да „се подчиняват на властта“.

Проблемът е, че новоповярвалите са се срещнали със своя Цар, гласът на Царя звучи в сърцата им, Духът на Царя се движи в тях и те са запалени да вървят с Царя, който ги е изпълнил със Своите цели и любов към хората. Събранието около тях е приело доктрината на масовото неподчинение на религиозната култура, която се грижи единствено за себе си, има малко връзки и интерес към света около себе си и не отива никъде.

Повечето съборни църкви са си същите от преди двадесет години. През цялото време, обаче, те заявяват съживление, молейки се за повече хора, които да изпълнят залите и пророкувайки, че всичко това ще се случи скоро. Те убиват живота на Исус в новоповярвалия и след това се провеждат съживителни събирания, опитвайки се да върнат живота, който те самите са прогнали.

Отнема много психологически усилия, емоционално манипулиране и нагласяне на поведението на новоповярвалия, за да се пригоди към религиозната система и да приеме за нормално липсата на подчинение на останалите от събранието. Писанието се изкривява и манипулира, за да се убеди новоповярвалия, че тези непокорни и духовно студени, но мили хора са всъщност техните старейшините във вярата! Това е процесът на създаване на прозелит, вместо на последовател на Исус. Това е процесът на институционализиране на някого до степен, в която те са по-верни на институцията, отколкото на Исус.

Тази верност към лидерството и институцията е станала много подобна на верността, изисквана от мафията. Ти си предан, дори и когато знаеш, че онова, което вършат хората над теб, е неправилно. Верен си, дори когато истината бива изопачена. Когато изискванията за лоялност са по-високи от тези за истинност, вие вече не сте в Божието Царство. Вие сте в престъпна организация и често религиозните водачи постъпват като криминалисти, когато ги сблъскате с истината!

Какво е общото с Лука 10? От нас се очаква да казваме за Царството на Бог, че е близо, да демонстрираме Царството като изцеляваме болните. Каква е динамиката тук? Какво се случва по естествен начин, когато нечий син, съпруг, дъщеря, съпруга или баща са изцелени в резултат на молитвите ви? Те биха се държали с голямо уважението към вас. Вие лесно бихте използвали това, за да се превърнете в цар. Но какъв трябва да е вашият отговор? Вашият отговор е да кажете, че Божието Царство приближава. Това е, което Павел и Варнава направиха в Деяния на Апостолите 14:8- 18, „и ние сме човеци със същото естество като вас.“ Какво означава това? Това означава, че вашият домакин може да влезе в Царството ако избере да го стори и има същата власт над болестите и демоните, каквато е и вашата. Вие сте само един „апостол“, който показва Царството, така че домакинът ви да види и влезе в Царството и да познае Исус като Цар за себе си.

Демонстрираме Царството като изразяваме властта на Царя над царството на мрака и моделираме Царството като оставаме служители към всички. Не се превръщаме в посредници между Бога и човека. Не ставаме духовни водачи на някого друго. Хората от мюсюлманската култура са особено чувствителни към това. Някой са запалени да търсят истината и пожелават да умрат за това, което смятат за истина. Мюсюлманин в действителност означава покорен на Бог. Но, ако им кажете, че за да влязат в Царството Божие, трябва да се подчинят на чужда религиозна култура, йерархия или да влязат в чужда сграда е крайно обидно, защото те чувстват в духа си, и с право, че такова подчинение е просто неправилно.

Ние илюстрираме Божието Царство в дома им и културата им. Ние не сме Царят, но винаги служим и нашето служение е да покажем Царството по такъв начин, че да бъде лесно за достъп за всеки само чрез Исус и чрез покорство единствено на Исус. Разбира се, че това е вярно за всяка култура или група хора.

В. КОЙ Е НАЧЕЛО?

Първият въпрос във всяка човешка организация и във всяка съборна църква е, „Кой ръководи?“ Картината на организацията в умовете ни е тази на пирамидата, на йерархията и за да успеете в нея, ви е нужно да знаете как да се пригледите към структурата на властта. Новите апостолски движения се опитаха да спрат неизбежните конфликти относно посоката, видението и разпределянето на ресурсите в местната църква, упражнявайки силна централна власт и контрол. Те казаха, че това били „възстановяването“ на ранната църква, но фактически беше старата система на папата.

Вземаме папата, кардинала, епископа, свещеника и ги заменяме с апостол, пророк, пастор, старейшина. Това създава множество малки папи, много служители и проблеми, но няма нищо общо с ранната църква. Пирамидите са за

умрелите. Пирамидите са строени от роби. Защо има толкова много, които да правят тухлите за Фараона?

Лука 10 рисува друга картина. Какво е било в ранната църква? Когато влезете в дома на друг вие винаги сте госта, винаги служителя. Никога нямате контрол. Не започвате да им давате съвети как да си подредят мебелите, да въведете в ред домакинството им или да изисквате любимите си ястия. Вашата работа е да покажете Царството и да научите домакините си как да станат пастора/ овчаря/ епископа/ старейшината (всички те се взаимозаменяеми в Новия Завет – вижте Деяния на апостолите 20:17 & 28) на своите семейства и приятели. Чрез семейството се изразява по естествен начин Царството Божие, властта и влиянието.

Тъжната реалност е, че много от традиционните църковни системи са станали разрушителни за властта на дома и програмите в институциите се състезават за семейното време и енергия. Един от резултатите е, че децата, отгледани в тези семейства изоставят вярата, когато навлязат в юношеството.

Когато разкажете за Царството, вие заявявате, че вашият нов ученик е член на Царско свещенство, свят народ, (Петър 2:1- 10), син или дъщеря на Небесния баща (I Йоан 3:1- 3), има достъп до Светилището чрез кръвта на Исус (Евреи 10:19- 25, 12:22- 24), има Святия Дух, който живее в тях, за да ги напътства в истината (Йоан 16:13- 15 и I Йоан 2:24- 27), има ново сърце, върху което Бог пише нови закони (II Коринтяни 3:3), има Исус за свой началник и слава (Колосяни 1:18) и има всяко духовно благословение в Христа (Ефесяни 1- 3 и I Коринтяни 3:21- 23).

Как лидерството на хора се вписва в това? Първостепенната задача на служителя - лидер е да покаже Царството като демонстрира вашето доверие и увереност в това какво сте в Христа и какво може да очаквате доверявайки се на Бог да ви води. Лидерството на хора се състои в обичта към хората и освобождаването им под Господството на Христос във всичко.

„Защото не господстваме над вярата ви, но сме помощници на радостта ви; понеже, колкото за вярата, вие стоите твърди. II Коринтяни 1:24

В обръщението си към I и II Коринтяни Павел се опитва да посъветва и убеди коринтяните да се справят с проблемите си и да дисциплинират братята, които живеят в грях. Той не пише до старейшините, за да им заповяда да го сторят! Той не следва никакъв протокол на делегиране власт или йерархия при даване на заповеди. Той пише на цялата църква и умолява църквата да действа според онова, което знаят, че е праведно, тъй като ги обича и винаги им е служил за своя собствена сметка.

Лидерството в Божието Царство е да водиш чрез примера си и чрез съветване. Съветването се занимава с мъдростта и глупостта и оставя крайното решение

на онези, които ще трябва да живеят с това решение. Това е да оставиш Божиите деца да се изправят пред отговорностите си пред Бог и да позволиш на Исус да изгради църквата Си. В повечето от съвременните църкви лидерството се отнася до даването на разрешение. То се занимава с да или не. Казват ти какво може и какво не може да правиш. Става въпрос за заповеди и контрол, които създават духовно нездрави деца, които не знаят как да си сътрудничат с Бог.

Често се приема, че в една голяма организация трябва да има власт и контрол. Вероятно, но дали църквата на Исус някога е била предвидена да бъде голяма организация? Ако се покоряваме на Исус и правим ученици в домовете и умножаваме това, всяка църква е малка и всеки в нея бързо може да упражнява своето наследство от чуването и подчинението на гласа на Господаря докато се изчакваме едни други. Исус даде пример с църква от дванадесет души.

Църквата на Исус Христос имаше за цел да бъде Неговото тяло.

Тези малки организми, пръснати из Римската империя, до 10 процента от Империята, бяха последователи на Исус. Те се справиха без централни офиси, йерархия, средства за подпомагане на йерархичния контрол или каквото и да било централизирано набиране на средства и система за преразпределение. Всеки вярващ носеше ДНК-то на организацията в сърцето си. Всеки вярващ беше лидер на организацията в сърцето си. Всеки вярващ успешно се пресъздаваше според ДНК-то на Господаря. Нещата се влошават, когато по човешки лидерството застава между Главата и членовете на Неговото тяло! Погрешно е организъмът да става организация.

Толкова дълго сме виждали църквата такава, каквато я познаваме, че не можем да си представим как църквата, която Исус иска, би могла да изглежда! Толкова сме приспособени към приемането, нуждата и доверието към лидерството на хора, че не можем да си представим, че Исус би могъл в действителност да насочва Своето тяло.

Толкова сме приучени да се „нуждаем“ от лидерството на хора, че изразът на доверие в Исус като действаш водач на Неговото тяло се смята за размирна независимост!

Кое най-добре характеризира църквата както Исус е видял в Лука 10? Дъбово дърво или ягодово растение? Слон или заек? Да Бог създаде и двете, но кое отличава църквите, които се покоряват на Лука 10? Отговорът е очевиден! Ягодово насаждение и зайците. Слава на Бог за слоновете и дъбовите гори, но защо хората продължават да насаждат дъбови гори и слонове? Може да направите трон от дъбовото дърво и целият свят може да види колко велико служение имате. Но изглеждате глупаво ако се опитате да седнете върху ягодовите насаждения или ако се опитате да яздите заек.

Да, ако насадите ягоди в полето, те ще пуснат ластари и така ще се размножат. Всяко растение ще пусне корен и ще търси своята Вода на Живот и ще разпери

листата си, като погълне любовта на Сина и скоро полето ще бъде пълно с ягодови растения. Те ще бъдат свързани помежду си, но няма да са зависими едно от друго! И няма да можете да кажете кое е било първото ягодово растение!

Ако оставите два заека сами за две години, ще имате поне милион зайци. След две години два слона ще възпроизведат още един и ще използват всички ресурси, за да го направят. „Проблемът“ с организациите без лидери е трудността да се използват за създаване на лично богатство. Йерархиите създават парични потоци. Някой е казал, че човек няма да разбере нещо ако заплатата му зависи от неговото Неразбиране.

Един нов приятел се стреми към докторат в местната семинария. Много от магистрите и кандидатите за докторантура дискутират простата, органична църква и започват да вярват, че тя е по библейски модел. Те, обаче, имат голям проблем. Те са учили години, за да имат възможността да кандидатстват за постове в служението на големи съборни църкви. Ако приемат последствията от мисленето относно органичните църкви и заповедта на Исус да правят ученици, а не да строят институции, тогава те ще трябва да намерят други начини, за да издържат себе си и семействата си финансово. Те няма да бъдат начело?

Кой ще е водачът?
Исус!

Г/ ВИНАГИ СЛУЖИТЕЛ И НИКОГА ЦАР ИЛИ КАКВО ДА КАЖЕМ ЗА СТАРЕЙШИНИТЕ

Преглеждайки Лука 10 и останалите части от Новия Завет, можем да открием поне 15 директни и 15 индиректни препратки към домашните църкви (Виж Приложение #2). Това са домовете на синовете на мир, които са наставлявани да станат овчарите, пасторите, епископите/ старейшините на собственото си семейство и приятели.

Да, но какво да кажем за ръкополагането на старейшините? Не предполага ли това йерархия? Как това се вписва във виждането ви за органичната църква? Първо, необходимо е да стоим далеч от термина „ръкополагам“.

„Ръкополагането“, така както се използва в религиозните институции, означава до голяма степен даване на позиция и власт един на друг по нагоре в йерархията. Вместо това, процесът, за който Павел говори в I Тимотей 3 и Тит 1, се описва като разпознаване на Божията благодат върху някого, доказал се със своята зрялост. Нужно е и да акцентираме върху факта, че източната култура почита по-възрастните, по-опитните и тези, които са от по-дълго време с Бог. Това не е западния стил на издигане в култ на младостта - на дарбите, личността и обаянието. Това е почитане на онези, които са способни да наставляват поради своя доказан успех и опит.

Ето защо Павел отиде в Крит и установи няколко домашни църкви. След това в Тит 1 направлява Тит да се върне и да разпознае старейшините и му нарежда да търси в тях характер и почтеност във взаимоотношенията, а не дарби или личност. Поглеждайки през обектива на Лука 10, това би бил един старейшина за домакинство, който след това би могъл да служи извън своя дом и да даде съвет при други събрания на църквата в града.

Някой водачи на домакинства нямали плодове в своя живот, необходими, за да бъдат разпознати като старейшини. Онези, които ги имали щели да бъдат старейшините в църквата на Крит. Какво се е променило в дома на новия старейшина? Нищо. Какво се е променило в дома, където някой не е бил признат за старейшина? Нищо. Старейшината, обаче, е бил познат като някой, който може да помага на другите домашни църкви в областта.

Нека да проследим как Павел се е грижел за старейшините в Ефес в тази светлина. Същият процес на насаждане, изпитване и оценяване се е случил в Ефес и, когато Павел събрал старейшините заедно при последното си пътуване до Йерусалим, той ги предупредил в Деяния 20:29- 30:

„Аз зная, че подир моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жалят стадото; и от самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят извратено, та ще отвличат учениците след себе си.“

Той вижда две опасности. Едната от тях била „свирепи вълци“ отвън. Говори за това и в II Коринтяни 11, когато споменава за лъжеапостоли, които се интересуват само от пари и власт. Тази опасност отвън е отново засегната в Тит 1:11,

“Чиито уста трябва да се затулят, човеци, които извращават цели домове, като учат за гнусна печалба това, което не трябва да учат.“

Втората опасност е отвътре. Опасността отвътре се крие в някой от старейшините, които щели да привличат ученици след себе си. Каква е движещата сила в този случай?

Старейшина, бил някой разпознат в домашната църква като такъв и извън нея като старейшина на църквата в града. Отговорността на такъв служител, аз виждам, в това първо да осигури здравословния модел на царството в собствения си дом; второ да е на разположение за служението на изцеление чрез полагане на ръце; трето, да си сътрудничи с другите местни църкви, това е църквата в града или в тази географска област; четвърто, да помага на църквата да се умножава в района и пето, да използва възможността да служи на хората извън общността, както Павел, когато е приемал даровете на църквата в Македония и Коринт, за да послужи на хората в църквата в Юдея, които гладували в този момент.

Вместо да изпълняват тези пет функции някой старейшини щели да използват дарбите си да извращават царството и да привличат ученици след себе си от другите домашни църкви. Ако те продължавали да следват заръката в Лука 10, те щели винаги да са служители. Те щели винаги да ходят и помагат на новите домакинства да последват Исус.

Но ако привличат ученици след себе си, те могат да станат царе. Те могат да използват дарбите си, помазанието и силата на своята личност, за да си присвоят мястото на Исус в Неговата църква. Те могат да изградят основа за позиция, власт и богатство и да саботират процеса на умножение. Павел казва, че онези, които спират служителя да отиде и започват да събират за себе си, биха могли да го сторят само като „говорят извратено“.

В съвременното християнство онези, които привличат най-голям брой за себе си са възприемани като най-успешни и провеждат конференции, за да учат другите лидери как да имат същия успех. Според Павел те биха учили другите как да говорят „извратено“.

Така че, да, старейшините били оценявани. Те, обаче, не казвали на другите какво биха или не биха могли да сторят. Те не давали или отказвали разрешение. Те служели на хората като им показвали как да вървят, спазвайки заповедите. Да вземат решения как другите биха могли да служат не било тяхна работа. Даването на разрешение не е новозаветна практика. Новозаветните старейшини са зрели, носещи плод домашни лидери, които са познати като способни да служат на други домакинства. Ако започнат да привличат ученици след себе си, те извращават служението си. Ако станат хора, които да дават разрешение те отнемат мястото на Исус като Глава на тялото? Вие стар във вярата ли сте? Обичате ли хората? Ако да, ще им дадете ли същата свобода в Исус, която желаете за себе си, ще им покажете ли смирение, честност, ще им дадете ли и ще получите ли мъдрост.

Д/ ИСУС, ИСТИНСКИЯТ ЛИДЕР, А НЕ САМО ПОСТАВЕНО ЛИЦЕ

Отново ще кажем, че ние трябва да демонстрираме Царството като почитаме Царя. Как домашната църква функционира? Как група от Царско свещенство действа? Как членовете на тялото на Христос показват, че имат един водач? Как живите камъни на храма на Святия дух изразяват своята почит и поклонение на Бог, който е у дома си във всеки от тях? Метафорите за Христовото тяло в Новия завет варират от тяло, през храм до семейство и армия. Метафората за публика никога не е използвана! Тялото не е съставено от пасивни наблюдатели, които плащат, за да гледат супер лидери да извършват служението. Ние не сме разделени на духовенство и миряни, гладиатори и зрители. Ако вярваме, че Святия Дух живее във всеки вярващ, тогава е необходимо да видим как това действа като всеки участва или изразява Духа, живеещ в него.

Има около четиридесет стиха, които ни повеляват да вършим неща един за друг като например да „се обичаме един друг“, „да разчитаме един на друг“, „да носим товарите си“, „да говорим истината един на друг“ и „да се подчиняваме един на друг в страх от Бога“ (за пълно изучаване на това вижте приложение #3). Ако добавим стиховете, в които се говори за съседи или братя, броя на наредбите за взаимоотношения става повече от седемдесет, и разбира се, между тях е и заповедта да „Обичаш ближния си като себе си.“

Има, обаче, само шест стиха, които дават указания как да почитаме тези които са над нас в Господа. Върху коя част от стиховете пада ударението в съборните църкви? Правилно! Върху малкото, отнасящи се до подчинението на лидерите. Това е грешката на избирателното акцентуване. Тези стихове са използвани, за да оправдаят йерархичната структура, докато множеството от стиховете, третиращи тялото като свещеници, с един Първосвещеник, са пренебрегвани. Това е като да манипулираш стиховете в Американския юг, където по избор, няколко стиха са изопачени, за да оправдаят робството в Южна Африка, където са били нарушени, за да оправдаят апартейда и където множеството стихове за равенство и братство не са били никога споменати.

При това, почти всички стихове, в които се говори за почитане на старейшините са в контекста на „един на друг“ реалността. Ето защо всички структурни взаимоотношения, описани в общи линии, са предшествани от „подчинение един на друг в страх от Господа“ (Ефесяни 5:21). Инструкцията в I Петър 5:5, „Така и вие, по-млади, покорявайте се на по-старите.“ Е последвано от СЪЩИЯ стих, „да! Всички покорявайте се един на друг облечете смирението“.

Да, има лидери. Да, издигането или падението зависи от лидерството. Но както Петър казва в I Петър 5:3 ние не трябва да водим „като че господарствате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото“. Водете като сте готови да сте първия, който да изстрада, да положи живота си, да прости, да каже „Сбърках, ще ми простите ли“?

Ние убеждаваме, на първо място, чрез своя пример и влияние. Лидерът, който изисква подчинение е изгубил моралната власт. Какво ви е нужно- шефове и подчинени или братя и приятели?

Това не е религиозно, робско или раболепно мислене. Това не е някакъв вид фалшива скромност. Да, ние сме Деца на Царя. Да, ние сме глава, а не опашка. Да, ние сме поставени с Исус на небесни места. Но от нас се очаква да следваме заръката във Филипяни 2:5-8,

„Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който, както беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказва всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на хората; и, като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.“

Нека съшият дух бъде във вас! Така, ако Исус е истинският Водач на Своето Тяло, а не само личен Господар на отделните части, основно дисциплиниране на Тялото е да се научим да оставяме настрана онова, което е наше по закон и да се посветим един на друг. Това е и едно от главните послания в I Коринтяни 11:27- 34. „Причина мнозина между вас да са слаби и болнави, а доста и са починали,“ не е в някакъв личен и непризнат грях, а в тяхното отношение към тялото Христово, демонстрирано когато са били събрани да ядат заедно.

Ядем от хляба, за да покажем, че сме едно тяло. Пием от чашата, за да изразим, че споделяме един живот. Прокламираме смъртта Му на кръста докато Той се завърне отново. Заявяваме, че смъртта ни е направила като един. Когато пристъпваме да ядем заедно, е необходимо да се изчакаме. Какъв бил проблемът в Коринт? Господната вечеря е действително, а не символично хранене. Богатите носели много храни и напитки и ядели до насита и пиели докато не се напиели, докато бедните оставали гладни. Така богатите засрамвали бедните. Те не „разпознавали Господното тяло“. Бедните са също толкова част от Господното тяло колкото са и богатите. Посрамвайки бедните, те обиждали Исус и опозорявали всичко, за което Той бил умрял.

Решението? „*Когато се събирате да ядете, чакайте се един друг*“. (I Коринтяни 11:33). А ако сте толкова гладни, че не можете да чакате да ядете? Необходимо е да хапнете нещо преди да се съберете така, че да не ядете осъждане върху себе си (I Коринтяни 11:34). Ами ако има беден човек, който не може да нахрани себе си или семейството си? Уверете се, че той да може да яде у дома си, така че нуждата му да не бъде изложена пред всички ви, за да може, чрез вашето милосърдие да се запази неговото достойнство като част от Христовото тяло.

В това да се изчакате един друг има много неща, които се подразбират. Ако наистина съм приел Исус като своя Водач, аз ще Го почитам и ще прислужвам на по-възрастните и по-зрелите в Него от мен. Аз ще разпознавам Христос в тях. За това става въпрос в Евреи 13:8, „Исус Христос е същият вчера днес и до века“. Този стих не говори само за Исус. Да, това е истината за Исус, но едва ли има нужда да го казваме. Удивителното е, че човек може така да ходи в Божията благодат, че един постоянен израз на всекидневния им живот да е Исус. Този стих се отнася до онова, което виждаме като резултат в нечий живот. Виждаме ли Исус в живота им? Това е вярата, която да следваме. На хората, в които виждаме изобразен Исус Христос, никога не се налага да изискват от някого подчинение!

Ако наистина ходя с Исус и той е моя Водач, като зряла част от Тялото Христово, аз ще разпозная и ще приемам от най-новия член на Тялото. Ще виждам Исус в тях. Ако съм сигурен в Исус, никога няма да изисквам от някого да ми се подчинява, Ако хората не виждат Исус в мен и ако Святият Дух не им говори, защо аз да го правя? Как бих могъл?

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

1/ Какво ще кажете за „духовните бащи“? Нуждаем ли се от духовни родители, които да ни напътстват и да ни освободят да постигнем съдбата си?

Да, Павел нарече Тимотей „истинското ми чадло във вярата“ (I Тимотей 1:2) и очевидно е имал отношения на наставляване, насърчаване и освобождаване на Тимотей. Павел изрази също и желание за повече истински бащи в противовес на многото наставници на разположение (I Коринтяни 4:15- 17). Проблемът с духовните бащи, разглеждан в пирамидалните структури, е че става система на контрол, финансиране и популяризиране. Това се случва, когато се изисква всеки да има духовен баща и всеки син да почита духовния си баща, като му дава десетъка си.

Примерите, които са посочени са Исус Навиев като подчинен на Мойсей, Елисей като подчинен на Илия и Тимотей като подчинен на Павел. Урокът, който се взема с тези примери, е че трябва да имате такъв вид бащински взаимоотношения, за да ви „освободят да следвате съдбата си“. Истината, обаче, е че при цитираните примери, нито Мойсей, нито Илия, нито Павел е имал духовен баща. Тези примери могат да се тълкуват и така. Добре е да имате по-стар брат, наставник или духовен баща, но не е задължително или необходимо. Липсата на такива не може да ви държи далеч от това да осъществите съдбата си.

Всъщност, Павел дори използва факта, че не е имал наставници във вярата като доказателство, че е получил своето откровение за Исус директно от Исус.

„А тия, които се считаха за нещо, (каквито и да са били, на мене е все едно; Бог не гледа на лицето на човека), - тия именити, казвам, не прибавиха нищо повече на моето учение.“ (Галатяни 2:6)

И той каза това, говорейки за апостолите в Йерусалим – „тия, които се считаха за нещо“! Истинските духовни бащи увещават синовете си към Един Небесен Баща, настояват да носят думите на Исус в сърцата си, както и да не заемат неправилното място във взаимоотношенията си. Тези, които са приели Исус, не възприемат себе си или друг лидер прекалено сериозно.

„Но вие недейте се нарича учители, защото Един е вашият Учител, а вие всички сте братя. И никого на земята недейте нарича свой отец, защото Един е вашият Отец, Небесният. Недейте се нарича нито наставници, защото Един е вашият Наставник, Христос. А по-големият между вас, нека ви бъде служител. Но който възвишава себе си ще се смири; и който смири себе си ще се възвиси.“ Матей 23:8- 12

А онези духовни бащи, които изискват от синовете си да им дават десятък? Павел би казал, че искането на пари ги прави негодни за какъвто и да е вид бащи и говори на коринтяните за бащинското си отношение:

„Ето, готов съм да дойда при вас трети път и няма да ви отегча, защото не искам вашето, но вас; понеже чадата не са длъжни да събират имот за родителите, но родителите за чадата.“ (II Коринтяни 12:14)

2/ Какво ще кажете за апостол Иван или за пророка Джим? Истински или грешни? Как да разберем?

Според Исус в Матей 7:21-23, грешните също могат да извършват чудеса и знамения, но те вършат беззаконие, не вършат волята на Отец и не Го познават. Истинските чудеса, извършени в Исусовото име не правят служението истинно. Дарбите никога не удостоверяват истинността. По-скоро чрез характера и почтеността във взаимоотношенията едно служение, дарба или човек е прието за истинно.

Според Исус в Матей 23, признак на беззаконните е това, че те свързват тежки и непоносими бремена, и ги налагат върху плещите на хората (като задължителния десятък) и обичат първите места, титлите и общественото признание.

Според Исус в Матей 20-25-28, грешните са изобличени, чрез лидерството си, което е същото като това в света, а не следва Неговия пример на жертвоготовно служение.

Според Павел в Деяния 20:30, грешните „говорят извратно“ (като това за задължителното духовно наставяване), с което отвличат ученици след себе си.

Според Павел във II Коринтяни 11 признаците на лъжеапостолите са в това как те приемат позицията на авторитет над хората и как събират пари от хората.

Грешните са изобличени чрез пристрастието си към властта и парите. Беззаконните използват истински дарби, чудеса и свръхестественото, за да привличат към себе си и да използват Божия народ за пари. Много от съвременните църкви са комбинация от култ към парите или личността. Невестата на Христа бива ограбена.

Сурово твърдение? Приятелка в Нигерия свидетелства, че единствения стих, проповядван от амвона в нейния район е Малахия 3. Лидерите притискат хората си да дават десятъци и дарения, като ги примамват с обещания за благословения ако го направят и сеят страх от проклетия ако не го сторят. Лидерите карат Мерцедеси, докато хората не могат да си позволят да нахранят децата си. Казвате, „Това е Африка.“ Е, ако искате да видите истинската природа на нещо е добре да видим как то действа на практика.

Нека разгледаме Евангелието на просперитета в Америка и да го видим как действа на практика. Не изглежда толкова зле в Америка, тъй като всеки поне може да нахрани децата си. Как тогава даването, за да получиш изглежда в Африка? Прилича на ограбване на бедните. И е точно това – Грабеж.

Ако проповядващия вярва има толкова доверие в сеенето и жъненето, защо просто не раздаде на всеки присъстващ по \$100 и след това да получи според вярата и дарението си? Причината да не го прави е, защото знае, че това няма да проработи. Знае, че това е една лъжа.

Защо толкова много хора продължават да се поддават на тези лъжи и измами? Те искат да вярват на лъжата. Това е като „християнска“ лотария – може би този път ще имам достатъчно вяра, може би този път проповедника ще излее достатъчно от своето помазание, може би този път това ще проработи за мен, може би този път ще постигна пробив във финансите си!

В разговор с един от говорителите на конференция преди време този човек направи изявлението, че „Повечето пътуващи говорители са като проститутките. Пасторът им плаща, за да дадат на хората духовно преживяване и да накарат хората да идват и даренията да текат.“ Когато едно тяло се превърне в бизнес, това е проституция.

Друг приятел често казва, чувайки за поредната финансова безсмислица в християнския свят, „Има много паразити в тялото Христово.“

Покойният Джон Уимбър веднъж хванал такси до мястото, където имал ангажимент да говори и търсел начин да си поприказва с таксиметровия шофьор, но когато шофьорът разбрал, че бил християнски лидер, се впуснал в изобличителна реч за всеки известен християнски финансов и сексуален скандал. Той ги знаел всичките! Когато започнал да се изчерпва, Уимбър го попитал, „Но ако Исус съществуваше и имаше църква, какво мислите, че трябваше Неговата църква да върши?“ Таксиметровият шофьор отговорил, „Те трябваше да се обичат един друг и да помагат на бедните.“ Светът знае какво църквата трябва да върши и как би трябвало да живее. Трагедия е, че мнозина, наричащи се християни не знаят.

3/ Какво ще кажете за онези, които казват, че тялото Христово не е демокрация, а теокрация и поради това трябва да се подчиняваме на властта, делегирана от Исус на петкратното служение?

Да, тялото на Христос е теокрация, но ако се подчините на властта на друг човек, вие не сте под режима на теокрация. Вие сте в монархия. Ето защо Бог и Самуил в I Самуил 8:7 не искаха да дадат на хората цар, „защото не отхвърлиха тебе, но Мене отхвърлиха, за да не царувам над тях.“

Няма делегирана власт в тялото Христово. Има само разпределяне на властта от Царя към всеки един член и от нас се очаква да използваме тази власт, за да си служим един на друг. Внимавайте, когато лидерите започнат да говорят надълго и нашироко за Саул, Давид и Соломон. Нашите примери не са Давид и Соломон. Нашите примери са Исус и Павел.

Ние сме теокрация и Царят е Исус.

Ние всички сме Негови служители и братя.

Искате ли шефове или братя?

А какво се случва, когато братята не могат да стигнат до съгласие? Ако сте посветени да вървите и работите заедно, ще се наложи да се изчаквате един друг, за да чуete едно и също нещо от Господаря. А ако не можете да се съгласите? Също като Павел и Варнава в Деяния 15:36- 40, се съгласете да не сте съгласни и продължете с работата си.

4/ Какво ще кажете за заблудението и ересите в простите църкви?

Позволете ми да цитирам Роналд Алан „Истинската доктрина е резултат от истинско преживяване на силата на Христос, а не просто интелектуално обяснение. Ересите не се създават от невежество, но от разсъжденията на учениците.“¹⁹

Доверяваме ли се на Святия Дух така както Исус се е доверявал на Святия Дух? Той е бил уверен, че Святия Дух ще ни води в истината. В това се е уповавал и е оставил учениците си след като е бил три години с тях. Ние правим ли хората да са зависими от нас или от Святия Дух? Бихме ли могли да напишем Йоан 16 на своите ученици?

5/ Изглежда казвате, че всички, които ръководят големи служения имат погрешна мотивация и онези, които яздят слон го правят единствено, за да бъдат видяни?

Да, би могло да изглежда така. Има, обаче, много лидери, служещи в различна среда. Бог създаде слона и дъба. Има добри лидери на слонове и много последователи, които обичат да хранят слоновете. Целта, обаче, не е да намерим няколко добросърдечни ездаци на слонове, които да имат правилните подбуди и с това да оправдаем всички онези със съмнителни мотиви. Смисълът е в това да следваме Исус и да вършим нещата, които Той ни е заповядал да вършим.

¹⁹ Roland Allen, "The Spontaneous Expansion of the Church", page 126, (London World Dominion Press), 1927

Ние последователи на Исус ли сме или на успешни хора? Истината е, че дори и с най-добрите мотиви, когато вършим неща, които Исус не е вършел и не ни е заповядал да вършим, винаги се озоваваме на неправилното място. Ние сме последователи на примера и заповедите на Исус! Аз, обаче, намирам за невъзможно да разбера как някой с ясно откровение от Исус и Неговото Царство, може да остане доволен от това да храни слоновете!

Глава 8

ОТХВЪРЛЯНЕ, ПРИЕМАНЕ И ИДЕНТИЧНОСТ

„А като влезете в някой град, и те не ви приемат, излезте на улиците му и речете:

И праха, който е полепнал по нозете ни от вашия град, ви отърсваме; но това да знаете, че Божието царство е приближило... Който слуша вас, Мене слуша; и който отхвърля вас, Мене отхвърля; а който отхвърля Мене, отхвърля Онзи, Който Ме е пратил.“

Житата са побелели и са готови за жетва, но ако не ви приемат, отърсете праха от това място и продължете! Исус ни показва какво да очакваме и как да се справим! „Не всички ме приеха и не всички ще приемат вас. Въръжете се с това знание и не позволявайте отхвърлянето да ви събори.“ Разберете, че това не е нищо лично. Не става въпрос за вас. Отнася се до Божието Царство, което приближава за тези хора и което те отхвърлят.“

Някой е казал, че адът е да получиш точно онова, което си поискал, за което си се молил. Вие отхвърляте ли Божието Царство? Бог ще уважи вашия избор за вечността и вие ще откриете как изглежда там, където милостта на Бог я няма. Искате да ви оставят на мира? Ще разберете колко ужасно сами сте без присъствието на Бог. Искате да вършите нещата по своя си начин? Ще имате цяла вечност, за да оценявате какви са вашите начини да вършите нещата.

Няма такова нещо като положителен студ. Не можете да направите нещо по-студено като добавите към него още студ. Можете да изстудите нещо като отнемате все повече и повече от топлинната енергия. Абсолютната нула е отсъствие на каквато и да е топлина- няма повече останала енергия, която да бъде взета.

Няма такова нещо като позитивна тъмнина. Не можете да направите нещо по-тъмно като прибавяте към него още тъмнина. Тъмнината става още по-тъмна като отнемате все повече и повече от светлината. Пълният мрак е отсъствието на каквато и да е източник на светлина.

Няма такова нещо като позитивно зло. Някой не става все по-зъл като получава все повече и повече злини, но като отхвърля все повече праведността. Тоталната злина е отсъствие на каквато и да е праведност.

Няма такова нещо като позитивна омраза. Не можете да накарате човек да мрази повече като наслагвате повече омраза. Някой мрази повече като отхвърля все повече и повече любов. Абсолютната омраза е отсъствието на каквато и да е любов.

Вие отхвърляте ли Царството? Отхвърляте ли Бог? Отхвърляте ли Неговата праведност и любов? Той ще засвидетелства уважението Си към вашия избор и няма да позволи Царството Му, любовта Му, светлината Му, праведността Му и милостта Му да протичат във вас и когато направи това, вие ще осъзнаете, че Той е източника на всичко, което е добро.

Бог не е създал злото. Бог не допуска зло. Той просто ни позволява да стане на нашето. Отхвърляте Го? Той ще се съобрази с избора ви и ще ви остави напълно сами в тъмнината.

Тази сила на приемане и отхвърляне е ужасяваща. Свободата на човешкото същество да прави избор, който ще е от значение за вечността е чудесна и плашеща.

Удивителното, обаче, е че Исус напълно се идентифицира с нас, когато ние излезем на жетва. Защото ако някой ни приеме или отхвърли той приема или отхвърля Него, а да приеме или отхвърли Него е равносилно на това да приеме или отхвърли Небесния Му Отец. Ние сме Неговото тяло и Той ни прави да бъдем едно с Него. Това е същата истина, с която Павел се сблъскал по пътя за Дамаск (Деяния 9:4- 5) когато Исус го попитал, "Савле, Савле, защо ме гониш?" А той рече: „Кой си ти, Господи?" И Господ му отговори: „Аз съм Исус, когото ти гониш."

Исус отново напълно и изцяло се идентифицира така в Матей 25 когато хвали праведните за това, че са посетили болните и хората в затвора, нахранили са гладните, облекли са голите и са приютили бездомните. Той им казва, „понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили." Да отхвърлите тях означава да отхвърлите Него.

Исус се идентифицира напълно с бедните, страдащите, най-скромните и съкрушените. Неговото лице е на всеки гладен сирак и болно от СПИН бебе. Много пъти добрите хора задават трудни въпроси. „Къде е Бог при цялото това страдание? Как може Бог да позволява тези неща да се случват? Как може да е Бог на любовта и да не се намеси? Наистина ли има толкова малко власт или способност? Как е възможно да е сътворил Вселената и да бездейства? Толкова ли е слаб и не може да изрази любовта Си?"

Бог поглежда на света, който е сътворил и поглежда човека, на когото е дал свобода и с когото споделя партньорството Си в грижата за този свят и задава същите въпроси. „Как може да позволите такова страдание? Толкова ли сте безсилни? Толкова малко ли ви е грижа?“

Истина е, никой от нас не може да свърши всичко, но всеки може да допринесе с нещо. Защо правим толкова малко? Имаме ресурсите и възможността да нахраним, облечем, образуваме, приютим всеки човек на планетата. Ние просто не желаем. Предпочитаме да харчим парите си за сгради, конференции, озвучителни системи отколкото да нахраним малките деца.

Къде е Бог при цялото това страдание? На две места. В човека, който страда. При най-скромните. Той е в Неговото тяло. В неговите хора. Става осезаем когато Неговите хора облекчават страданието. Става видим когато хората Му прегръщат най-малките.

Това откровение от Бог не е на Бог на силата и мощта, който би могъл да накара хората да Го хвалят. Хваление което е наложено по принуда не е хваление. Това е Бог на Въплащението. Това е Словото станало плът, чиято слава хората могат да изберат да гледат, слава като тази на самия Божий Син, пълен с милост и истина. Това е Бог, който се въплъти в образа на бебе в утробата на девица и който израсна, за да каже, „Оставете децата да дойдат при мен, защото на такива е Царството Божие“.

Хората, които избират да видят тази слава и избират също да Го обичат, да Го хвалят и да станат като Него. Те избират да се оставят да ги изпълва, да живее в тях и чрез тях. Избират чудото на превъплъщението да продължи. Избират да прегърнат най-малките.

На „върха“ на структурата на Царството на Бог са най-скромните. Това, което е направено за тях е свършено за Исус. Това е обърнато надолу.

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

1/ Значи Бог не е създал злото?

Не, Бог не е създал злото. Бог е създал човечеството, а също и ангелите с общи черти и това е способността им да изберат да се преклонят на славата Му или да отхвърлят славата Му. Тъмнината и омразата, егоизмът и желанието за власт са израз на воля, която е отхвърлила славата и саможертвената любов.

2/ Следователно Бог не е в пълен контрол? ²⁰

²⁰ За по задълбочен поглед по тези въпроси ви препоръчваме, *God of the Possible: a Biblical Introduction to the OpenView of God*, Greg Boyd, Baker Books, Grand Rapids MI, 2007 and also *Who is God and Christianity Unshackled* by Harold Eberle, World Cast Publishing, Yakima, WA.

Не, Бог не е в контрол, в смисъл, че всяка подробност е предопределена от Него. Изборите, които правим са от значение и имат последствия за вечността. Ние не сме създания, подчинени на една механична съдба. Ние живеем в Царство, където милосърдието и мъдростта променят нещата.

Да, всички цели на Бог ще бъдат изпълнени! Всичко, което Той е възнамерявал в Исус ще бъде осъществено. Все едно имате груб план да пътувате от Осло до Брюксел. Можете да пътувате със самолет, директно. Можете да хванете влак. Може да шофирате. Ако шофирате, можете да вземете ферибот от Осло до Германия или от Осло до Дания. Може да изберете различни магистрали. Може да наемете яхта и да пропътувате по-голямата част от пътя по вода и след това да наемете кола от Антверпен до Брюксел или да се плавате по вода по системата от канали до Брюксел. Може да изберете да ползвате ферибот и да вървите пеш през по-голямата част от пътя. Всяко пътешествие със самолет, кола или пеш може да се осъществи по различни маршрути. Всяко пътешествие може да се усложни от злополуки или закъснения. Много неща могат да се случат! Как ще реагирате? Има много начини да стигнете до местоназначението си.

Славата на Бог се изявява чрез чудото на кръста. Той може да преобърне и най-лошият провал на човек в повод на прослава. Простителността е много по-силна от всяко насилие. Благословието е много по-силно от каквото и да е проклятие. Любовта никога не отпада.

По време на едно от моите първи пътувания до Централна Азия бях превозван през планините от шофьор, който изглеждаше решен да ни убие всички. Той преминаваше нагоре по хълма през завои, които не можеше да види. След като почти не се сблъскахме с кола слизаща надолу по пътя с голяма скорост, докато задминавахме камион за боклук, изкачващ се нагоре, аз спрях колата и се подготвих да изляза и да вървя пеш, ако това шофиране не се променеше. Казаха ми, че не разбирам културата на шофьора- „Ако Бог пожелае да умрем, ще умрем, но ако не- ще живеем!“ Отговорът ми беше, че не сме мюсюлмани. Не сме пасивни жертви на съдбата, но че сме последователи на Исус, които ходят в благодат и мъдрост.

Бог не ни контролира. Ние не сме зъбци в машината.

Ние не контролираме Бог. Няма формули на вяра, които да ни предпазват от страдания и затруднения в живота . Нито една формула на вяра не поставя Бог в джоба ви.

Ние не можем винаги да избираме обстоятелствата си, но можем да избираме как да реагираме на нашите обстоятелства. Никога не сме жертва, освен ако не изберем да бъде така.

Но всичко се сработва за да прослави Бог и ние можем да Го „прославяме, когато преминаваме през изпитания“, като знаем че те произвеждат надежда и то надежда, която не посрамбява, „защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Свети Дух.“ (Римляни 5:1- 5).

И ние знаем, че нищо не ще може „да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ“ и че във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил“ (Рим 8:18- 39)

Глава 9

ДА СЕ РАДВАШ НА ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА

„И седемдесетте се върнаха с радост, и казаха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас. А Той им рече: Видях сатана, паднал от небето като светкавица.

Ето, давам ви власт да настъпвате на змии, и на скорпии, и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди. Обаче, недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата.“ Лука 10:17- 20

В същия час Исус се зарадва чрез Святия Дух и каза: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, задето си утаил това от мъдрите и разумните, а си го открил на младенците. Да, Отче, защото така Ти се видя угодно. Всичко Ми е предадено от Отца Ми; и освен Отец, никой не знае Кой е Синът; и никой не знае Кой е Отец, освен Синът и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие“.
Лука 10:21- 22

А/ ВСЯКАКВА ВЛАСТ

Тези стихове от Лука се повтарят и в Матей 28:18- 20 и е много показателно как са прилагани. Исус заяви, че Той има пълна власт на небето и земята и че дава на своите последователи власт над „цялата сила на врага“, но никъде в Евангелието Исус не дава власт на своите последователи да владеят един над друг.

Никъде в Новия Завет авторитета над един свещеник не е давана на друг свещеник. Основната заповед е ние да бъдем „изпълнени със Святия Дух...винаги да благодарим за всичко...подчинявайки се един на друг в страх от

Господа" Ефесяни 5:18-21. Реалността на живеещия в нас Свят Дух ни кара да почитаме всички, които също са изпълнени с Него.

Ако трона на Бог е в сърцето на брат ти как можеш ти да поставиш себе си над него?

Исус, обаче, наистина ни дава власт над „цялата сила на врага“. Чудесно е да видиш изцеление и освобождение. Това е простият израз на Царството Божие, което е вътре в нас. Това показва царството, което е близо. Царството Божие е дошло. То е тук. Ами ако се молиш и нищо не се случва? Евреи 2:8- 9 ни казва истината за „пълна власт“ и факта, че не всички са изцелени в живота е нещо, което трябва да издържим.

„Всичко си подчинил под нозете му“. И като му е подчинил всичко, не е оставил нищо неподчинено нему, обаче сега не виждаме още да му е всичко подчинено. Но виждаме Исуса, Който е бил направен малко по-долен от ангелите, че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божията благодат, за всеки човек.“

Ние виждаме Исус, но все още не виждаме всичко, което му е подчинено. Ние страдаме така, както Той пострада. I Коринтяни 15:20- 28 съдържа същата истина „Той трябва да царува, докато положи всички врагове под нозете Си.“ Той е Господ, но не всичко е под нозете Му.

Царството е тук, но трябва да дойде.

Царството е сега, но трябва и да настъпи.

Царството е дошло и ще дойде.

Царството може да дойде, защото Царството вече е дошло.

Царството продължава да идва, когато всеки нов човек започне да почита, обича и да се покорява на Царя.

Нашата вяра определя дали виждаме обещанието изпълнено или страдаме, чакайки да се изпълни (Евреи 11:40). Може да не виждаме все още всичко под нозете ни, но виждаме Исус.

Б/ НАЙ-ВАЖНОТО СА ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА

Най-важното, обаче, не е властта над демоните. Исус не умря, за да можем ние да имаме служение. Той умря, за да можем да имаме взаимоотношения с Неговия Баща. Преводът на Евгений Питърсън на Матей 11:25- 30 изразява това много добре:

„Изведнъж Исус започна да се моли: „Благодаря ти, Отче, Господарю на небето и земята. Ти си скрил своите пътища от просветените и всезнаещите, но си ги показал ясно на обикновените хора. Да, Отче, това е угодно на Тебе. „

Исус отново говори на хората, но този път внимателно. „ *Отец ми е дал всички неща да казвам и върша.*” Това е уникално действие произтичащо от знанието и близостта между Баща и Син. *Никой не познава Сина както Бащата, нито Бащата така както Сина. Но аз не го пазя само за себе си-готов съм да го изучавам ред по ред с всеки, който желае да слуша*”.

„Уморен ли си? Изтощен ли си? Писнало ли ти от религия? Ела при мен? Тръгни с мен и ще възвърнеш живота си. Ще ти покажа какво значи истинска почивка. Върви с мен и работи с мен. Виж как го правя. Научи спонтанните ритми на благодатта. Няма да ви дам нищо тежко, което да не може да издържите. Бъди с мен и ще се научиш да живееш леко и свободно”.

Преди човека да падне, преди човека да се е нуждаел от изкупление, преди Сатана да е царувал на земята, преди човешката природа да е била покварена, преди да е имало човешки нужди, Бог е имал цел със Своето Слово. Тази цел била да създаде човечество, което да е във взаимоотношения с Него. Той желаел синовете Му да споделят сърцето Му. Искал братя за Бог, Синът да възпроизвежда сърцето Му. Жадувал за жив храм на Святия Дух, така че Святият Дух да може да споделя и да възобновява сърцето Му на прослава за Отец и Словото.

Желанието на Бог било тайнството на огъня и страстта в центъра на Неговото същество да се възпроизвежда в сърцата на човечеството, което свободно да влиза в същото това тайнство на страст и огън. Един човек не може да бъде наречен любов. Един човек може единствено да бъде описан като любящ. Бог Отец, Бог Слово и Бог Дух е триединство на три личности, взаимно свързани в подчинение, доверие, уважение, почит и любов. Бог е любов!

Исус е и е бил Агнето, пожертвано преди основаването на света, защото тайнството на любовта е живот, положен в почит, доверие, саможертва в името на доброто на другите. Любовта не е първично чувство. Не е и вторично чувство. Тя е пълно посвещение на живота ми за благо на друг. Плодът на това посвещение могат да бъдат силните чувства, но това посвещение може първо да донесе страдание или жертва.

Всичко, което Бог Отец е възнамерявал и подготвял през вечността и е показал по времето на Стария завет, Той е посветил на Сина Бог. Отец е бил напълно уверен, че Сина ще върши само онова, което Той, самият, вършел. Бащата бил сигурен, че Словото ще отразява само това, което Той, самият, казвал. Бащата напълно се доверявал на Сина и Синът оправдал това доверие, като дори отишъл на смърт на Кръста. Синът никога не търсел собствена воля, но волята на Бащата. Ето защо, Бащата казва, че който не приеме Сина, не може да Го познае. Бащата почита Сина във всичко и се свързва с нас чрез Него.

Всичко, което Исус получил от Бащата за вечността и изразявал, Той напълно поверявал на Святия Дух. Исус се уповава на Святия Дух, за да разкрива Словото и никога да не говори от Себе си, Святият Дух, също като Сина, само

разкрива Бог Отец. Всичко, което Синът постигнал при смъртта си, той предал в ръцете на Святия Дух и сега очаква Святия Дух да донесе пълнота на земята. Защото Святия Дух напълно почита Сина, Синът напълно почита Святия Дух и ще прости всеки грях срещу Себе си, но не ще прости отхвърлянето на Святия Дух. Никой не може да дойде при Сина, освен чрез помощта на Святия Дух.

Всичко, което Отец, Словото и Святия Дух са възнамерявали за вечността и са показали, са предали в ръцете на Божието семейство, тялото Христово и живия храм на Святия Дух. Бог е една свършена общност от взаимна почит, доверие и съподчинение, което е ограничило Него и изработването на целите Му на земята до взаимоотношения с човечеството.

Целите му ще бъдат постигнати, чрез взаимоотношения, а не с действия на груба сила. Той е във взаимоотношения на любов. Любовта е най-висшето. Той ни кани да имаме такива взаимоотношения. Целите не са просто да се изкупи човешката раса. Целта Му е да изяви на всички чрез цялата Славата на Бог Сина, чрез взаимоотношения с Него.²¹

Исус не умря просто за да можеш да живееш добър и щастлив живот сега. Това е религиозен хуманизъм. Исус умря, за да може да живееш за славата на Бог. За Стефан това означавало смърт с камъни. Какво ще означава за теб? Бог отсъжда онова, което ще го прослави. Не ти.

Исус не умря, за да може да си щастлив на небесата. Това все още е религиозен хуманизъм. Човекът не е в центъра на всичко. Исус умря, за да може да живее за прослава на Бог тук и сега, а също и тогава и там.

В/ АЗ ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ

„Никой няма по-голяма любов от това щото да даде живота си за приятелите си.

Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, което ви заповядвам. Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши Господарят му; а вас наричам приятели, защото ви явявам всичко що съм чул от Отца Си.” Йоан 15:13- 15

Единственият, който може законно да претендира за всякаква позиция, титла, чест, слава или авторитет не го стори! Той погледна в очите хората, които скоро щяха да Го предадат и ги нарече Негови приятели. Когато Той стори това, напълно, изцяло и завинаги разруши възможността за каквато и да е йерархия в Неговото Царство. Пирамидите са за мъртви хора!

²¹ Първата ми среща с това разбиране беше слушането на Де Верн през късните седемдесет. Никога няма да забравя смирението, с което той говори. Книгата му *The Ultimate Intention* е класика.

Пред трона е море от стъкло! Няма планини или долини на морето. Всяка долина е била възвишена и всяка планина снижена. Ние всички сме братя и сестри пред трона! Ето защо има четиридесет „един на друг“ команди в Новия Завет! Приятелството е най-голямата!

Във всяка йерархия, хората долу са подчинени. Лидерите в йерархията може да използват езика на приятелството, но така кодират заповедите и контрола. Пирамидите са строени от роби. Във всяка йерархия хората над теб са като твои шефове. Вие може и да се упражнявате в покорство, но често истинските подбуди са да заемете тяхното място. Вие може да използвате езика на приятелството, почитта и уважението, но успехът се появява с ранга. Тези, които са над вас и до вас са ви съперници.

Исус ни заповядва да не водим хората така, както езичниците, които упражнявали власт над своите подчинени. Ние трябва да упражняваме лидерство по начин, който Исус демонстрира. Целта на Неговото предводителство е да споделя цялото Си сърце и да положи живота си за Своите приятели (Йоан 15:15). Вие наистина само полагате живота си за приятелите. Ако целта ви е да се изкачите по стълбицата, никога няма да имате приятели – ще имате само хора, които използвате.

Преводът I Коринтяни 10:14 на Евгений Питърсън поставя въпроса директно, „И така, скъпи мои приятели, когато видите хора, които да принизяват Бог до нещо, което могат да използват или контролират, напуснете компанията им възможно най- бързо.“

Целта на ученичестването е да създадем приятели – да моделираме взаимоотношенията си на равнопоставеност, така че да приложим модела на взаимоотношения между Отец, Слово и Свети Дух. Целта на взаимоотношенията е светът да види любовта, взаимоуважението, доверието и служението под водителството на Бог.

Примерът на Исус, разкрит в Йоан 16 е дори още по-стриякащ!

„Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя.“

Учениците не биха могли да си представят нещо по-лошо от това Исус да ги остави! Исус, най-добрият водач, стъпвал някога на земята, им казва, че е по-добре за тях, ако Той си отиде! А ние се мислим за важни и незаменими дори? За какви се мислим? Исус знаел, че ще е по-добре за учениците Му да следват вътрешното водителство на Светия Дух, отколкото Неговото водителство в плът и кръв! Исус искал приятелите Му да познаят същия вътрешен огън, който Той познавал.

Нашата задача е да премахнем всякаква пречка, която би възпрепятствала приятелите ни от познанието на вътрешното водителство на Святия Дух и практичното, лично Господство на Исус в живота им и в живота ни като общност. Често ние сме най-голямата спънка! Целта на ученичестването е приятел, който напълно уповава на Святия Дух в него да го наставлява в цялата истина.

В толкова голяма част от човешкия модел лидерство се фокусира върху изграждането на хора, зависими от нас, които се съобразяват с нас, разчитат на нас, уважават ни и ни подкрепят.

Да създадем зависимост е да създадем наше собствено царство
Това е измяна на Царя на Царете.

Исус е желал да се довери изцяло на способността на Святия Дух да води хората в Истината. А ние? Ето защо Исус каза, че трябва да си отиде! Поради тази причина Той заръча на учениците си да правят ученици и след това да се отправят към следващото село и да намерят там поредния човек на мир. Не биваше да създават зависимост към себе си. Не биваше да остават и да се превръщат в царе. Трябваше да се представят като приятелите на Царя на Царете и след това да ги оставят на Неговите грижи.

Г/ ОТГОВОРНОСТИТЕ И СВОБОДАТА НА ПРИЯТЕЛИТЕ

Ако приятелите приемат Царството Божие в живота си, те, разбира се, ще трябва да приемат някои основни отговорности и точно тук възникват проблемите! Често хората не искат да поемат отговорност за своята свобода. Те предпочитат да имат свободата на робите, която е свобода от отговорност. Те избират да имат цар, който да им казва какво да правят! Винаги ги има онези, които искат цар и такива, които искат да са този цар, но по този начин и двете страни показват, че никога не са се срещали с Царя!

Аз разграничавам четири основни задължения или свободи в Царството Божие. Да насърчите вашите ученици да приемат своята свобода е главна отговорност на тези, които правят ученици.

1/ Да търсите сами Царя!

Това означава да се храните сами! Това означава да се оставите Неговата благодат да управлява живота ви. Вие или живеете по благодат или чрез зависимост! А една погрешна зависимост от одобрението на другите, техния контрол и внимание е пристрастяване към такъв тип взаимоотношения, които са нездравословни и отровни. Освен ако не ядем от плътта и не пием от кръвта на Господаря, ние нямаме живот в себе си (Йоан 6:53) и нищо, което да си дадем един на друг.

Често се чува хората от съборната църква да казват, че „пастира ги храни добре“ или че „вече не ги храни“. Ако храните осем месечно бебе, това е

нормално, но ако все още храните момчето си на осемнадесет и двамата имате голям проблем!

Защо един зрял човек би искал някой друг да го храни?

2/ Да изпълните „заповедите един на друг“ с няколко души.

Ако не можете да бъдете църква със съпруга си или ако не можете да бъдете църква с двама или трима, публичното поклонение е само шоу.

Ефесяни 4:15, *„Но, действащи истинно в любов, да порастем по всичко в Него, Който е главата, Христос, от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез доставяното от всеки става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта“*, е една от най-важните „един на друг“ заповеди, макар и тази фраза да не е използвана в пасажа. Думи, обаче, като „цялото тяло“, „сглобявано и свързано чрез доставяното от всеки“, „съразмерното действие на всяка една част“, са използвани и значението им е ясно! Ако не говорим истина един на друг в любов, няма израстване на Тялото.

Аз трябва да имам любов и убеждение да говоря истините, дори и неудобните, на своите приятели. Аз трябва да имам смирение и упование да приемам истината от приятелите си и съпругата си. Незрялостта и надменността разрушават този процес. Ако аз не те обичам достатъчно, за да ти кажа истината, тогава наистина аз отхвърлям и разрушавам приятелството. Ако не мога да приема истината със смирение от теб, тогава никога не съм те обичал или доверявал като приятел.

Голяма част от тялото Христово остава в състояние на духовен застой и колосална незрялост, защото то чува само общи истини проповядвани от амвона. Това е еднопосочна истина. Ние се нуждаем от двупосочна истина. Истина дадена и получена от сърцата на приятели. Ако ще правите ученици, то вие трябва да свикнете да говорите и приемате истината лице в лице и сърце в сърце. Исус беше човек от изтока, но той разчупи източната култура на запазване на репутацията, избягвайки неудобните истини. Всяка култура има своите проблеми с казването на истината. Без смирение и страстно посвещение към истината, ние лесно ставаме хора на лъжата. Светът не е обиден от смирението, признаването и провала. Той е обиден от лицемерието, арогантността и лъжите. Ние сме последователи на Исус, който е Истината!

3/ Да ученичествате собствените си деца!

Ако не можеш да ученичестваш собствените си деца, как ще можеш да ученичестваш цели народи? Ако нямаш истински взаимоотношения със собствените си деца, тогава с кого ще имаш? Ако се провалиш като баща, кой друг успех би имал значение? Една от причините толкова много деца на християни да не следват Исус когато пораснат е че техните родители са преследвали християнския живот като бизнес, а не като взаимоотношения. Децата виждат

истинските мотиви. Те виждат лицемерието и театъра. Главният тест за зрялост е характера видян в семейството и потвърден от заобикалящия ни свят. Нашите деца и хората с които работим не се впечатляват от публични ни молитви или каква част от Писанието може да цитираме. Те виждат нашия характер, как се отнасяме със съпрузите/съпругите си и дали си плащаме сметките. Те виждат дали имаме умения в живота и почтеност или просто играем роля в религиозна драма.

4/Да умножавате вашите взаимоотношения с Царя като правите ученици.

Основната заповед на Царя е да правим ученици. Матей 28:18-20 е великото поръчение, а не великото предложение. Не става дума за мероприятия и програми. Ученици се създават в процеса на взаимоотношения основани на прозрачност и смиреността да служим един на друг.

Само ученици могат да правят ученици. Но ако вашите ученици не правят ученици, тогава и вие не правите. Успехът е във внуците. Успехът е в третото поколение. Ако вършим както Той ни е заповядал и учим нациите да правят това, което е заръчал, Той може да направи това, което е обещал и да построи Неговата църква!

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ

1/Какво ще кажете за сградите? Не е ли истина че Новозаветната църква не е строяла сгради поради бедност и гонение?

Да, наистина няма исторически или археологически доказателства за целенасочено строене на сгради за срещи през първите три века на църквата. Това, обаче не се е дължало на бедност или гонение. Много вярващи са имали пари и въпреки, че е имало периоди на преследване е имало и периоди на мир и свобода. Те са имали ресурсите да строят сгради ако се искали да го правят.

Също така е съществувал голям натиск върху ранната църква да строи и използва сгради за събирания. От еврейска страна съществувал модела на синагогата със нейните сгради и равини. От римска страна съществувал модела на езическите храмове и свещеници. Освен това, ранната църква се сблъскала с гонения, защото не е имала специални религиозни сгради. За римляните, ако някой нямал храм и олтар, то той бил атеист и ранната църква всъщност била преследвана за това. Културният натиск бил налице, имало финанси, както и периоди на свобода от гонения, които можели да бъдат дори по-големи ако вярващите били построили здания. Ранните светии не строяли сгради поради убеждение и откровение. Те вярвали, че всички са светии и затова нито отделяли нито поддържали специална свещеническа класа. Те вярвали, че Божието царство е дошло, за да обхване всички живи. Затова, те не вярвали в специални святи места. Цялата земя е на Господа. Исус е умрял, за да освети

всички живи и всяка човешка дейност за Бог. Те се събирали по домовете, за да демонстрират своята вяра, че телата им били храм за Святия Дух и че Бог не обитава ръкотворни храмове, но е в живите храмове направени от живи камъни. Живите камъни се събирали, за да покажат, че Исус сред тях.

Верни на своето схващане, че Божия храм са Божиите хора, те не са инвестирали пари в тухли, но в хора. Даренията в Новия Завет са били използвани за жертвите на глада, за сираците, вдовиците и бедните. Ние до голяма степен бихме задоволили нуждите на бедните от дом, храна, вода и училище ако финансите инвестирани в сгради, озвучителни системи, офиси и администрацията на различни християнски институции се инвестират в истинския Божий храм-децата на Бог. Матей 25, който казва, че „понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“ поставя стандарта, по който всички, които се наричат последователи на Исус ще бъдат съдени. Това е стандарта, по който Исус ще отдели овцете от козите.

Сградите не са любов към хората и служене на Исус. Сградите са за нашите собствени малки царства. Те са за да демонстрират власт и престиж. Те са паметници на нашата гордост и нуждата да бъдем като други религии около нас.

Всеки долар инвестиран в сграда е долар по-малко, за да се нахранят гладните, облекат голите, послужи на болните или на онези в затвора. Всяка сграда е паметник на егоизма и арогантността. Всеки един такъв долар ще бъде осъден от Исус като неправилен.

Тези, които използват историите от Стария Завет за строене на скиния или на храм просто грешат. Ние не сме повече под Стария Завет, но това отношение е толкова дълбоко вкоренено. Съветът в Йерусалим е бил бесен на Стефан, когато той заключил, че Всевишния не обитава ръкотворни храмове(Деяния 7:48). Стефан заплашил тяхната религиозна система и начин на прехрана, когато обявил, че храм направен от човешки ръце не е място където Господ почива. Първият мъченик на новата църква дал живота си, заявявайки че Бог живее в хората, а не в религиозните сгради. Всеки, който дръзне да оспори това идолопоклоническо привързване към сградите е заплашен от подобни силни реакции днес. Мислите, че примера с грешните пари(парите дадени за козите, а не за овцете) е прекалено суров? Нека ви споделя три истории. Първата се случи близо до мястото където живея когато бях в Канада.

Група младежи бяха предприели мисионерско пътуване до страна от третия свят и като част от това пътуване бяха посетили и послужили в едно сиропиталище. Те установили, че децата гладували, защото издръжката им била намалена, а цената на ориза се бе увеличила двойно нея година. При завръщането си в тяхната голяма, богата църква и точно преди да направят презентация за своето пътуване, пасторът ги срещнал и им забранил да говорят за нуждите в това сиропиталище. Защо? Ако знаеха за нуждата, вероятно някой

от събранието биха дали пари за сираците, а това би означавало по-малко пари за църквата, а църквата се нуждаела от всяко пени за своята сграда.

Втората история е от един Арменски град, който преживял ужасно земетресение на 7.12.1988, в което загинали най-малко 25 000 души в цялата страна. При пристигането си, ми казаха, че центъра на града все още бил в развалини и че хората страдали дотолкова, че дори плъховете гризели от плътта на децата им. По време на обиколката си на града ми показаха една чисто нова Арменска Апостолска Църква(тяхната държавна църква) с внушителен каменен зид, който струвал 2.8 милиона долара, където свещите и иконите били прибрани на сухо и топло ден и нощ. След това се натъкнахме на една чисто нова Арменска Евангелска Църква с място за компютърни зали и часове по английски. Отново беше масивна сграда и ми казаха, че за построяването и отишли 4 милиона долара, за да може книгите с песни и компютрите да са на сухо и топло място денонощно.

След това обядвахме с мъж и жена с 5 деца плюс баба живеещи в двустаен апартамент заедно с другия брат, жена му и тяхното бебе. Молили за помощ, понеже братът нямал работа и не можел да си позволи собствено жилище. Попитах дали си е търсил работа и ми казаха, че работил по строежа на новата независима, харизматична църква в града. Това била църквата където елита на харизматичната църква идвал да говори. Затова попитах защо той вече не работи там, но ми казаха, че не можел да продължи, тъй като неговата седмична заплата едва покривала разходите му за път. Фактът, че една църква отказала да плати на един бедняк надница, с която да се издържа ме ядоса.

След това същия следобед карахме към друга среща и домакина каза, че ще минем край една църква в строеж. Беше много внушителна сграда на три ката с бели колони отпред. Моят ум се опитваше да възприеме очевидното богатство в контраст с подтиснатите бедни хора, които строяха този идолен храм, когато погледнах от другата страна на улицата и зяпнах. Отсреща имаше цял блок в развалини от земетресението преди 20 години. Хората, които спяха на влажно и студено докато плъховете нападаха децата им се събуждаха всяка сутрин и гледаха християнската сграда-палат, който да побере тяхната гордост.

Третата история е от един беден район в Централна Азия където Иван²² работеше. Иван беше приел Исус в затвора чрез една много традиционна деноминация. Това беше единствената форма на църква, която той знаеше и много обичаше хората от тази църква. Веднага след като излязъл от затвора, Иван започнал да пътува и да насажда църкви. Докато бил в затвора имал приятел Александър, който бил довел до Исус и този приятел също след като излязъл отишъл в район където нямало вярващи, за да прави ученици. Александър скоро довел малка група от ученици до Исус, но шефа на полицията дошъл и го помолил да напусне, защото, „Той не искал неприятности“. Главата

---

²² Имената са промени от мерки за сигурност

на местната джамия дошъл и го помолил да се тръгне или "щяло да има проблеми". Александър останал и една вечер докато водил жена си и двете си деца в хваление трима мъже дошли и го застреляли през прозореца. Когато ми разказа тази история, Иван ми сподели, че смъртта на приятеля му повдигнала у него много въпроси и дори изпаднал в депресия. Попитах го дали това не се дължи на страх. Въпросът едва не го обиди. Не се страхувал за живота си, но се питал дали жертвата и опасността си стрували. Сега аз бях объркан. Защо?

Въпросът на Иван беше защо трябва да рискува живота си и този на приятелите си, за да формира нова група от ученици в нови райони когато деноминацията идвала, построявала сграда със столове и пастор и новите ученици напускали. Новоповярвалите били азиатци. Те седели на пода с часове, пиели чай и говорили за Исус. Обаче, когато групата станела от 15 души, деноминацията построявала сграда и докарвала тренирани в Славянски библейски училища пастори. Азиатците започвали да напускат докато единствените останали били няколко баби със славянски произход. Иван започнал да ходи при лидерите на деноминацията и да ги пита защо трябвало да строят сгради за учениците. Те имали къщи където да се срещат. Те нямали нужда от друга сграда в селото. Имало дори празни къщи. Те имали нужда от храна и обувки за децата им. Те искали да стоят в кръг, да пият чай и да говорят за Исус с приятелите си. Те не искали никакъв чужденец да им проповядва. Лидерите не харесали въпросите на Иван и го изритали от деноминацията като еретик.

От тогава насам Иван откри много хора по света, които мислят като него и разбра, че той не е еретик. Той се върна при хората, които го бяха изгонили и ги помоли да го благословят и след известно време те го сториха. Сега Иван прави ученици според Лука 10. Александър не умрял напразно!

Безполезността и арогантността от строенето на паметници на нашите традиции и религиозна гордост са съвсем реални. Всяко здание е свидетелство за нашето огромно непокорство и тотален бунт срещу думите и примера на Исус.

Въпреки това, ние нямаме нужда от по-големи общности, които да изцеляват или хранят бездомните, пристрастените и изоставените. Не от големи институции, но от малки общности, които да са семейство за тези, които никога не са изпитали истинската любов на Бог. Нито рехабитационен център, където минавате през програмата и след това си отивате, а малки общности на изцеление и свидетелство където човек може да остане постоянно ако желае и може естествено да се развива. Тези общности не са управлявани от експерти, но от хора с едно и също минало, които са намерили изцеление чрез общение, поклонение и работа.

Има нови общности, които се развиват в много градове, където членовете им работят заедно, служат заедно и осигуряват центрове за настаняване, лечение и възстановяване на бездомните, пристрастените и душевно болните.

Тимът в един централноазиатски град има такава малка общност. Един ден през тази есен те забелязали уигур(мюсюлманин от северозападен Китай) да стои на пазара. Попитали го дали има нужда от място където да остане. Той отговорил положително и отишъл с тях в дома им. След няколко месеца живот в общността този човек чул глас "Тези хора, които служат на теб са Мои хора. Слушай ги. Те ти казват истината." Той послушал и станал последовател на Исус и бил кръстен през септември.

2/Какво ще кажете за проповядването?

Не трябва ли да се събираме, за да слушаме добра проповед? Интересен въпрос! Много групи, които се събират в сгради се фокусират върху проповядването. Колкото по-добър е проповедника, толкова повече хора може да съберете и повече ресурси можете да контролирате. Проповядването е средство за постигането на голямо влияние и статус.

Вече видяхме отношението на Павел към старейшините, които събират само за себе си. Той нарича това „извратено“. Неговото виждане е като това в Лука 10. Това е виждането за малки, органични групи, които нарастват чрез взаимоотношения в естествената си среда. Тези, които събират за себе си са извратени, защото спират динамичните взаимоотношения между учениците и умножаването им.

Какво беше позицията на Павел спрямо проповядването? Той е много ясен по този въпрос в I Коринтяни 2:1-5 *„И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна; защото бях решил да не зная между вас нещо друго, освен Исуса Христа, и то Христа (Гръцки: Него.) разпнат. Аз бях немощен между вас, страхувах се и много треперех. И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила; за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила.“*

Ние не разбираме културния контекст на него ден и затова пропускаме да разберем какво се случва. Едно от основните изкуства на него ден било ораторството. Ораторите били рок звездите на римския свят, разплаквайки или размивайки своята публика до сълзи. Павел знаел това и като един от най-образованите хора на това време със сигурност е бил обучаван в това изкуство. Коринтяните очаквали Павел да им говори по този начин, но той отказал. Той предпочитал да го смятат за слаб, треперещ и страхлив-някой, който едва ли заслужава да бъде слушан според тогавашната култура. Павел не искал да повлече хора след себе си. Той искал тяхната вяра да почива в силата на Бог и

действието на Святия Дух. Той отказал да използва човешка дарба, мъдрост или лична принуда.

Опасността е, че ако оставете някои хора да ви проповядват час след час, седмица след седмица, конференция след конференция, аудио след аудио, те могат да ви накарат да повярвате, че черното е бяло. Заблудата се проповядва със същото убеждение и помазание както истината. Не е възможно, ще кажете? Напълно възможно. Случва се непрестанно. Как евангелието на просперитета стана толкова прието на много места по земята? Как нещо, което няма никаква подкрепа в Новия Завет е спечелило сърцата и умовете на вярващите? Проповядването и поучението час след час използвайки стихове взети извън контекста се харесва на човешката алчност и нужда.

Точно преди смъртта си Кенет Хейгън старши, който често е наричан бащата на движението на вяра, в последствие, евангелие на просперитета, написал книгата „Докосването на Мидас“. В тази книга той критикува своите последователи заради техния материализъм и манипулативен начин за събиране на средства²³. Това не е книга, която учителите на просперитета наричащи Хейгън свой духовен баща, ще ви изпратят за вашето следващо дарение.

Моето мнение е че учението за просперитета, проклятията и благословенията свързани с десетъците и даренията са същите като обрязването по времето на Павел. Това е друго евангелие заслужаващо осъждането на Павел в Галатяни 1:8 *„Но ако и сами ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет“*.

Павел дава инструкции на Тимотей как да се отнася към лъжеучителите в I Тимотей 6:3-6 и заключава, че тези хора са с покварен ум и далеч от истината, които смятат че божествеността е начин за печалба. Стойте далеч от такива! Това е много силно, но необходимо поучение. В този контекст на поставяне на проповядването под съмнение, I Коринтяни 14:26 е много силно. *„Тогавя, братя, що става между вас? Когато се събирате, всеки има да предлага псалм, има поучение, има откровение, има да говори непознат език, има тълкувание. Всичко да става за назидание.“*

Ако спазваме тази инструкция никой няма да може да доминира, манипулира или отклонява учението в каквато и да е посока. Това е атмосферата на въпроси и отговори, на предизвикателства и отговорност. Това е потока, който Святия Дух може да направлява чрез всеки член на Тялото. Това е структурата чрез която Исус може да бъде истинската глава на Неговото Тяло, а не само фигура докато някой прокарва собствените си планове. Това е процеса на взимане и даване, където един стих може да бъде балансиран с друг и Исус да говори чрез всеки член на Неговото Тяло.

²³ Забраненото предупреждение на Кенет Хейгън

Когато изследваме контекста на проповядването, виждаме, че лидерите често подготвят почвата като всъщност обявяват или леко намекват, че проповядващия е „мъж или жена на Господа“ (това е старозаветно понятие и всеки, който го използва демонстрира неразбиране за свещеничеството на всеки вярващ застъпено в Новия Завет), който трябва да бъде слушан без задаване на въпроси. Тук за духовното се съди по безусловното приемане и подчинение на личността и учението му. Това е основата на всеки култ. Нормалното задаване на въпроси и отчетност са смачкани и се насърчава култ към лидерството. Това не е църквата на Исус Христос. Задавайте въпроси за всичко! Святия Дух не може да ви доведе до познаване на пълната истина ако не Му задавате въпроси.

Както Йоан пише в I Йоан 2:24- 27 *„А колкото за вас, онова, което сте чули отначало, нека остане у вас. Ако остане у вас това, което сте чули отначало, то и вие ще пребъдете в Сина и Отца. И обещанието, което Той ни даде е това - вечен живот. Пиша ви това поради тия, които желаят да ви заблудят; а колкото за вас, помазанието, което приехте от Него, остава във вас, и нямате нужда да ви учи някой; затова, както Неговото помазание ви учи за всичко, и е истинско, а не лъжливо, пребъдвайте в Него, както ви е научило да правите.“*

Един от проблемите с проповядването и конференциите е, че всеки път трябва да измисляте нещо ново, за да продавате повече книги, повече конференции, повече видеота и за да привличате повече телевизионни зрители. Трябва да измисляте нови неща, за да запазите притока на пари и за да може машината-служение да работи. Вие не живеете Царството, нито отивате до следващото село, за да основате нова църква. Вие само взимате и взимате. И след известно време, ако искате да имате какво да продавате, ще трябва да си го измислите. Питате се как може някой да си го измисли? Това не е толкова трудно веднъж, щом сте станали човек продаващ Божието слово. Веднъж щом сте загубили вашата почтеност и сте станали продавач на словото, ви трябва само още малко, за да продавате лъжи.

А какво да кажем за искрените, отдадени слуги на Бог, чиято основна задача да проповядват е за да хранят хората и да ги мотивират за добри дела? Проблемът с проповядването остава. Проповядването на хора, за да ги видиш как се променят и вършат делата на Царството е като да опъваш струна. Проповедника се разочарова, защото много малко се случва. Обаче, християнското лидерство не е за да дава визии и да мотивира. Това не са библейски думи. Християнското лидерство е за да дава пример и за да въздейства. Вие опъвате струната като бъдете първия, който върши нещата.

Събирането в домовете и взаимоотношенията опъват струната. Това не е театралния свят на думи, външност, личност и емоционална приповдигнатост. Събирането в домовете е почтеност във взаимоотношенията и проявление на Царството.

Отново, какво да кажем за проповядването? То има много ограничено място. Можем да кажем че проповядването е нещо, което правим пред неповалявалите. Ако се подчиним на I Коринтяни 14:26, вярващите ще споделят времето си заедно по много различен начин. Всички те имат Святия Дух. Те нямат нужда от някой да им проповядва.

„Тогава, братя, що става между вас? Когато се събирате, всеки има да предлага псалом, има поучение, има откровение, има да говори непознат език, има тълкувание. Всичко да става за назидание.“ I Коринтяни 14:26

3/Какво ще кажете за колективното хваление? Трябва ли да преживяваме тази сила?

Трябва да е ясно, че „колективното хваление“ не е новозаветен термин. Трябва да е ясно, че през първите три века в църквата не е имало органи, хорове и специални одежди. Трябва също да е ясно, че не е съществувало хваление водено от рок групи знаменитости, които скачат и танцуват. Напоследък с това явление в нашия език се появиха изрази като „колективно помазание“, „изразеното присъствие на Бог“, „тежестта на славата“, „да построим олтар на хваление, за да може Божествения огън да падне“ и др. Тези изрази показват разбирането, че повече изцеление и освобождение се случва в атмосфера, където хората преживяват това „колективно помазание“ и „изразеното присъствие на Бог“.

Нима? Как ще различите груповото помазание от чувството изпитано при футболен мач или рок концерт? Всички те включват тълпа от хора фокусирани върху едни и също нещо, викащи и пеещи, изпитващи единност с тези около тях. Всички религии наблягат върху силата на единството и бройката. Въпреки това, вероятността Бог да отговори на наша молба не нараства с увеличаване на брой хора, които се молят. Яков ни казва, че „голяма сила има усърдната молитва на праведния“ и ни дава за пример Илия (Яков 5:16- 17). Ние не сме чути поради броя на повтарянията. Ние сме чути поради нашето смирение и вяра и взаимоотношения с Исус.

Как да разбираме колективното помазание? Дарен Браун²⁴, британски илюзионист, който някога е бил харизматичен християнин, казва че православните християни използват свещи, тамян и песни, за да докарат хората до състояние на лека еуфория, която те отдават на присъствието на Бог предизвикано от ритуалите. Дарен казва, че харизматиците използват живо хваление, танци и повтарящо се проповядване, за да докарат хората до подобно еуфорично състояние, което да отдадат на присъствието на Бог предизвикано от тези действия. Интересно!

---

²⁴ Darren Brown

Чудили ли сте някога защо толкова много хора, които свидетелстват, че са били изцелени по време на масови евангелизации, изгубват своето лечение след това? Отговорът на Дарен Браун е че атмосферата на срещата създава еуфорично състояние или лека хипноза, при която тълпата е отворена към внушения като „Усетете помазанието“, „Отиде ли си болката?“, „Чувствате ли се по-добре?“ Под хипноза човек не усеща болка. Веднъж щом ефекта премине, болката се връща и вие изгубвате вашето изцеление. Изгубвате изцелението, което никога не сте имали.

Кога „поклонението“ се превърна в едночасово или двучасово интензивно пеене, водено от професионален бенд? От кога целта на пеенето стана изпадането в еуфорично състояние? Поклонението в Новия Завет е живот отдаден на Исус в жертвено подчинение.

„И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с тоя век (Или: свят) ,но преобразявайте се чрез обновяване на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и свършено.“ Римляни 12:1- 2

Няма нищо в този стих за емоционална възбуда, която да се постигне чрез едночасово пеене. С преследването на чувства ние се съобразяваме с този свят. Ние искаме емоционално преживяване и често нямаме намерение да му се покорим в действителност, веднъж щом напуснем мястото. Лошо ли е колективното хваление? Разбира се, че не! Всички ли са там заради някаква емоционална мастурбация, която е смятана за пробив? Разбира се, че не!

Обаче, въпросът е, че това е напълно извън контекста на Новия Завет или всякакво поучение на Исус. Извън библейските неща винаги завършват с проблеми, независимо от първоначалните намерения на тези, които са започнали.

Схващанията, които поддържат тези групови хваления се отклонят от практиките в Новия Завет:

1/Поклонението като мероприятие в сграда водено от професионалисти ни връща обратно към модела обичаен за всички религии. Това превръща поклонението в представление, за чийто качество се съди по артистичните умения и емоционални преживявания. Човекът е в центъра. Това е религиозен хуманизъм.

2/Поклонението като мероприятие и представление прибягва до Стария Завет , за да оправдае съществуването си. В Стария Завет Бог живеел в скинията, а след това в храма. Неговият огън идвал и си отивал. Неговото присъствие идвало и си отивало. Светият Дух идвал и си отивал. Имало класа от свещеници, чийто единствена работа била да Го хвалят на 6 часови смени. Тези

старозаветни практики се пренасят в нашия начин на хваление и днес с думи, които приветстват Святия Дух, Святия Дух, който слиза чрез екзалтирани звезди, за които се предполага, че имат способността да извършват помазанието. Ние сме твърдо вкоренени в Стария завет. Новозаветната реалност е „Христос в теб надежда на слава“!

3/ Обичайни думи на тези служби са, че Бог посреща гладните и че ние трябва да сме гладни и отчаяно нуждаещи се от Господа. Бог наистина посреща гладните и нуждаещите се и ние сме преживявали Неговото изпълване и освежаване като сме Го търсили в нашето съкрушение. Въпреки това, този език бързо се превръща в езика на Стария Завет. Например, „Ние трябва да викаме Бог, за да може Бог да дойде и да ни срещне.“ „Ние трябва да търсим лицето и присъствието Му“. Ние трябва да построим олтар, за огъня, който ще падне.“ „Ние трябва да се изкачим на високи места.“ „Ние трябва да имаме доказателство за присъствието на Бог.“ Езикът, който използваме е предназначен да създаде емоционална пламенност и да ни въведе в атмосфера на очакване.

Какво лошо има в това? Може би много малко, но ако ни кара да се връщаме към Старозаветната нагласа на ума, ние се изправяме пред проблеми. Имали са ясно изявяване на Божието присъствие по времето на Стария Завет защото Бог не е можел да живее в Своите хора. Езичниците са се изкачвали на високи места! Бог е някъде там. Сравнете езика на Стария Завет с този в молитвата

„Затова, прекланям коленете си пред Отца [на нашия Господ Исус Христос], от Когото носи името всеки род на небесата и на земята, да ви даде според богатствата на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек, чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, тъй че закоренени и основани в любовта да бъдете силни, да разберете заедно с всичките светиини, що е широчината и дължината, височината и дълбочината, и да повикате Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните в цялата Божия пълнота.

А на Този, Който, според действащата в нас сила, може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим, на Него да бъде слава в църквата и в Христа Исуса във всичките родове от века до века. Амин.“ Ефесяни 3:14- 21

Дали ще е на голямо или малко събрание, има някои, които получават изцеление и други, които не получават. Чудесата на изцелението, което е трайно, зависи много повече от сърцето на този, който го получава, отколкото от мястото, където това се случва. Ние самите, обаче, можем да свидетелстваме и сме слушали за чудесата на реално изцеление, случило се тогава, когато светиите са се молили за техните приятели във всекидневните на дома си или на улиците. Няма музика. Няма специална атмосфера. Има само тиха вяра в живеещия в нас Христос и в постоянното помазание на Святия Дух, който

работи, защото обича хората и донася слава на Исус. Това, което Исус изцели си остава изцелено.

Истинското поклонение е живот, който се живее всекидневно и по начин, който прославя Бог. Истинското поклонение няма много общо с музика или тълпа. Новозаветното поклонение било празненството на любовта, при което всеки служел и изчакавал да му бъде послужено. Нямащо нищо общо със създаването на атмосфера за нещо слизащо от небето. Всичко било свързано с пребъдващия Христос и как се почитаме един друг като храмове на Святия Дух.

Преувеличаването на глада и жаждата за Бог е нарушение спрямо благословенията, където Исус казва, *„Блажени които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.“* (Матей 5:6). „Праведността“ в този стих може да се преведе по подходящо като „справедливост“ или „социална справедливост“. Това не е индивидуалната, лична и вътрешна святост, а правилни взаимоотношения, справедливост за бедните и снабдяване на сираците и вдовиците. Ако това е типа праведност, която търсите, не отивате на събрания, за да я намерите! Отивате на улицата, за да я извършите на дело. Търсите Исус в най-малкото.

Ако гладувате за Исус, дори Исус казва, че не е с деветдесетте и деветимата, които са в безопасност в кошарата, но е навън и отива след онази, която е изгубена. (Лука 15:4). Вие все още излизате на улиците!

Какво направи Павел, когато търсеше Бог? Той не отиде в Йерусалим, където се състояха най-добрите събрания. Той отиде в пустинята. Какво направи Исус? Прекара нощи в молитва. Излизаше и се молеше рано сутрин. Искате ли Бог в живота си? Отидете там, където можете да Го потърсите, без да се разсейвате, да ви прекъсват или отвличат. Срещнете Го в храма на вашето сърце. Срещнете Го на тайно място. Христос е във вас, който е вашата надежда на славата (Колосяни 1:27).

Каквото и друго да означава, да си гладен и жаден за Бог не е непременно да ходиш на безкрайни събрания. Това е, в което някой хора на възстановителни служения, искат да повярват и така да правят пари, като организират събрания. Да отидеш на събранията не доказва, че си гладен или жаден. Може само да се окаже, че си приел религиозната култура, която е фокусирана върху вълнуващи събирания, провеждани от харизматични личности.

3/ Какво мислите за постоянната, разпростираща се грижа на пастора? Необходимо ли е да се уверим, че хората вървят с Бог? Как да останем с човек на мира за кратко време и след това да го напуснем?

Новият Завет разказва за Павел, че рядко е оставал за дълго на едно място. Той бил в Ефес за две години със свидетелството, което дава следния резултат

„така щото всички, които живееха в Азия, и юдеи и гърци, чуха Господното учение .” (Деяния 19:10). Каква е действителността тук?

Училището на Тирана вероятно е било район на пешеходна пътека, в близост до публичен дом, където Павел можел да общува с малки групи. Как е било възможно цяла Азия да чуе Господното учение от там? Ефес бил бизнес и религиозен център. Павел наставлявал онези, които идвали, те си отивали, а други заемали мястото им. Тези ученици се връщали в домовете си и така цяла Азия чула. Движещата сила била в това да се изпратят и умножават, а не в привличането и прибавянето. Павел разбрал, че поставя основите на Исус в живота им и след това ги оставял в ръцете на Христос, като ги отпращал. Чуйте Павел в I Коринтяни 3. Главата е мощно потвърждение на работата, която Бог върши в живота на Неговите хора. Павел изцяло се доверявал на Божията способност да се намеси. Чуйте тези фрази относно Божията действие.

„както Господ е дал на всеки от тях”

„Господ прави да расте”

„защото сме съработници на Бога”

„вие сте Божия нива”

„вие сте Божие здание”

„защото всичко е ваше”

„а вие сте Христови, а Христос Божий”

„Според дадената ми Божия благодат, като изкусен строител аз положих основа; а друг гради на нея. Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос.”

Където и да ходел, Павел полагал основата и знаел, че работата му е свършена. Той можел да остави църквата след три или четири месеца и да уповава на Бог да продължава да я изгражда. Каква била основата? Основата била Христос.

Исус умря, за да може да живее във вас. Исус умря, за да можете да чувате Неговия глас. Исус умря, за да можете да бъдете изпълнени със Святия Му Дух. Исус умря, за да може да ви изяви Неговия Небесен Баща. Исус умря, за да може да бъде ваш водач. Исус умря, за да може славата Му да е ваше покривало. Исус умря, за да посредничи между вас и Бог. Исус умря, за да може да ви даде властта на Неговото име.

Павел, след това, остави всеки да гради върху основата. Той не се опита да ги предпази от грешки. Не се грижеше за тях като майка. Той се грижеше за тях като баща. Огънят щеше да изпита работата на всекиго. Ако те разрушаваха това, което Бог беше съградил, Бог щеше да унищожи тях. Павел не поемаше отговорност за това, което друг щеше да изгради. Той ги беше оставил в Божията ръка.

Как това изглежда на практика? Големите въпроси на онова време са били по кое време от седмицата да събират реколтата и дали да ядат или не месото, което било жертвано за идолите. Може би бихте си помислили, че Павел, апостолът, този с откровението, този който положил основите на църквата и духовният баща, би разрешил тези проблеми като даде указания. Той не направил това.

В Римляни 14 той поставя въпросите и принципите, но не създава правила, с изключение на правилото да обичаш ближния. Във II Коринтяни 1:24 той заявява „защото не господстваме над вярата ви, но сме помощници на радостта ви; понеже, колкото за вярата, вие стоите твърди.“ Моля ви, забележете, че това е казано на най-незрялата църква, която е под опеката му. По отношение на дисциплинирането, той не заповядва, но умолява. Ако беше господствал над вярата им, можело да причини тяхното падане.

Защо би причинило падането им? Той беше положил основата на Христа. Ако не почиташе и не се доверяваше на тази основа, как тогава Коринтяните биха го сторили? Павел оставял Исус да гради Своята църква. Той практикувал онова, което Роланд Алън нарича „изкуството на оттеглянето“. Ако бащата продължава да взема всички решения, синовете му никога не порастват.

Няма такова нещо като делегирана власт в тялото Христово. Има я само властта на Христос. Христос дава Неговата власт на всеки един от тялото. Властта се използва в служението един на друг.

Ако положите основата на Христос, вие трябва да се оттеглите и да оставите учениците си да поемат своите отговорности като членове на тялото Христово. Ако не го сторите, те ще станат зависими от вас. Това руши и вас и тях. Лидерството спира да бъде оказване на влияние и даване на пример и се превръща в упражняване на власт и контрол.

Да, много хора искат цар и да, много от тях искат да бъдат този цар. Да, това може и да изглежда успешно и овластяващо, но за кратък период от време. Дори царството на Соломон, обаче, не продължи дълго. Някои от вас може би вече си казвате, „Но това окуражава бунтарството и индивидуализма.“ Разбира се, би било така, но това бил риска, на който Павел бил готов да се изложи. По-добре било да познава сърцата, отколкото да получи подчинение, което да скрива амбицията и силното желание за власт.

След като преди години говорих на лидерска конференция, дочух един човек да казва, че ако той освободи хората да чуват Божия глас, както аз бях говорил за това, по-голяма част от църквата му щяла да го напусне. Неговият събеседник се съгласи. Ако това е вярно, вие градите на различни форми на реализъм и манипулация. Ако е така, по-добре е работата ви да бъде открита по-скоро, а не по-късно!

Ако полагате основата на Христос в другите, по-добре пръв да покажете, че се доверявате на тази основа или учениците ви никога не биха го сторили. Бог е запазил място за Себе си във всеки мъж или жена. Той е нашата слава и този, който привдига главата ни. Една от причините толкова много лидери да се изтощят е, че заемат мястото, запазено от Бог за Него самия. Като правим хората зависими от нас, ние се поставяме на мястото на Бог. Може да седнете на Божия трон, ако искате, но е болезнено, когато Той реши да седне.

4/ Какво мислите за апостолите и петкратното служение на дарбите – не са ли те властта на Христос над църквата?

Популярна представа за апостол на реформаторските апостолски движения е някой, който събира църквите и след това ги управлява. Някой, който събира съществуващите църкви не е новозаветния апостол. Те могат да бъдат религиозни администратори, но нищо повече. Новозаветният апостол е някой, който навлиза в нови територии, за да прави ученици. Те са пионерите, истински изпратените. Те не са говорителите на конференциите или изпълнителите на платформите.

От години е стандартна практика да се говори за петкратното служение. Интересно е, че то се описва по този начин единствено в стиха от Ефесяни 4:11. Доста се основава върху един стих! Има и стих, който говори за кръщаване заради мъртвите. Да, има. Той е I Коринтяни 15:29. Защо не го правим на голям въпрос? Е, ние имаме проблеми с кръщаването заради мъртвите и по тази причина се опитваме да не говорим за този стих.

Незрелите, несигурните и жадните за власт, обаче, обичат да говорят за Ефесяни 4:11, защото изглежда предлага позиции на власт в тялото Христово. В света на индивидуализма и себереализацията, ние сме завладяни от нашите дарби, нашите призвания и нашата позиции. В разбирането ни за Божието Царство като йерархия, ние сме заети с това да открием мястото си в структурата на власт.

Какъв вид лидер търси да бъде свързан в „апостолска мрежа“? Какъв вид лидер търси „баща апостол“? Какъв лидер търси титли и етикети? Онзи, който е несигурен и не знае кой е в Исус. Той търси сила и власт чрез асоцииране. Той търси сигурност и място чрез индетифициране с дадено движение вместо с Исус. Не е ли достатъчно Исус да е главата? Не е ли достатъчно Исус да е твой баща? Не е ли достатъчно да си просто част от Тялото?

„И никой не налива ново вино в стари мехове; инак, виното ще спуга меховете; и се изхабяват и виното и меховете; но наливат ново вино в нови мехове“. Марк 2:22

Новият мях не е просто нов начин за правене на църква в рамките на четири стени и йерархическа структура. Никой не го е грижа дали размествате

мебелите или колко силно викате. Никой не се интересува дали използвате тамян или флагове. Обаче, когато вие кажете, че Божието царство е приятелство под една обща Глава, Исус и това царство е обърнато обратно надолу, където състезанието е към дъното, вие сте загазили. Вие сте извън религиозната кутия и заплахата за всеки, който е още в нея.

Новият мях е царството обърнато надолу.
Новият мях е лидера слуга.
Новият мях е органичната църква от приятели.
Новият мях е царство на светиите.

Новият мях е взаимоотношенията на приятелство и служенето един на друг, а не власт и позиция в пирамидална структура.

Разбира се, някой ще каже, че всеки е с равна стойност, че всички сме равни като хора, но че имаме различни функции. Да, това е вярно, но използваме ли тези функции за да си служим един на друг или правим това за да дадем на малцина властта да дават или отказват позволение? Даването на разрешение ни връща във взаимоотношения определени от власт. Това е „Животинска ферма“ на Джордж Оруел, където всички животни са равни, но някои животни са по-равни от други.

Петкратното служение на дарбите не е позиция, власт или място в структура. Ако служите на най-малките, света и тялото на Христос-ако станете слуга на всички-вашият живот може да даде някакъв плод. Ако приятелите ви разпознаят този плод, те могат да започнат да ви благославят като апостол, пророк, благовестител, пастор или учител. Или може би петкратните служения са етапи в нашия живот. Започваме като благовестители разказвайки на нашите роднини и приятели за новия ни живот в Христос. Когато те приемат Исус, започваме да ги учим за Него и за Божието царство. Пастируем ги като лекуваме техните проблемни връзки в живота чрез прошка, възстановяване и говорене на истината. Може да се нуждаем и от пророческо проникновение за да развържем възлите и да ги освободим. Като съзряваме и помагаме на другите да съзряват, ние започваме да навлизаме в нови територии, да започваме отначало, да споделяме Исус и да правим ученици. Навлизаме в нов етап-ставаме апостоли-най-ниските от робите в Христа, поемайки най-големите рискове, излагайки се на най-голяма опасност.

Или може би тези петкратни служения са израз на това как Исус работи чрез нашия живот да обичаме и служим на хората според нуждите им. Защото ние сме части на Неговото тяло, Той изразява Себе си чрез нас в Неговата пълнота когато трябва да действаме като пастир, пророк, благовестител, учител или апостол.

Каквото и да е вашето призвание или служение, ако сте видели Исус, ще знаете че вашата стойност и идентичност не е в това, което вършите, но е в самия

Исус. Ако сте срещнали Исус, ще знаете, че има само един Господар, а ние всички сме приятели; има един Учител, а ние всички сме ученици; има само един Баща, а ние всички синове; има един Свят Дух, а ние всички сме Негов храм.

За каквото и друго да мислите, че е петкратното служение, то не е за власт и позиция. То е за любов и служене. То не е за да се събират църкви под обща власт. То е за освобождаване на хората в Христос. Петкратните служения се побират в меховете на приятелството, примера и въздействието, а не в старите мехове на йерархия, командване и контрол.

5/ Какво ще кажете за отговорността? Не са ли необходими позиции на авторитет, чрез които хората да се държат отговорни?

Първо, какво се случва когато говорим за отговорност от дистанция, например пастори, които са отговорни пред апостол? Най-лесно може да се заблуди власт, която е надалеч. Все едно да държим гъби в мрака и да ги подхранваме с тор.

Лидерът отдолу иска да направи добро впечатление и затова споделя само добрите неща. Когато лошите излязат наяве, настъпва криза и лидерът най-отгоре няма времето или доверието да се справи с нещо, което се е случвало в продължение на много време. От него се очаква да стори някакво чудо, да намери решение от нищото, както фокусник, който изважда заек от своята шапка. По това време другите местни хора или вече знаят или подозират, че става нещо нередно, но не правят нищо, защото не е тяхна отговорност. Често по-старшия не иска да задълбава прекалено, защото това може да намали паричния поток. Винаги настава бъркотия. Ако проблема беше решен докато е още малък от група доверени и честни хора, щеше да има много по-голяма вероятност за успех.

Освен това, човек първо започва да лъже Святия Дух преди да излъже началството си. Ако някой не е отговорен пред Святия Дух, защо мислите че ще е отговорен пред вас?

Говоренето на истината е една от тези "един на друг" практики. Признаването на грешките е друга. Признаването и говоренето на истината не са за йерархиите и наложената отговорност, но за приятелството, доверието, смирението, уязвимостта, свободата от страх и осъждане. Говоренето на истината и признанието се случват само в атмосфера където няма конкуренция, точки за представяне, борба за власт.

Йерархиите създават предпоставки за стремеж към добро представяне и състезание. Трябва да изглеждате добре, за да се изкачите по стълбицата. Натискът да изглеждате добре означава, че слабостите и провала се прикриват.

Освен това, вие напредвате по стълбицата чрез подаръци и публични изяви вместо с характер и почтеност във взаимоотношенията.

Често тези, които напредват са най-слабохарактерни и с най-малко почтени. Те знаят как да играят играта на властта. Една част от тази игра е малкото правило-ако те почеша по гърба ти, ти почеша моя. Ако аз те прикрива, прикрий ме и ти. В йерархиите може да изглежда, че има отчетност, но всъщност това е само проформа. Манталитета на йерархиите и представянето унищожават приятелството. Тези, които са погълнати от амбициите си за служение, нямат приятели. Те имат само познати, които да използват. Тези, които са използвани не реагират просто, защото играят същата игра. Разбира се от само себе си, че вие ще използвате другите и ще бъдете използвани от тях, но това се възприема като част от разрастването на „служението“.

Исус е направил Царството Му да се развива чрез групи от братя. Той нарекъл своите ученици приятели. Никакъв деноминационен устав не може да замени чистото сърце споделящо живота с приятели. Отговорността не може да бъде наложена независимо колко власт един човек има над друг. Ние не сме създадени за пирамиди. Ние сме създадени, за да бъдем приятели на Бог и приятели помежду си.

Приложения 1-4

Приложение 1-Апостоли, Роби на Христа от Брайан Дод

Защо някои апостоли се превръщат в супер звезди? И обратно, защо някои хора твърдят, че няма апостоли днес? Павел го разпознава като една от петте дарби нужни за изграждането и съзряването на църквата. Защо някой издигат този дар? И защо някои смятат, че Бог е отнел тази дарба?

Отговорът се крие в неправилното разбиране за това какъв е бил апостолът на първо място (в римо-гръцкия социален контекст) и се основава на йерархическата концепция, която поставя апостолите на върха на църковната структура, докато Новия Завет ясно ги поставя най-отдолу. Разбирането за лидерство в Новия Завет, което оформя нашето разбиране за апостолите е свързано с измиването на нозе, роби с нисък статус (Йоан 13) и надпревара към дъното, за да станат роби на всички (Матей 20:20-28; Коринт 9:19).

Апостол в древния свят е просто някой, който е изпратен (гръцки: *apostolos*). Апостол бил някой, който да върши работа от името на някой друг. В началото нямало нищо общо с вярата. Обикновено това бил роб с нисък статус. Пътуването в древния свят било опасно и нещо, което хората не избирали лесно да правят. Кой би имал правото да изпраща някой друг от негово име?

Робовладелец или военен командир. Изпратеният човек-апостола- не е имал избор. В случая на държавен или военен началник, апостолът натоварен със задачи бил част от въоръжена свита. Робът –апостол нямал такава защита. Господарят избирал роб, който бил най-склонен да изгуби и го изпращал да свърши работа от негово име в далечни места. Робът-апостол може да е същият този най-ниско във владението на господаря роб, който имал срамното задължение да мие нозете на хората(Йоан 13). Най-маловажен и затова изпратен.

Павел се идентифицира като такъв пратеник роб многократно в своите писма: „Павел, слуга Исус Христов, призван за апостол, отделен да проповядва благовестието от Бога (Римляни 1:1). Най-обичайното самоописане в цялото послание е „Аз съм роб (слуга), който е изпратен от Исус при езичниците да занесе добрата вест, че Царството Божие е дошло чрез Исус. Английските читатели на Библията лесно пренебрегват важния аспект от самоопределението на Павел, понеже 190 различни гръцки термина използвани за робство в Новия Завет са сведени до слуга. Това не е много подходящ превод, тъй като по времето на Павел 1/3 от населението в Римската империя са били господари, които притежавали роби, а 1/3 били някогашни роби. Павел дава ясно да се разбере какво има предвид. Роб за Исус е изключителна собственост-Исус е господаря(kurios).

“Защото на човеци ли искам да угоднича сега, или на Бога? Или искам да угаждам на човеци? Ако бях още угаждал на човеци, не щях да съм Христов слуга. ” (Гал 1:10)

Друг проблем при разбирането на това как думата „апостол“ се използва в Библията е средновековните картини, които имаме в нашия ум за дванадесетте ученици на Исус с ореоли около техните глави. Те били високопоставени хора с много власт и били само малцина. Това е съвсем различна интерпретация на това какво е бил първоначалният апостол. Апостол не било титла за висок статус и лидерска позиция. Преди и след Исус апостолите са били ниско поставени роби без никаква власт подобно на миячите на чинии днес. Ако практикувахме робството както в древния свят, когато кажем думата апостол, никой не би си помислил за мениджър, собственик на ресторант. Бихме си представили миячи на чинии. Апостол не е претенция за висок статус или власт, но за нисък статус и слугуване. Когато прибавим и думите „на Исус“, става ясно каква работа и под чий авторитет апостола действа. Христос е шефа, Той е изпратил апостола и когато апостола говори, той е просто проводник.

„Апостолски“ не е термин от Писанията. Ако говорим с Писанията, бих обяснил защо робите апостоли (подобно на помощ, даване, милост) са били обичайни дарби тогава и би трябвало да са сега. Има много апостоли в Новия Завет, които не са били Дванадесетте или Павел, който не е измислил Писанията и не е считал дарбата за някаква титла, статус или привилегия. Това от което имаме най-много нужда е освобождаването на тези роби-апостоли за мисията на Исус за изгубените и страдащите. Бог изпраща хора и заповядва на своите

последователи да отидат при тези, които са изгубили пътя си, а не да чакат те да дойдат при тях.

Много лидери са чели книгите и желаят да бъдат „апостоли“ в своето ръководене, но остават на сигурно и безопасно в комфорта на някой християнски бункер. Така не става. Да си апостол означава да си слуга, с нисък статус, изложен на присмех и несигурност: *„защото струва ми се, че Бог изложи нас, апостолите, най-последни, като човеци осъдени на смърт; защото станахме показ на света, на ангели и на човеци; ние безумни заради Христа, а вие разумни в Христа, ние немощни, а вие силни, вие славни, а ние опозорени.“* (1 Коринт4:9,10).

Апостолите са дадени като дар от Бог на църквата и света (Еф 4:11) и ние отчаяно се нуждаем от тях. Църква без апостоли (и пророци) е като огън без пламък. Какво не е наред в това тяло? Отрязали сме важни части (тези на апостолите) чрез интелектуалност, религиозен контрол и плътското, затова и много от дарбите стоят неизползвани за Бог. Ролята на апостолите е да екипира Тялото за служение и зрялост (Еф 4:11). Не можем да открием много от апостолите в църквата днес и ето защо пламъка гори някъде другаде. Исус е Господаря-както Той е бил изпратен, така и Той изпраща своите да страдат и служат, за да се възвести идването на Неговото Царство. Апостолите и пророците са основата на църквата, така както Бог я желае (Еф 2:20; 3:5-6; 4:11).

Ние трябва да ги освободим. Те са малки и никой, но са станали някой за Бог чрез Христос. Ние не говорим за нова версия на „моно спектакъл“, който разрушава църквата. „И Господ даде на едни да бъдат апостоли, на други пророци...“ Ние нямаме нужда от индивиди суперзвезди. Имаме нужда от пример за това какво означава да *„се подчинявате един на друг в страх от Христа“* (Еф. 5:21).

Моля те Господи, изпрати работници за Твоята изобилна жетва.

brianjosephdodd@yahoo.com

1/14/2007

Brian Dodd (Доктор по изучаване на Новия завет, университет Шефилд)

Приложение 2- Домашната църква в Новия Завет²⁵

Започваме това приложение следвайки записите на Лука и това как Исус е служил по домовете. Да, Той, Павел и другите апостоли също са служили в

²⁵ За научно изучаване на домашните църкви в Новия Завет вижте „Представата на Павел за Общност“ Ранните домашни църкви в тяхната естествена среда” от Роберт и Джулиа Банкс (Peabody, MA: Hendrickson), 1994 и „Домашната църква и мисията: значението на домашните структури в ранното християнство” от Роджър Геринг, (Peabody, Hendrickson), 2004.

синагогите, както и пред храма в книгата Деяние на апостолите. Въпреки това, е ясно от Деяния, че Павел е решил да не ходи повече при евреите, а само при езичниците. (Деяния 18:6-7). В Деяния се казва, че „много юдеи са повярвали и ревностно поддържат закона“ (Деяния 21:20). Обаче тази част от църквата не е оцеляла до трети век, вероятно защото е била погълната обратно от системата на синагогата. Така, че, да, имало е различни места за срещи в началото, но тези, за които е написан Новия Завет са се събирали, където кипял живота, а това било предимно техните домове.

А/Девет случая от записките на Лука, че Исус е служил в домовете

Лука 5:19 *Но понеже не намериха през где да го внесат вътре, поради народа, качиха се на покрива, и през керемидите го спуснаха с постелката наред пред Исуса.*

Лука 5:29 *А Левий Му направи голямо угощение в къщата си; и имаше голямо множество бирници и други, които седяха на трапезата с тях.*

Лука 7:36 *И един от фарисеите го покани да яде с него; и Той влезе във фарисея вата къща и седна на трапезата.*

Лука 10:7 *И в същата къща седете, и яжте, и пийте каквото ви сложат; защото работникът заслужава своята заплата. Недейте се премества от къща в къща.*

Лука 10:39 *Тя имаше сестра на име Мария, която седна при нозете на Господа и слушаше словото Му.*

Лука 11:37 *Като говореше, един фарисей Го покани да обядва у него; и Той влезе и седна на трапезата.*

Лука 14:1 *Една събота, когато влезе да яде хляб в къщата на един от фарисейските началници, те Го наблюдаваха.*

Лука 19:5 *Исус, като дойде на това място, погледна нагоре и му рече: Закхее, слез скоро, защото днес трябва да престоя у дома ти.*

Лука 22:12 *И той ще ви посочи голяма горна стая, постлана; там пригответе.*

Б/Петнадесет директни споменавания на домашна църква в Новия Завет

Поглеждайки през погледа на Лука 10, разбираме, че Павел често е писал до църквата на града, а след това се отнасял до конкретни църкви в домовете на различни светии. Тези различни домашни църкви съставлявали църквата на града. Старейшините и дяконите били избирани от отделните домашни църкви, за да се грижат за църквата на града. Старейшините осъществявали общ

надзор, а дяконите се грижили за сираците и вдовиците на домашните църкви. Обаче, Павел никога не пишел до старейшините, а до светиите. Той никога не е инструктирал старейшините какво да правят, но винаги се е обръщал към цялата църква.

Деяния 1:13 *И когато влязоха в града, качиха се в Горната стая, дето живееха Петър и Йоан, Яков и Андрей: Филип и Тома, Вартоломей и Матей, Яков Алфеев и Симон Зилот, и Юда Яковов.*

Деяния 1:14 *Всички тия единодушно бяха в постоянна молитва, [и моление], с някои жени и Мария, майката на Исуса, и с братята му.*

Деяния 2:2 *И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща дето седяха.*

Деяния 2:46 *И всеки ден прекарваха единодушно в храма, и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие.*

Деяния 5:42 *И ни един ден не преставаха да поучават и да благовестуват и в храма и по къщите си, че Исус е Христос.*

Деяния 8:3 *А Савел опустошаваше църквата, като влизаше във всяка къща и завличаше мъже и жени та ги предаваше в тъмница.*

Деяния 12:12 *И като поразмисли, дойде при къщата на Мария, майката на Йоана, чието презиме бе Марко, дето бяха събрани мнозина да се молят.*

Деяния 16:15 *И като се кръсти тя и домът и, помоли ни, казвайки: Ако ме признавате за вярна Господу, влезте в къщата ми и седете. И принуди ни.*

Деяния 16:34 *И като ги заведе в къщата си, сложи им трапеза; и, повярвал в Бога, зарадва се с целия си дом.*

Деяния 16:40 *А те, като излязоха от тъмницата, влязоха у Лидини, и, като видяха братята, увещаха ги, и си заминаха.*

Деяния 28:30 *А Павел преседя цели две години в отделна под наем къща, гдето приемаше всички, които отиваха при него.*

Рим 16:4 *...поздравете и домашната им църква.*

Рим 16:23 *Поздравява ви Гаий, гостоприемникът на мене и на цялата църква. Поздравява ви градския ковчежник Ераст и брат Кварт.*

1Кор 16:19 *Поздравяват ви църквите, които са в Азия. Нарочно ви поздравяват в Господа Акила и Прискила с домашната си църква.*

Кол 4:15 *Поздравете братята, които са в Лаодикия и Нимфана с домашната ѝ църква.*

Филимон 1:2 *и до сестра Апфиния и до нашия сподвижник Архип и до твоята домашна църква:*

Б/ Петнадесет недириктни споменавания на домашна църква в Новия Завет

Ако прочетем тези стихове през очите на хората от църквите събиращи се в сгради, те няма да значат почти нищо, но ако ги прочетем през погледа на Лука 10 и факта, че църквата през първия век е била домашна, те ще придобият нов смисъл и ще станат част от историята на домашните църкви.

Деян 18:7 *И като се премести оттам, дойде в дома на някого си на име Тит Юст, който се кланяше на Бога, и чиято къща беше до синагогата.*

Деян 19:9 *А понеже някои се закоравяваха и не вярваха, но злословеха учението пред народа, той се оттегли от тях и отдели учениците та разискваше всеки ден в училището на Тирана.*

Деян 20:8 *И имаше много светила в горната стая, дето бяхме събрани.*

Деян 20:20 *как не се посвених да ви изява всичко що е било полезно, и да ви поучавам и публично и къщите*

Рим 16:10 *Поздравете одобрения за верен в Христа Апелият. Поздравете ония, които са от Аристовуловото семейство.*

Рим 16:11 *Поздравете роднината ми Иродиона. Поздравете от Наркисовото семейство тия, които са в Господа.*

Рим 16:16 *Поздравете се един друг с света целувка. Поздравяват ви всичките Христови църкви.*

1Кор 1:11 *Защото някои от Хлоините домашни ми явиха за вас, братя мои, че между вас имало разпри.*

1Кор 1:16 *Кръстих още и Стефаниновия дом; освен тия, не помня да съм кръстил никой друг.*

1Кор 16:15 *Още ви моля, братя: вие знаете, че Стефаниновото семейство е първият плод на Ахаия, и че те са посветили себе си да служат на светиите;*

Фил 4:22 *Поздравяват ви всичките светии, а особено тия, които са от Кесаровия дом.*

2Тим 1:16 *Господ да покаже милост към дома на Онисифора, защото тъй много пъти ме освежаваше, и не се засрами от оковите ми.*

2Тим 4:19 *Поздрави Прискила и Акила и Онисифоровия дом.*

Тит 1:11 *чиито уста трябва да се затулят, човеци, които извършават цели домове, като учат за гнусна печалба това, което не трябва да учат.*

2Йоан 1:1 *От Презвитера до избраната госпожа и до чадата ѝ, които аз наистина любя, (и не само аз, но и всички, които са познали истината).*

Приложение 3 Стиховете „Един на друг“

Правилната доктрина без почтени взаимоотношения е мъртво православие. Вие не се научавате как да бъдете приятели като стоите в класната стая и слушате някаква лекция. Вие се учите да бъдете приятели като следвате Исус заедно в живота. Новият Завет е пълен със заповеди свързани със взаимоотношения. Тук са дадени четиридесет и един стиха „един на друг“, но списъка може да бъде продължен до около 70 ако включим подобни стихове, които използват думи като „братя“, „сестри“, „близки“. Тези заповеди изобилстващи в Новия Завет, подчертават съществуването на общности от приятели в хоризонтална връзка, които трябва да действат от сърце, за да си служат един на друг и по този начин да служат на Царя, който живее във всеки един от тях.

1/Йоан 13:34 *Нова заповед ви давам, да се любите един другичко; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другичко.*

2/Йоан 15:12 *Това е Моята заповед, да се любите един друг, както Аз ви възлюбих.*

3/Йоан 15:17 *Това ви заповядвам да се любите един друг.*

4/Рим 12:10 *В братолюбието си обичайте се един друг, като сродници;*

5/Рим 12:10 *изпреваряйте да си отдавате един на друг почит.*

6/Рим 12:16 *Бъдете единомислени един към друг; не давайте ума си на високи неща, но предавайте се на скромни неща; не считайте себе си за мъдри.*

7/Рим 13:8 *Не оставайте никому длъжни в нищо, освен един друг да се обичате, защото, който обича другичко, изпълнява закона.*

8/Рим 14:13 *Като е тъй, да не съдим вече един друг; но по-добре е да бъде разсъждението ви това - никой да не полага на брата си спънка или съблазън.*

9/Рим 15:7 *Затова приемайте се един друг, както и Христос ви прие, за Божията слава.*

10/Рим 15:14 *И сам аз съм уверен за вас, братя мои, че сами вие сте пълни с благодост, изпълнени от всяко знание, и че можете да се наставлявате един друг.*

11/Рим 16:16 *Поздравете се един друг с света целувка. Поздравяват ви всичките Христови църкви.*

12/1Кор 1:10 *Моля ви се, братя, за името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите в съгласие, и да няма раздори между вас, но да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл.*

13/1Кор 10:24 *Никой да не търси своята лична полза, но всеки ползата на другия.*

14/1Кор 11:33 *Затова, братя мои, когато се събирате да ядете, чакайте се един друг.*

15/1Кор 12:25 -27 *за да няма раздор в тялото, но частите му да се грижат еднакво една за друга.*

16/Гал 5:13-15 *Защото вие, братя, на свободата бяхте призовани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг. Защото целият закон се изпълнява в една дума, сиреч в тая "Да обичаш ближния си както себе си". Но ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не би един друг да се изтребите.*

17/Гал 5:26 *Да не ставаме щеславни, един друг да се не дразним и да си не завиждаме един на друг.*

18/Гал 6:2 *Един другиму тегобите си носете, и така изпълнявайте Христовия закон.*

19/ Еф 4:2 *със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един друг с любов.*

20/Еф 4:32 *а бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас.*

21/Еф 5:19 *и разговаряйте се със псалми и химни и духовни песни, като пеете и възпявате Господа в сърцето си.*

22/Еф 5:21 *като се подчинявате един на друг в страх от Христа.*

23/Фил 2:3 *Не правете нищо от партизанство или от щеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си.*

24/Кол 3:9-10 *Не се лъжете един друг, понеже сте съблякли стария човек с делата му, и сте се облякли в новия, който се подновява в познание по образа на Този, Който го е създал;*

25/Кол 3:13 *Претърпявайте си един друг, и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие.*

26/Кол 3:16 *Христовото слово да се вселява във вас богато; с пълна мъдрост учете се и увещавайте се с псалми и химни и духовни песни, като пеете на Бога с благодат в сърцата си.*

27/1Сол 4:18 *И тъй, насърчавайте се един друг с тия думи.*

28/1Сол 5:11 *Затова насърчавайте се един друг, както и правите.*

29/Евр 3:13 *но увещавайте се един друг всеки ден, докле още е "днес", да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха.*

30/Евр 10:24-25 *и нека се грижим един за друг, тъй щото да се поощряваме към любов и добри дела, като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят приближава.*

31/Яков 4:11 *Не се одумвайте един друг, братя; който одумва брата или съди брата си, одумва закона и съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, но съдия.*

32/Яков 5:9 *Не роптайте един против друг, братя, за да не бъдете осъдени, ето, Съдията стои пред вратите.*

33/Яков 5:16 *И тъй, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния.*

34/1Петр 1:22 *Понеже сте очистили душите си, като сте се покорили на истината, която докарва до нелицемерно братолюбие, обичайте се един друг горещо, от сърце.*

35/ 1Петр 3:8 *А най-после, бъдете всички единомислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри.*

36/1Петр 4:8 *Преди всичко имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове
Бъдете гостолюбиви едни към други без роптание.*

37/1Петр 4:10 *Според дарбата, която всеки е приел, служат с нея един на друг като добри настойници на многозначната Божия благодат.*

38/1Петр 5:5 *Така и вие, по-млади, покорявайте се на по-старите, да! всички един на друг. Облечете смирението; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат.*

39/1Йоан 1:7 *Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса [Христа] ни очиства от всеки грях.*

40/1Йоан 3:11 *Защото поръчката, която чухте от начало, е това: да любим един другия.*

41/1Йоан 3:23 *И Неговата заповед е това: да вярваме в името на Сина Му Исуса Христа, и да любим един другия, както ни е заповядал.*

Приложение 4-Платените служения и финансите в Новия Завет

В някои християнски кръгове „платеното служение“ се е превърнало в идол, който те преследват на всяка цена. Отношението, което стои зад такова преследване е разрушително за тялото Христово. То издига щатните служения на специален „свят“ статус над другите членове на Тялото.

Този идол също внася двойственост в живота на християнското служение на „духовна“, „свята“ работа и „светска“ работа. Това е религиозно разделение, което няма нищо общо с разбиранията в Новия Завет.

Павел инструктирал Колосяните, които работели като роби:

„Слуги, покорявайте се във всичко на господарите си по плът, като работите не за очи като човекоугодници, но със сърдечна простота, боейки се от Господа. Каквото и да вършите работете от сърце, като на Господа, а не като на човеци; понеже знаете, че за награда от Господа ще получите наследството. Слугувайте на Господа Христа“ (Кол 3:22) .

Това е основна тема в Новия завет-ние всички сме светии и „едно в Христа“ както Павел казва в Гал 3:26- 28 *„Защото всички сте Божи чада чрез вяра в*

Исуса Христа. Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христа, с Христа сте се облекли.

Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито освободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса".

Агнетата и козите не са повече жертва. Ние сме живата жертва (Рим 12:1-2) и това, от което се състои ежедневието ми живот е моят дар за Него. Няма разделение между свято и несвято, духовно и светско. Христос изкупи всичко. Каквото и да правим, трябва да го правим за Него и да го превърнем в наша всекидневна жертва.

Много извършват служения за пари, за да бъдат видяни, за да преследват статус. Служението не е нашата идентичност. Исус не приема такова служение като жертва. Служение, което се върши с грешни мотиви не е приемлива жертва. Не това, което правим определя кое е приемливо като жива жертва, а сърцето с което вършим нещо, както и за кого го вършим. Наградата се дава според вяроност в призива. Да служиш в най-малкото е да служиш на Исус. Божието Царство е обърнато надолу, където първите ще бъдат последни, а последните първи. Така непознатият човек, който вяроно служи в най-малкото може да има по-голяма награда от известния говорител по конференции, чийто книги са повлияли на мнозина.

Всяка законна работа е служение! Чие служение е по-важно? На говорителя или на готвача? На говорителя или чистача на тоалетни? На говорителя или шофьора? Без готвачи, чистачи, шофьори няма да има семинар. Ние сме Тялото Христово. Ние всички сме светии и без нашето служение едни на други и на Исус, Царството не напредва. Исус иска Неговия живот да бъде въплътен във всяка сфера на човешките ни усилия за да видим как Словото е станало плът.

А/ Въпреки това, в Новия Завет наистина се говори за тези, които са живеели от Благовестието и че това е тяхно право заповядано от Господ.

1/ Лука 8:1-3 говори за това как Исус и учениците Му пътували без необходимостта да се издържат, защото група заможни жени им служили със собствените си средства.

2/ Деян 6:1- 7 говори за група от апостоли и дякони, които служили и били поддържани от даренията на цялата църква.

3/ I Кор 9:7- 14 говори за правото на тези, които вършат духовни неща да получат материални в замяна и заключава, че Бог е заповядал този, който проповядва евангелието да живее от него. Това е което Исус е правил и което заръчвал като нормално за тези, които пътували като Него и Павел, за да проповядват благата вест.

4/ II Кор11:9 е свидетелството на Павел за това как нуждите му са били посрещнати от братята в Македония. Той упражнил правото си да живее от Благовестието.

5/Фил 4:10- 15 похвалява филипяните за тяхната вяност към него и за това как само те от всички църкви са споделяли с него даването и получаването.

6/ I Тим 5:17- 20 говори за даването на двойна почит на старейшините, които управляват добре. Някои смятат, че тук се има предвид даването на заплата на местните пастори. Нека се върнем към Лука 10. Защо една група от хора срещащи се в дома си ще им трябва да плащат на епископ/пастир/старейшина? Защо той ще иска това от тях? Ако гледаме на старейшините като лидери на домашните църкви, които са свършили добра работа със своите семейства и приятели и които са били признати като можещи да служат отвъд собствената си домашна църква нещата започват да имат смисъл.

Те пътуват, за да съветват, учат и помагат за основаване на нови домашни църкви. Като пътуващи слуги те не могат да работят своята професия и занаят както преди и упражняват правото си да живеят от Благовестието.

Въпреки това, една от постоянните характеристики на бързо нарастващото движение на домашни църкви е самоиздържащите се лидери и много често, поне частично самоиздържащи се пътуващи лидери. Тези, които водят се самоиздържат. Ако трябва да ви се плаща за това, което казвате вашите думи имат малка морална стойност. Ако говорите на ваши разноски вашите думи придобиват по-голям авторитет. Трябва да вярвате в това, което говорите.

Освен това, спечелването на собствена издръжка ще ви държи близо нормалния свят където е жетвата. Толкова много лидери са изолирани в християнското гето, говорейки на себе си и водейки по правила и се държат сякаш говоренето и правенето са едно и също нещо. Те не са отговорни пред обикновените хора и не са съдени по плодовете.

Павел е пример за самоиздържащ се лидер слуга.

Б/ Примерът на Павел и поученията му относно това защо той често отказвал правото си да живее от Евангелието.

1/Деяния 20:26:35 отразява последното обръщение на Павел към старейшините на Ефес и е много показателно за неговия пример и учение. Той твърди, че не пожелавал нищо чуждо, че е работил със собствените си ръце, за да издържа себе си и съработниците си и после казва" *Във всичко ви показах, че така трудещи се трябва да помагате на немошните, и да помните думите на Господа Исуса, как той е казал, По-блажено е да дава човек отколкото да приема."*

Той дава пример с живота си, стандарт за тези, които водеха другите при Исус. Той очаква старейшините в Ефес да следват примера му и работят като него. Това е пример за всички старейшини за всички времена. Това са писания за финансите, които никога няма да чуе на конференция.

2/ I Кор 4:12 просто гласи „трудим се, работейки със своите ръце; като ни хулят, благославяме; като ни гонят, постоянствуваме“. Павел представя това като доказателство за любовта и грижата си към Коринтяни и като доказателство за бащинското им отношение към тях.

3/ I Кор 9:1- 19-Павел говори за това как другите апостоли използват правото си да водят жена и да живеят от Благовестието. Той отново заявява, че той и Варнава не са използвали това право, но са продължили да работят, за да се издържат и да претърпяват всичко, за да не се попречи на благовестването. Как би могло приемането на пари от Коринтяните да попречи на благовестването? Много просто, те биха го обвинили, че идва при тях само за да получи нещо от тях.

4/ II Кор 11:7- 9 отразява моралния авторитет на Павел пред коринтяните с това, че им проповядва безплатно и се пази да не би да им бъде в товар.

5/ II Кор 12:13 отново показва как Павел се е въздържал да бъде товар за коринтяните.

6/ II Кор 12:14 повтаря темата, да не бъдем товар „понеже чадата не са длъжни да събират имот за родителите, но родителите за чадата“. Онези, които се наричат бащи и апостоли и които учат синовете си, че трябва да им дават десетък просто не са си чели никога библиите си и става ясно, че са мотивирани от алчност. Те не са апостоли като Павел. Според него те са лъжеапостоли.

7/ II Кор 12:17- 18 ни казва, че съработниците на Павел правили също като него по отношение на финансите. Понякога лидера на служение не говори за финансите, а оставя някой друг да го направи от негово име. Той иска да бъде над разговорите за пари. Павел не е правил това и е сочил към всички съработници споделяйки своите ценности и задължения.

8/ II Сол 3:6-12 е много проста инструкция. Павел ги съветва да стоят далеч от всеки брат, който се обхожда безчинно, тоест всеки, който не работи. Неговият пример за работа е явен макар и да заявява, че има право да живее от Благовестието и умолява другите да го следват. Изводът? Ако не иска някой да работи, той не трябва да яде!

В/ Лъжепророците и лъжеапостоли се разкриват чрез любовта им към парите

Павел е бил много агресивен при изобличаване на лъжеапостоли и пророци чрез отношението им към парите. В този контекст не е изненадващо, че е бил толкова непреклонен в стремежа си да постави пример за лидерите. Исус осъдил юдейските лидери заради любовта им към парите, властта и почестите. Той ги осъдил за това, че слагат непосилен товар върху раменете на хората, които те самите не им помагали да облекчат (Мат 23:4). Голяма част от този товар бил финансов.

Всички системи със свещеници и храмове по света поставят голям финансов товар. Религията винаги подтиска хората и особено бедните за пари. Павел не е искал да участва в това и подобно на Исус бил много категоричен в осъждането на тези, които служили за пари. Като работил ден и нощ, за да се издържа, той бил решен да се отдели от онези, чийто мотивация била алчността. Той предпочитал да страда от колкото да даде основание за обвинения, че той продава Божието Слово.

Ако това било вярно по времето на Павел, колко по-вярно е сега, когато целия свят смята, че всеки християнски лидер е такъв само за пари. Промотират се книги, продават се религиозни дрънкулки и се говорят лъжи за стократни благословения ако само дадете на мошеници, които носят Ролекс и маркови костюми. Обаче, тези, които обичат Божието Слово не го продават.

1/ II Кор11:13- 20 говори директно за лъжеапостоли. Павел обвинява коринтяните, че толерират оскърбително поведение като *„ако някой ви заробва, ако ви изпояжда, ако ви обира, ако се превъзнася, ако ви бие по лицето.“* Това са лъжеапостоли, които поставят светиите под свой контрол, манипулират ги за пари и ги използват, за да строят собствени царства.

2/ I Тим 6:3- 10-Павел говори на Тимотей за лъжеучители, които смятат че божественото е източник на печалба. А неговата заръка към светиите, които се срещат с такива учители? От такива стойте настрана! Според тези думи ние трябва да се отдалечим от повечето проповядващи днес по телевизията и тези, които проповядват просперитета като доказателство за покорство и вяра.

3/ Тит 1:11-Павел учи Тит, че ще има лъжеучители, *„чиито уста трябва да се затулят, човеци, които извърщават цели домове, като учат за гнусна печалба това, което не трябва да учат“*. Да, телевизионните проповедници използват Библията. Да, те се наричат християни. Да, те изглеждат успешни. Но Павел казва, че устите им трябва да бъдат затворени. Защо? Основната цел на това, което правят е да събират пари.

4/ I Петр 5:2- 3 призовава пастирите да служат на Божиите хора драговолно, *не с принуждение нито за гнусна печалба, но с усърдие;*

ните като че господарствате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото. Отново темата е че алчността и контрола водят до фалшиво водителство. Последвано е от изумителното твърдение, че *Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат.* Как Бог се противи на горделивите? Глагола не е в пасивна конструкция и се интерпретира като „бори се с горделивите“. Не искам Бог да се бори с мен.

5/ II Петр 2:3 ясно дава да се разбере, че фалшивото се идентифицира с пожелаването. Как действа то? Един лидер има определена марка кола, офис мебели и другия иска същото. Един телевизионен проповедник има частен самолет и останалите също искат такъв. Това не е разпространяване на Евангелието. Това е лъжа. Това е пожелаване. Всеки път когато някой християнски лидер знаменитост е разобличен във финансов или сексуален скандал, става ясно, че Бог се бори срещу горделивите. Той позволява тройното зло да действа. Първо е гордостта от живота, позицията, постиженията, дарбата. След това желанието на очите започва да се изпълва. Можем да имаме каквото искаме. Парите на Божиите хора се използват за погрешни цели-екстравагантен живот. След това е желанието на плътта и сексуалния грях (Притчи 22:14). Ако аз мога да имам всичко, което поискам, защо да не може и всеки мъж и жена?

Когато Павел инструктирал Тимотей относно взаимоотношенията му със старейшините в I Тим 5:17- 21, той сложил граница между приемането на обвинения и порицаването на греха. Обвиненията не трябвало да се приемат само от един човек. Обаче, тези лидери, които били намерени за вършещи грях, Тимотей трябвало да порицава в присъствието на всички, за да може останалите да ги е страх.

Виждаме как все повече сериозни грехове на знаменити лидери са прикривани от тези около тях. Ако някой се опита да се изправи срещу тях относно алчността и парите, им се казва, че те имат религиозен дух на бедност и са осъдителни. Ако някой се конфронтира със сексуален грях, му се казва, че той няма милост и че света има нужда от дарбите на падналия за да има възстановяване. Няма осъждане и няма страх. Има само оправдаване на греха и подтик шоуто да продължи.

Повечето християнски медии са много добри в създаването на възможности на хора да говорят неща за нечиста облага, но много зле по отношение правенето на ученици. Медиите са добри в създаването на публика и финансова основа, но не успяват да създадат жертвоготовни последователи на Исус. Исус повери своето служение на 12 ученика, а също им се довери да умножат живота Му чрез взаимоотношения лице в лице. Той нямаше резервен план. Единственият план е умножение чрез взаимоотношения под водителството на Святия Дух.

Ние сме последователи на Исус. Не се заблуждавайте от силата на медиите и от техните християнски знаменитости. Исус е прокарал пътя и показал метода за

осъществяване на целите си като инвестирал в няколко души и им дал силата да сторят същото. Ние не можем да подобрим Неговия метод.

Г/ Грижа за бедните в Новия Завет

Споменахме, че Исус се идентифицирал напълно с бедните и заявил, че каквото сторим на най-малките от тях за Него го правим. Матей 25 и Исая 58 трябва да са основни пасажии в нашето мислене и живот, както са били за вярващите от първи век. Една от причините за бързия растеж на ранната църква била практиката да се прибират изоставени бебета в Римската империя и да се отглеждат като собствени.

Яков 1:27 *Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца, ето що е: да пригледва човек сирачетата и вдовиците в неволята им, и да пази себе си неопетнен от света.*

Деян 6:1 *А през тия дни, когато се умножаваха учениците, възникна ропот от гръцките юдеи против еврейските, задето във всекидневното раздаване на потребностите техните вдовици били пренебрегвани.*

1Тим 5:3 *Почитай вдовиците, които наистина са вдовици.*

1Тим 5:16 *Ако някой вярващ, мъж или жена, има сродници вдовици, нека ги пригледват, та църквата да се не обременява, за да може да пригледва истинските вдовици.*

Дяконите представлявали онези, които се занимавали с отговорностите за милосърдие на Христовото Тяло и трябвало да се справят с предизвикателствата как да помагат, на кого да помагат и как да различават тези, които молели за помощ, но всъщност нямали нужда.

Грижата за бедните била единствената финансова инструкция от съвета в Йерусалим, Деяния 15, а там не се споменава нищо за финансите. Ние научаваме за това от Галатяни 2:10 „Искаха само да помним сиромасите - което също нещо и ревностно желаех да върша“.

Обаче, събирането на средства от църквите, за да се помогне на бедните светии в Йерусалим по време на глад ни дава ясна представа за това как Павел е гледал на събирането на финанси в помощ на бедните.

1Кор 16:1 *„А колкото за събирането на милостинята за светиите, правете и вие както наредих в галатийските църкви. В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си, и да го има при себе си, за да не стават събирания, когато дойда“.*

Първо, събирането било заповядано, но нямало определена сума или процент, който да се изисква. Вместо това, всеки трябвало да дава според както бил благословен.

Второ, забележете, че Павел искал средствата да са събрани преди неговото идване. Много от нашите проповедници на просперитета искат да вземат свои дарения. Осланят се на възможността си да манипулират хората, за да им дават. Павел не искал никаква манипулация или принуда. В тишина със своите сърца пред Бог хората трябвало да решават какво да дават. Той дал за образец вярата си в Святия Дух да говори на Божиите хора.

2 Кор 8:1 *При това, братя, известявам ви Божията благодат, дадена на църквите в Македония, че, макар и да търпят голямо утеснение, пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилства богатството на тяхната щедрост. Защото свидетелствувам, че те дадоха доброволно според силата си, и даже въвн от силата си, като ни умоляваха с голямо настояване, относно това даване (Гръцки: Относно благодатта), дано да участвуват и те в служенето на светиите. И те не само дадоха, както се надявахме, но първо предадоха себе си на Господа и , по Божията воля на нас; така щото помолихме Тита да довърши между вас и това благодеяние, както го беше и започнал. И тъй, както изобилствате въвн всяко нещо, - въвн вяра, в говорене, в знание, в пълно усърдие и в любов към нас, - така да преизобилствате и в това благодеяние.*

Даренията били за светиите и тази взаимност в служенето на светиите било посрещано с жертва и радост. Трудно е да си радостен като плащаш за тухли, електричество, гориво и заплати на секретарки и домакини, които да поддържат сградата. Съвсем различно е да познаеш взаимната жертва за братята и сестрите.

2Кор 8:13 *Понеже не искам други да бъдат облекчени, а вие утеснени; но да има равенство, така щото вашето сегашно изобилие да запълни тяхната оскъдност, та и тяхното изобилие да послужи на вашата оскъдност; така щото да има равенство, според както е писано: "Който беше събрал много, нямаше излишък; и който беше събрал малко, не му беше оскъдно".*

Това взаимно служене на светиите е за равенство и посрещане на нужди. Как виждаме братята и сестрите в нужда? Как виждаме нашата отговорност към тях? Как идеята за равенство намира място в нашето мислене? Как служението един на друг се прилага?

Някои проповедници знаменитости афишират своето богатство и начин на живот като показателно за Божията благосклонност към тях и доказателство за тяхното послание, а също за да манипулират слушателите си да дават повече тъй като те са „добра почва“ за сеене на техните финанси с надежда за

финансова жетва. Те афишират неравенството и осмиват бедните като „лоша почва“, в която да сеете финансите си. Това е пълна лъжа.

Бог избра ония, които от сиромаси в светски неща, богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тия, които Го любяат”(Яков 2:5)

Притчи 19:17 *Който показва милост към сиромаша заема Господу, И Той ще му въздаде за благодеянието му.*

2Кор 9:1 *А за даване помощ на светиите излишно е да ви пиша...*

Даренията са за светиите, не за лидерите. Дори и в книгата Деяния, където даренията са били слагане в краката на апостолите, основната им цел била да се погрижат за светиите, особено вдовиците и сираците. Даренията не са се използвали да поддържат някакъв екстравагантен начин на живот на лидерите.

II Кор 9:5 „за да бъде готова като милостиня, а не като изнудване“.

Даването в Новия Завет било в сферата на щедростта и никога не е ставало по закон, по задължение или принуда. Новият Завет е завет на новото сърце на Бог-сърце на щедрост. Вярваме ли на щедростта на Бог чрез хората Му или не?

II Кор 9:6 „а който сее щедро, щедро ще и да пожъне“.

Обещанието за сеене и жънене е направено в контекста на даване на бедните и това даване освобождава жетва на благодат

2Кор 9:8 *А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилствате във всяко добро дело;*

както е писано: - "Разпръсна щедро, даде на сиромасите, Правдата му трае до века". А Тоя, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене, и ще прави да изобилстват плодовете на вашата правда, та да бъдете във всяко отношение богати във всякаква щедрост, която чрез вашето служение произвежда благодарение на Бога.

Защото извършването на това служение не само запълва нуждите на светиите, но и чрез многото благодарения се излива и пред Бога;

понеже те славят Бога поради доказателството, което това служение дава за вашата послушност на Христовото благовестие, което изповядвате, и за щедростта на вашето общение към тях и към всички.

А и те, с молитви за вас, копнеят за вас поради дадената вам изобилна Божия благодат.

Благодарността, молитвата и прославянето на Бог се преумножават и се разглеждат като семена, които да сеем отново и за в бъдеще.

Яков 2:5 *Слушайте любезни ми братя: Не избра ли Бог ония, които от сиромаси в светски неща, богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тия, които Го любяат?*

Яков критикува църквата за това, че дава предпочитания на богатите и ги конфронтира с това, че те сеят разделение и стават съдии с лоши помисли. Стандартът е „Обичай ближния като себе си“! Ние все още задаваме въпроса, „Кой е моя близък?“ Това е голям въпрос в глобалното село където познаваме толкова страдащи днес. Това е голям въпрос в рамките на едно село, където познаваме човека от другата страна на улицата. Заключениеето на Яков?

Яков 2:15 *Ако някой брат или някоя сестра са голи и останали без ежедневна храна, и някой от вас им рече: Идете си с мир, дано бъдете стоплени и нахранени, а не им дадете потребното за тялото, каква полза? Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва.*

Новият Завет не познава даването за поддръжка на сгради и охолен живот. Целият фокус е върху хората и този фокус е ясно демонстриран от Господаря, който казва, че каквото направите на най-малките от тия, на Мен го правите.

Steve and Marilyn Hill
stevehill@harvest-now.com
www.harvest-now.org

Някои от моите любими

Къщи, които променят света, Волфганг Симсън (Waynesboro, GA: Om Publishing), 2001, 303 страници. Това е книга, която запали толкова много хора. Изчерпателна, лесна за четене и убедителна. Благодаря ти много Волф!

Органичната църква, Нийл Коул, (San Francisco, CA, Jossy-Bass), 2005, www.cmaresources.org. Дали Бог се проявява само в далечното минало? Разказ за движение, което е започнало в Калифорния и обикаля света.

Просто църква, Тони и Фелисити Дейл (Austin, TX: Karis Publishing), 2002, 120 страници. Много добро запознаване с домашните църкви. Страхотен уебсайт www.house2house.org

Езическо християнство: корените на християнските църковни практики, Франк Виола и Джордж Барна (Tyndale House). Книга с много бележки под страниците, в която мнозина ще видят корените на днешните църковни практики документиран и изобличени.

Движение Засаждане на църкви, Дейвид Гарисън (Richmond, VA: International Mission Board of the Southern Baptist Convention), 1999. Безплатна книжка от 30 страници, която може да се свали от www.churchplantingmovements.com както и пълната книга и други ресурси.

Мисионерски методи: тези на Св. Павел или нашите, Роланд Алан (Grand Rapids: Erdmans), 1954. Англикански мисионер в Китай, Алан казва, че книгата му ще се чете чак 20 години след смъртта му. Той все още говори. Класика.

Движение Глобална домашна църква, Рад Здеро (Pasadena: William Carey Library), 2004. Страхотно запознанство с движението домашни църкви от добър приятел.

За обучение, пример и предизвикателства от Дейвид Уотсън, изтъкнат пионер в правенето на ученици, посетете www.cpmtr.org. Практично и силно.

